

МАТЮ РАЙЛИ ЧЕТИРИТЕ ЛЕГЕНДАРНИ ЦАРСТВА

Част 4 от „Джак Уест Младши“

chitanka.info

*Тази книга се посвещава на Гари Доусън —
Смоуки и Уейн Докхил.
Двама истински и верни приятели.*

Не го виждам.

*Оптиката на моето време не е
достатъчно добра. Ала математиката не
греша.*

Приближава.

*По-мъдри и по-благородни мъже от мен,
от бъдещи поколения, с оптика, която е по-добра
от моята, трябва да я открият в нощното небе
и да потърсят отговора.*

Иначе всичко е загубено.

*Сър Исак Нютон,
„Хронология на древните
царства“*

*Не е важно колко голямо е кучето, което е
в боя, важно е колко голям бой има в кучето.*

Марк Твен

БЛАГОДАРНОСТИ

Когато пиша роман, прекарвам безкрайни часове сам... в една стая... и пиша. Потапям се в истории, митове, сюжети, бъдещи сюжети, капани, лабиринти, обрати, бягства, герои и подробности от рода на тази откъде Джак се е сдобил с пожарникарския шлем (ако искате да узнаете, погледнете късия разказ „Джак Уест младши и Геройският шлем“, който е достъпен безплатно онлайн). Поради това, когато книгата е като „Четири легендарни царства“, имам нужда от втори, дори трети чифт очи, които да прегледат черновата, за да съм сигурен, че не съм сгафил някъде.

С други думи, не става без помощ.

Искам да кажа едно голямо благодаря на издателя ми в „Пан Макмилън“, Кейт Питърсън, която все още първа получава работите ми и все още ми дава мъдри и конструктивни съвети.

На моя редактор Алекс Лойд, който ми помогна зад кулисите за „Турнирът“ и „Великата китайска зоологическа градина“, но за тази книга се качи в Голямата лига и прие титлата „редактор“.

Редактирането на мой роман не е обикновената редакторска работа — изисква събиране на илюстрации, схеми, бележки и да се изтърпят типичните за мен добавки в последната секунда или коментари за корицата. Благодаря, Алекс!

Трейси Чийтам за пореден път пое рекламата ми с типичния за нея ентузиазъм и елегантност, а Зоуи Калей ми помогна да се справя със социалните медии.

Корицата и илюстрациите са дело на талантливия Гавин Тиръл, великолепен графичен дизайнер и художник от Австралия (занимава се и с филми — така се запознахме).

Гавин направи фантастичната корица на „Великата китайска зоологическа градина“, но мисля, че в тази книга надмина себе си. Илюстрациите вътре направи по моите доста жалки начални скици, които, слава богу, ти, читателю, никога няма да видиш!

Както винаги семейството и приятелите помагат много — от приятелката ми Кейт до брат ми Стивън и родителите ми Рей и Денис Райли. И разбира се, моят малък рунтав другар в писането Дидо.

За тези, които познават писател — никога не подценявайте силата на вашите насърчения.

ПЪРВОТО ИЗПИТАНИЕ

ВЛИЗАНЕ В АДА

При самият вход на тия теснини, изчадъе на позора и на злото, ужасний Минотавър лежеше сам. Щом ни съзря, изпъшка и телото захвана бясно да си хапе там...

Минотавра, щом чу тез слова, с наведен врат отдръпна се безгласен и вожда ми каза веднага: „Сляз сега без страх в това ущелье тясно, доде зверът премята се от бяс“.

„Ад“, Данте
Алигиери

ПРОФИЛ НА БОЕЦА

ИМЕ: УЕСТ, ДЖОНАТАН ДЖЕЙМС
ВЪЗРАСТ: 46
ШАНС ДА ПОБЕДИ: под 10

ПРЕДСТАВЛЯВА: ЗЕМЯ
ПРОФИЛ:

Пленен участник. Късно влезият в Игрите Джонатан (Джак) Уест младши е непредсказуем и е лекомислено да не се съобразяваш с него. Той в края на краищата е петият най-велик воин от древно пророчество. Освен по отношение на горното, пророчеството няма никакво отношение тук.

Класиран на 10-о място от 16 възможни като фаворит да спечели Игрите.

ОТ ПОКРОВИТЕЛЯ МУ:

Няма подкрепящ коментар от патрона на този боец.

Джак Уест се сепна и се събуди изплашен, задъхан.

Беше сам в тъмнината.

Не знаеше къде се намира, как е попаднал на това място и колко време е бил тук.

Въздухът беше хладен и влажен като в дълбока пещера. Подът беше пращен. Стената зад гърба му се оказа от плътен камък.

Беше по джинси и памучна фланела с дълги ръкави, бос.

Главата го болеше. Докосна я... и веднага стреснато дръпна ръката си.

Косата му беше избръсната...

С пронизително скърцане ръждивата желязна врата на килията се отвори и вътре нахлу светлина.

На прага се очерта кошмарен силует.

Фигура на мъж с глава на бик.

Минотавър.

Или мъж с маска на бик.

Беше мускулист, с възлести бицепси и широк гръден кош. Горната част на тялото му — ако не се броеше бичата маска — беше гола, а долу носеше съвременни черни военни панталони и високи черни военни боти.

„Сигурно сънувам“, помисли Джак.

Нямаше време за размишления, защото в този момент „минотавърът“ се спусна към него с рев.

В ръката на маскирания се появи нож с назъбено острие и мъжът замахна към Джак.

Инстинктът сработи.

Джак скочи, сграбчи ръката с ножа, изви я и тръшна маскирания на една страна.

Минотавърът се вкопчи в него, двамата се сборицаха, затъркаляха, паднаха на пода. Маскираният се оказа отгоре, възседнал Джак, и натискаше ножа надолу.

Джак стисна зъби и напрегна сили, сграбчи ръката с ножа и задържа острието на сантиметри от гърлото си. То приближаваше адамовата му ябълка и някъде в далечно кътче на съзнанието си Джак си спомни, че ако умреш насън, се събуждаш. Дали щеше да се случи сега?

„Ами ако не е сън, Джак...?“

Маскираният натисна по-силно и иззад черната бича маска Джак чу сумтене.

„Това е просто човек! — пищеше умът му. — Просто човек! А всеки човек може да бъде победен.“

Напрегна се, измести центъра на тежестта си, извъртя се и блъсна минотавъра с главата напред в каменната стена.

Ударът беше жесток. Отекна тъпо хрущене — вратът на нападателя се счупи и той се свлече безжизнен на пращия под.

Джак задиша тежко, бореше се за въздух. Какво събуждане само...

След като се овладя, за първи път огледа килията си.

Вратата все още беше отворена и през нея влизаше светлина. Помещението изглеждаше невероятно старо, стените бяха от пясъчник. Тежката ръждива врата висеше на старинни железни панти. А какво имаше от другата страна на тази врата? Бог знае.

На стената на килията му, дълбоко в камъка, бяха издълбани две изображения:

Познаваше първото — беше древният египетски глиф *анкх*, който означаваше „живот“.

Вторият символ приличаше на въртящ се октопод с четири пипала. Вариант на древен символ, срещащ се в индуската, будистката и неолитната култура. Наричаха го тетрагамадион.

Докато го гледаше, Джак имаше отчетливото усещане, че е виждал символа съвсем неотдавна, но не можеше да си спомни къде.

Премигна и напрегна паметта си. Ала нямаше полза. Умът му все още беше твърде изтощен.

Опита да си спомни къде беше ходил за последно, преди да загуби съзнание и да се събуди тук.

„Пайн Гап“, помисли си.

Строго секретната база в австралийската пустиня.

Беше отишъл там, за да присъства на среща на много високо ниво. Нещо във връзка с разположението на антените на радиотелескопа SKA...

Спомни си как пристигна в базата край отдалеченото градче Алис Спрингс с Лили, Алби и кучетата и как въоръжената охрана ги пусна вътре.

Спомни си как пред лабораторията към обсерваторията Пайн Гап го посрещна високият очилат генерал Ерик Ейбрахамсън — добродушният, но с ум като бръснач мъж, който бе заменил дългогодишния шеф на Джак генерал Питър Косгроув, след като Косгроув беше издигнат на по-висока позиция.

Ръкуваха се и Ейбрахамсън го представи на своя бъдещ приемник — генерал със строга физиономия, казваше се Конър Биърд. Поради ъгловатото му лице и добре оформената му рижа брада оперативната му позивна беше предопределена — още от първите си дни в армията беше известен като *Рижата брада*.

— Радвам се, че си се облякъл подобаващо за случая, Джак — бе му казал Ейбрахамсън иронично.

Джак беше облечен небрежно — джинси и синя риза върху бяла тениска. Върху титановата протеза на лявата си ръка носеше кафява велурена ръкавица, на дясната китка имаше обикновен противоударен часовник „Касио“.

Усмихна се на Ейбрахамсън под пустинното слънце.

— Вече не работя за теб, така че се обличам както искам.

След като поздрави Лили и Алби, Ейбрахамсън се наведе и погали кучетата.

— Не съм ги виждал, откакто бяха малки.

Джак отвърна:

— Сега съм техен. На всички около мен. На Зоуи. На Лили. На кучетата. Някога бях петият най-велик воин, нали?

Ейбрахамсън се засмя.

— Ами Хор? Той какво мисли за кучетата?

Джак подсвирна рязко и след миг верният му сокол скитник Хор, който се носеше във висините, кацна на рамото му. На врата му имаше кожена яка, на която беше монтирана миниатюрна камера. Птицата се вторачи в Ейбрахамсън и Биърд, сякаш надничаше в душите им.

— Търпи ги — каза Джак и Хор отново литна във въздуха.

— Да влезем. — Ейбрахамсън ги поведе през вратата на лабораторията. — Трябва да ти покажа нещо важно.

И после нищо...

... нищо, докато не се събуди тук и не влезе този мъж, маскиран като бик, който опита да го убие.

Все още седнал на прашния под на килията, Джак огледа тялото си.

Някъде по пътя бяха изчезнали синята му риза и маратонките. На тениската му с дълги ръкави, подарък от Лили отпреди години — когато беше тринайсетгодишна сладурана, а не поумняла девойка на двайсет — имаше картинка на Хоумър Симпсън, проснат в надуваем детски басейн, в несвяст от пиене и заобиколен от празни бирени бутилки, под думите:

НАЙ-СТРАХОТНИЯТ ТАТКО НА СВЕТА

„Това е откачено“, помисли си Джак.

Вгледа се в безжизнения мъж с бичата маска на пода.

Маската, забеляза го чак сега, беше много модерна и по-скоро представляваше шлем или каска. Беше от високотехнологичен лек полимер, боядисана в матовочерно.

Визьорът на шлема беше от черна мрежа, като онези, които слагат на маските на фехтовачите — скриваше лицето на този, който я

носи, но му позволяваше да вижда всичко. Върху устата му имаше филтър на газова маска, наподобяващ животинска муцуна, заради която всичко още повече наподобяваше глава на бик.

Джак дръпна маската от лицето на падналия...

... и видя, че не е съвсем човек. Но беше нещо подобно.

„Мъжът“ зад маската имаше скосено чело с ниски вежди, широко разположени очи, сплеснат нос, голяма уста, криви зъби и гъста сплъстена черна козина навсякъде — по челюстите, в ушите. Козината оформяше дълга непрекъсната вежда над очите.

„Очите“, помисли си Джак и се вгледа. Очите — замръзнали отворени в момента на смъртта — бяха тъмнокафяви. Приличаха на човешки, но бяха някак по-стъклени. Ако не беше сигурен, че е невъзможно, щеше да си помисли, че пред него лежи някакъв хуманоид, неандерталец може би, но не и кроманьонец.

На косматото рамо на получовека имаше татуировка: N-016.

Джак се вторачи в мъртвия си нападател.

— Какво, по дяволите, си ти, и къде, по дяволите, съм аз? — попита на глас.

Косматият получовек изведнъж скочи от пода, грабна ножа и с рев се хвърли към Джак.

Боже!

Но сега нападателят беше по-слаб, по-бавен, действаше нервно, дори трескаво. Джак измъкна ножа от ръката му, плъзна се зад него, стисна с една ръка шията му и му счупи врата.

Този път нещото умря завинаги.

— Проклет да съм! — изпъшка Джак и пое въздух.

По навик посегна да приглади косата си назад и пак усети четината на темето си. Някой наистина беше обръснал главата му, докато е бил в безсъзнание.

Нямаше никакво оръжие и претърси мъртвия минотавър. Единственото, с което разполагаше получовекът, беше ножът, така че Джак го прибра. Свали военните обувки на трупа и ги обу. Бяха му твърде големи, но с тях щеше да е по-добре, отколкото бос.

Сви рамене, взе шлема и излезе от килията на светло.

В килия като неговата — и не беше далече — с лице към стоманената врата чакаше изправен друг мъж.

Беше висок, с набола рижа брада и закоравял от битки поглед. За разлика от Джак, той сякаш беше дошъл подготвен.

Беше с бойна екипировка на агент на британските специални части САС: кубинки, брезентови панталони, бронирана жилетка, каска. В едната си ръка стискаше боен нож КА-ВАР с назъбено острие.

Старата ръждясала врата се отвори със скърцане. Вътре нахлу светлина, а с нея и друг минотавър.

С три срязвания с ножа — сухожилията на коленете и едно окончателно, през гърлото, човекът от САС ликвидира маскирания убиец.

За разлика от Джак, не си направи труда да огледа трупа на нападателя си.

Просто прекрачи трупа, излезе от килията и спокойно избърса острието на ножа в крачола си.

В третата килия чакаше напрегнато американски морски пехотинец. Със скърцане на ръждиви панти вратата се отвори и в килията нахълта трети минотавър.

Също като командоса от САС, морският пехотинец беше подготвен. Беше с пустинна униформа, с каска на главата и телескопична полицейска палка в ръка. Все пак обаче не беше напълно готов — макар и да очакваше нападение, не беше очаквал при него да нахълта побеснял получовек, маскиран като минотавър и размахващ нож.

За разлика от непохватните действия на Джак, морският пехотинец приключи бързо, макар скоростта му да не можеше да се сравнява с безмилостно светкавичната реакция на британеца.

Схватката приключи със забит в гърдната кост на минотавъра нож.

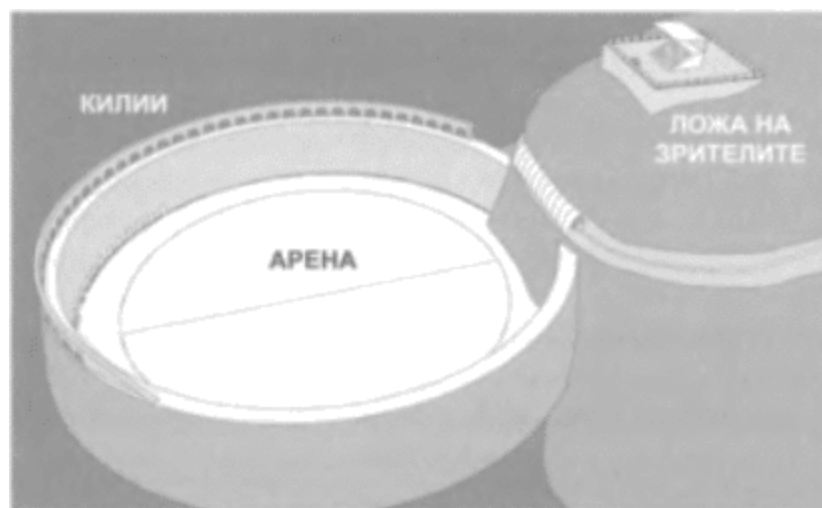
Морският пехотинец огледа трупа на поваления нападател и бичия шлем, обърна внимание на съвременната изработка, прецени и получовешките черти отдолу.

След това си сложи огледалните очила и излезе от килията в светлината.

Джак излезе от килията и се озова на място, което би могъл да определи единствено като гладиаторска арена.

По хладния неподвижен въздух можеше да се съди, че не е на открито, а в голяма пещера или нещо подобно.

Арената беше широка и кръгла, изградена в римски стил, с покрит с пясък и трици под, и бе осветена от модерни прожектори. Също като минотавъра, който току-що бе победил, представляваше странна смесица от много старо и много модерно.

Вратата на килията му, вкопана в каменната стена на арената, остана отворена зад гърба му.

По протежение на извитата стена имаше още петнайсет подобни врати и пред тях, точно като Джак, стояха петнайсет други мъже.

Тринайсет от тях бяха със съвременни военни бойни униформи — каски и дрехи в различни маскировъчни цветове, за бой в пустинни условия, в джунглата, за нощни операции. Повечето бяха бели, но имаше и няколко чернокожи и двама азиатци. Всички държаха ножове, къси мечове или полицейски палки — нямаше пистолети или други огнестрелни оръжия. Тези, които нямаха каски, бяха с бръснати глави.

Пред две от килиите стояха минотаври.

Стояха вдървено, леко приведени, а от ножовете, които стискаха в косматите си ръце, капеше кръв.

Шестнайсетият беше Джак — абсолютно неподготвен, по джинси и тениска, с обутите преди малко прекалено големи му кубинки. Титановата му лява китка стърчеше от ръкава и блестеше на изкуствената светлина. Лицето му беше покрито с пот, прах и кръв. Държеше бичия шлем и ножа в ръцете си.

Огледа двамата минотаври, застанали вдървено пред две от килиите.

„Значи не всички са успели да убият нападателите си...“

По периметъра на арената стояха облечени в черно стражи, въоръжени с автомати. Бяха двайсетина и след миг Джак си даде сметка, че всички са минотаври с шлемове.

— Поздравления, бойци! — разнесе се гърлен глас някъде високо над него.

Джак вдигна глава натам; още няколко прожектора оживяха и заляха със светлина висок, подобен на ложа балкон на срещуположната страна на арената.

На него стоеше сам мъж — този, който бе проговорил.

Цялата онази страна на арената бе гигантски скален скат, основата на мрачна черна планина, която се извисяваше и изчезваше в тъмнината. Балконът, на който стоеше мъжът, стърчеше от скалата на трийсетина метра над арената.

Зад балкона имаше трибуна, скрита под голям навес, а на нея седяха — сякаш за да засилят усещането за фатален сюрреализъм на това място — трийсетина мъже и жени, всичките със скъпи костюми и тоалети. Дори отдалече Джак виждаше отблясъците на големите диамантени колиета на някои от жените. Повечето пиеха шампанско, пушеха цигари или просто оглеждаха редицата „бойци“.

Този, който проговори, явно беше техен лидер.

Беше висок и силен, някъде на петдесет и пет. И хубав — с черна брада и пронизателни черни очи. Костюмът му беше черен, дизайнерски, със стилни алени маншети.

— Ще повтора — продължи той. — Поздравления, бойци! Добре дошли на Големите игри. Аз съм вашият домакин, вашият съдия, вашето жури и, ако се наложи, вашият ексекютор.

Гласът му ехтеше.

— Имам множество церемониални имена. Аз съм Противникът на Светлината, Обвинителят, Падналият, Пазителят на Храма, Иблис,

Шейтан, Танатос, Сатанаил, Властелинът на Нощните земи, Ваал Зевув, Велзевул, Царят на Четвъртото царство или просто Хадес, владетелят на Долния свят. Добре дошли на моите Игри, бойци. Добре дошли в Долния свят.

Джак не вярваше на ушите си.

Беше преживял много приключения, бе виждал наистина странни неща.

Беше поставил връхния камък, Пирамидиона, на мястото му върху Голямата пирамида в Гиза по време на ослепителен соларен инцидент.

Бе видял Стоунхендж да оживява под светлината на Тъмното слънце. И после, в римска солна мина, бе открил гробницата на Исус Христос... с неговото тяло все още в нея.

И бе чул да го обявяват за един от петимата най-велики „воини“ в историята — хора, бойци за идеи и победители в сражения. Петимата бяха той, Моисей, Чингис хан, Наполеон и Христос.

Обаче Долен свят? Ад? Вече беше сигурен, че сънува...

Идеята за задгробен живот е обща за всички общества по света. Всички цивилизации са имали откъснат свят — египтяните и маите, Япония и Индия, и разбира се, трите религии от лоното Авраамово — християнството, юдаизмът и ислямът.

В западната традиция задгробният живот се разделя на две, Рай и Ад, и цялата концепция почива на морален елемент — добрите хора отиват в Рая, лошите отиват в Ада, който е бъдещо страх царство под земната повърхност, място с огън и жупел, в което хората биват наказвани за греховете си.

В задгробния живот на древните гърци обаче няма такъв морален елемент. Те наричат техния ад Тартар и в митологията им Подземният свят може да бъде посетен от жив човек, ако открие входа. Излизането обаче е друг въпрос. Само големите гръцки герои — Херакъл, Тезей и Одисей — са успели да влязат в Подземния свят и да се върнат. Ако трябва да станеш легендарен герой, това е било нещо като ритуал за посвещаване.

И тъкмо гърците са дали на владетеля на това огнено място името Хадес.

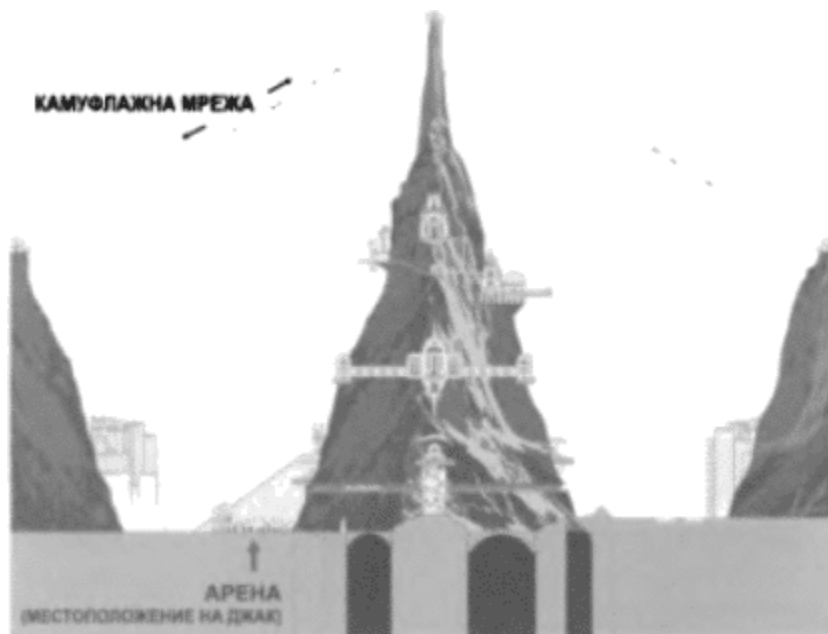
„Само че Адът не е реално място“, негодуваше разумът на Джак.

След малко обаче очите му свикнаха с блясъка на прожекторите, осветяващи арената, и той видя какво има отвъд нея, по-точно тъмната планина, която се извисяваше над ложата на Хадес.

Беше изумително.

Издигаше се във висините като остър кинжал от черен камък. Различни тъмни замъци, крепости, асансьори и стълби стърчаха от стените на различни нива и всичко това изглеждаше определено заплашително в отразеното сияние на прожекторите.

Широка, подобна на замък конструкция обхващаше планината в средната ѝ част на около двеста и петдесет метра над мястото, където беше Джак. Беше нашарена със светлините на много прозорци.

Цялата планина странно напомняше Айфеловата кула — широка основа и стесняващо се нагоре тяло, първо по-плавно, после рязко. Джак не виждаше какво има на върха — там горе беше много тъмно — но успя да различи нещо като мрежа, което се разпростираше настрани от него, мрежа, която закриваше нощното небе.

Хадес прекъсна мислите му с глас, който отекваше в огромното пространство:

— Доведени сте тук като представители на четирите вечни царства, за да участвате в най-голямото изпитание, Големите игри на Хидра.

Джак огледа другите бойци.

Всички бяха вперили очи в Хадес. Двата минотавъра го слушаха особено внимателно, гордо вдигнали глава.

Мъжът вляво от Джак, с пустинна бойна униформа, каска на морски пехотинец и огледални очила, кимна към тениската му с Хоумър Симпсън и каза:

— Хубава фланелка, приятел.

— Ако знаех, че ще присъствам на това парти — отвърна Джак, — щях да се облека по-подходящо.

— Да победиш тук — прогърмя гласът на Хадес, — означава името ти да отекне през вековете. За теб ще се пеят песни, ще се пишат епоси, както за всички предишни бойци от тези Игри. На тези славни арени, в тези тунели и лабиринти, са се раждали герои и са се създавали легенди.

— Настоящите игри са исторически дори и преди да са изпълнили основната си цел — продължи той. — Участват няколко забележителни бойци — ни повече, ни по-малко *трима* синове на царе представляват бащите си тук. Това е безпрецедентно.

Тълпата зад Хадес се оживи. Неколцина засочиха с ръце. Джак видя как трима от бойците кимнаха на зрителите.

— И, как успях да пропусна? — продължи Хадес. — При нас ще се състезава дори Петият воин.

Пронизващият му поглед се вperi в Джак.

Джак изведнъж почувства как всички очи — и на състезатели, и на зрители — се вперват в него.

С глупавата тениска, джинсите и възголемите кубинки се чувстваше като че ли е в поредния сън — онзи, в който отиваш на училище гол.

Хадес се усмихна на Джак.

— Да, да. Петият велик воин, лично. Никога в историята в Големите игри не е участвал някой от петимата воители. Това е знаменателно.

Сега Джак наистина се чувстваше неловко. Усещаше обвинителните погледи на останалите състезатели. Щеше му се Хадес да престане да говори за него.

Владетелят вдигна ръце.

— Преди четирийсет дни Звездната камера — най-съкровено то светилице в моето царство — се отвори за първи път от три хиляди

години, за да приветства завръщането на славната Хидра. Поради което сега, в съответствие с древните закони, сме се събрали, за да проведем нашите Игри. Като владетел на това царство — последният от дълго потекло царе — на мен се пада честта да бъда арбитър на Игрите. Свещен дълг е да водя Игрите и в изпълнението на моя дълг няма да използвам страх, нито ще показвам предпочитания.

Обърна се към заможните зрители на трибуните зад него.

— Не мога да бъда подкупен. Няма да приема молби за милост. Специално отношение няма да имам към никого, бил той най-знатен боец или нисш минотавър. Не мога да показвам снизхождение и няма да правя разлика. Правилата на Игрите са древни и ясни. За мен е чест да ги прилагам... дори и това да означава собствената ми гибел. Приятели царе, лордове и дами, почетни гости и бойци. Добре дошли в моето царство. Добре дошли на Големите игри.

Умът на Джак препускаше отчаяно и опитваше да настигне случващото се.

Беше достатъчно лошо да се събудиш на странно място гроги и объркан и да те нападне с нож човек с бича маска. Сега слушаше за Ад и Хадес, Звездна камера, която не се била отваряла от три хиляди години, и нещо, наречено „славната Хидра“, което, изглежда, се връща отнякъде.

— И така — продължи Хадес и кимна към двамата минотаври, застанали наред с другите бойци пред килиите. — Виждам, че двама от бойците не са се справили с първото изпитание, така че се налага да...

— Чакайте! — извика някой.

Всички на арената се обърнаха към боеца непосредствено до Джак, отдясно.

Зрителите на трибуната се смълчаха. Някои гледаха Хадес с тревога.

Джак наблюдаваше всичко много внимателно. Както и морският пехотинец вляво от него.

Мъжът вдясно, който извика, беше висок азиатец, изправен като шомпол. Беше с маслинена на цвят тениска, зелени униформени панталони и ботуши. Не съвсем бойно облекло. По-скоро нещо, което войник би носил в спалното помещение.

Джак си помисли, че този човек вероятно е бил доведен по начина, по който беше доведен и той...

— Казвам се Джейсън Чен — извика мъжът на английски — и съм капитан в тайванската армия, базиран в Тайпе. Тук съм против волята си! Бях отвлечен! Настоявам да бъда освободен незабавно!

Зрителите го гледаха с увиснали челюсти.

Повечето от останалите бойци, забеляза Джак, гледаха право напред или в краката си, все едно нямат нищо общо с протестиращия.

Цялата арена притихна.

Погледът на Хадес се спря на тайванеца.

— Моля? Не те чух — каза той.

Капитанът от тайванската армия изпъчи гърди.

— Казах, че името ми е Джейсън...

Главата му експлодира.

Просто се пукна и наоколо се пръснаха стотици късчета плът — като пъпеш, зареден с фойерверки.

На лицето на Джак се лепна кърваво парче мозък. Обезглавеният труп се свлече в триците, а от шийните артерии започна да се излива кръв и да се събира на локва около прекалено големите кубинки на Джак.

Джак отново се обърна към Хадес и видя, че до него е застанал втори човек — беше пристъпил напред от тъмнината. Някакъв помощник.

„Помощникът“ отпусна ръката си — с ръкавица — в която държеше малко дистанционно управление. Изглеждаше много особено. Напомняше някакъв висш жрец — беше с дълга червена роба, плешив или с бръсната глава. Очите му бяха изпъкнали като на човек с прекалено активна щитовидна жлеза и това, заедно с голата глава, определено му придаваше вид на насекомо.

Ужасен от зловещия взрив в главата на тайванеца, Джак погледна зрителите на трибуната, за да види как реагират.

Видя само безразличие.

Отпиваха шампанско и клатеха глави.

Ръката му сякаш сама се вдигна към собствената му глава, той докосна гладко избръснатия си тил...

... и го напипа.

Пресен белег, малко над врата. Значи затова бяха избръснали главата му.

Бяха имплантирали нещо в нея — малък експлозив. Същият като този, който бе пръснал мозъка на тайванския капитан.

Ето как Хадес си гарантираше подчинение.

Всички други също бяха с бръснати глави...

„В какво съм попаднал?“ — запита се трескаво.

— Колко жалко — каза Хадес. — Жалко и за подкрепящия го екип.

Кимна на помощника си и под балкона се отвори стоманени капаци и се видяха четири много странни железопътни вагона върху релси, минаващи в изкопана в скалата хоризонтална вдлъбнатина.

Вагоните приличаха на фургоните, използвани някога за превозване на циркови животни — отстрани имаха високи до кръста стени от дебела ламарина, прозорците и покривите бяха решетки от дебели стоманени пръти. Джак преброи по четири отделения във всеки вагон, общо шестнайсет.

Във всяко отделение имаше по четирима или петима души, които гледаха тревожно към арената.

Шестнайсет отделения. Шестнайсет бойци.

— Убий подкрепящата група на капитан Чен — нареди спокойно Хадес.

Изцъкленият му помощник вдигна дистанционното и натисна някакъв бутон.

В резултат от покрива на тунела над единия от вагоните се изля някаква сива течност и заля едното му отделение.

„Прилича на цимент — помисли си Джак, — нещо като гъста каша.“ И явно беше горещца, защото нагоре се вдигнаха кълба пара.

Беше и *тежка*, защото събори двамата мъже и двете жени в отделението на пода. Те паднаха под тежестта на изливащата се маса и запищяха, докато тя ги заливаше.

Скоро писъците стихнаха и в стоманеното отделение на вагона остана само сивата изпускаща пара маса, която капеше над ръбовете на ламарината.

„Боже! — помисли си Джак. — Това са зложници.“

Хадес въздъхна.

— Както говорех, преди да бъда прекъснат така грубо, двама от нашите бойци не се справиха с Първото изпитание. Поради това техните поддържащи екипи също трябва да бъдат ликвидирани.

Кимна на помощника си.

— Мосю Вахерон, убийте поддържащите екипи на двамата провалили се на Първото изпитание.

Помощникът Вахерон отново натисна дистанционното...

... и горещата каша заля още две от отделенията на влака. Нови писъци. Още отчаяно гърчене.

Когато обитателите на двете отделения умряха, Хадес се обърна към арената.

— Разбира се — каза той, — както е било винаги, смъртта на тези бойци дава шанс на победителите им да заемат техните места. В правилата и духа на Игрите няма социални класи. Дори най-нисшият минотавър може да се състезава с най-знатния боец и да преследва безсмъртието на победата. Моля, бележете минотаврите.

Двата минотавъра, застанали в редицата на бойците — двамата, които явно бяха убили съперниците си в килиите им — пристъпиха напред.

На бичите шлемове, по кожата и панталоните им нарисуваха златни ивици, за да се различават от обикновените облечени в черно минотаври около арената.

Докато гледаше всичко това изпълнен с ужас и недоумение, Джак се сепна от една мисъл.

„Шестнайсет бойци и шестнайсет камери със зложници. Кой тогава са моите зложници?“

— О, боже... — простена и вдигна очи.

Последният му спомен беше от Пайн Гап. Бе отишъл там с Лили, Алби, Скай Монстър, Хор и кучетата.

И тогава ги видя и сърцето му прескочи.

През решетките на едно от отделенията във вагоните високо над арената надничаха двайсетгодишната му дъщеря Лили и верният ѝ приятел Алби Калвин.

Зад тях беше старият пилот на Джак, Скай Монстър, тревожните му очи бяха оброчени от рошавата му брада и коса. Пред Лили и Алби, вероятно застанали на задните си крака, на металната стена на вагона се бяха подпрели с лапи кучетата на Джак Аш и Рокси.

— О, не! — изпъшка той. — Това не може да се случва наистина. Не може да се случва.

Хадес плъзна поглед по редицата бойци, застанали на арената.

— Надявам се, всички вие си давате сметка какво очаква поддържащите ви екипи, ако се провалите на което и да било от изпитанията в Игрите.

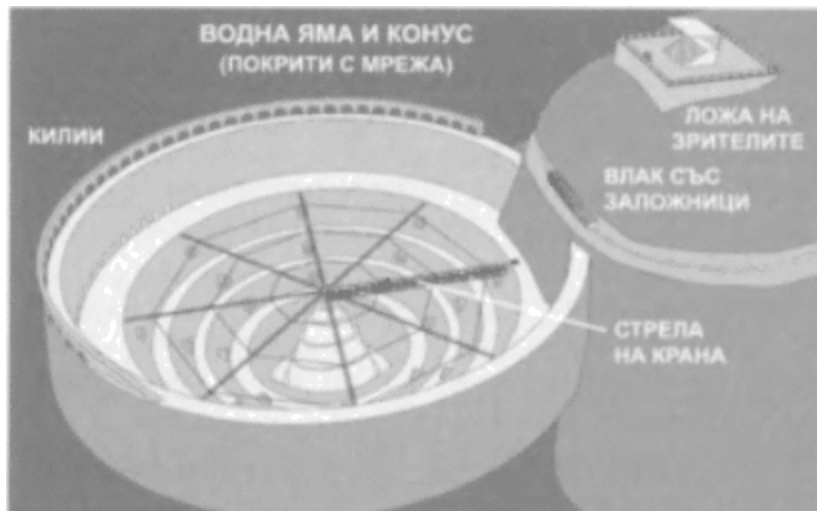
Усмихна се.

— Сега ще ви предам на церемониалмайстора на Игрите, моя верен слуга Вахерон.

Мъжът с изпъкналите очи и голата глава пристъпи напред. Изглежда Джек и останалите бойци по начин, който би могъл да се определи само като хищнически. Пискливият му глас отекна ясно и силно.

— Господа и дами! Достойни гости! Позволете да ви представя арената за Второто изпитание! Отворете ямата!

ВТОРОТО ИЗПИТАНИЕ ВОДНАТА ЯМА

Дълъг пътят е и труден, който води въвн от
Преизподнята към светлината.

„Изгубеният рай“, Милтън

ПРОФИЛ НА БОЕЦ

ИМЕ: БРИГАМ, ГРЕГЪРИ ДЖОН

ВЪЗРАСТ: 32

ШАНС ДА ПОБЕДИ: 1

ПРЕДСТАВЛЯВА: ЗЕМЯ

ПРОФИЛ:

Майор Бригам е офицер от Британските специални части, САС. Изключително умел в ръкопашния бой, но и човек с безупречно потекло.

Образован в Итън. Бързо завършва Кралския военен колеж. Отличил се при служба в Афганистан и Ирак.

Син и наследник на херцог Оркни. Сгоден за дъщерята на херцога на Авалон.

Класиран като 1-ви от 16 като възможен победител в Игрите.

ОТ ПОКРОВИТЕЛЯ МУ:

„Домът ми се гордее изключително много, че майор Бригам се сражава от наше име. Когато победи в тези Игри, славата му ще отекне през вековете. Той е мой син във всяко едно отношение, освен по име. Очаквам с нетърпение да му дам ръката на дъщеря си.“

Орландо, херцог на Авалон, Цар на Земята

При думите на Вахерон в скалите около Джак оживя някакъв колосален механизъм.

Разнесе се дълбоко боботене и подът на арената се раздели на две половини, които се отдръгнаха в стените, докато пясъкът падаше от ръбовете им.

Пред Джак зейна огромна кръгла яма.

— Боже! — изпъшка той.

Ямата се спускаше надолу пред него, дълбока поне петнайсет метра. Имаше четири концентрични нива, едно под друго, като гигантски стъпала, всяко оформено като тераса, с вдлъбнато като изкоп дъно. От стените на всяка тераса стърчаха големи тръби с диаметър човешки ръст.

Точно в центъра на ямата, обкръжен от четирите тераси, имаше каменен конус с широка основа.

Върхът му достигаше малко под нивото на Джак, така че беше изцяло в ямата. По наклонената му страна спираловидно нагоре се изкачваше пътека, до самия връх, където имаше красив олтар.

На олтара беше оставен великолепен предмет. Светеща кристална сфера.

Беше колкото волейболна топка и изглеждаше просто фантастично. Светеше с неземно жълто сияние.

При вида ѝ зрителите на трибуната започнаха да ахкат и охкат.

Дори Джак не можеше да не признае, че е изумителна. Блещукаше в изкуствените лъчи на прожекторите, омагьосваше, хипнотизираше.

Над конуса и цялата арена имаше покрив от опъната телена мрежа.

Приличаше на гигантска хоризонтална паяжина. Осем стоманени пръта излизаха от центъра радиално към стените, а между тях имаше фина мрежа нишки, подобни на корда за въдица.

Функцията ѝ беше ясна — даваше възможност на Хадес и зрителите да виждат какво се случва в ямата, като същевременно никой не би могъл да се измъкне нагоре. В мрежата, точно пред Джак и всеки от останалите бойци, се отвориха малки капаци, като порти.

Още нещо привлече вниманието на Джак в ямата — изходът.

Точно над кристалната сфера на върха на конуса имаше стрела на подемен кран. Ако човек пропъзлеше по нея над ямата, можеше да стигне до единствения, както изглеждаше, изход.

Вахерон заговори — но не на бойците, а на гостите на трибуната.

— Второто изпитание пред нашите герои е едно просто водно съоръжение. В центъра му е една от деветте Златни сфери на Древните. Боецът, който излезе от водното съоръжение със Златната сфера в ръце, се е справил с изпитанието и ще получи обичайната награда.

„Достатъчно ясно“, помисли си Джак. Ако не се броеше фактът, че никъде там долу нямаше вода. И каква беше „обичайната награда“?

— Ще трябва да побързат обаче — добави Вахерон, — защото *последният* боец, който напусне ямата, ще бъде възнаграден със смърт.

„Това не е добре“, помисли си Джак.

— Разбира се — продължи Вахерон, — тези Игри не биха били това, което са, ако няхахме и великолепно ловци.

Гостите на трибуната заговориха одобрително.

На сцената до Хадес застанаха две маскирани фигури.

Едната беше в черно, другата — в бяло.

Бяха с церемониални шлемове като минотаврите, но различни.

Първо, бяха доста по-високи от минотаврите — тези вероятно стърчаха с по една глава над Джак. И не бяха космати получовеци. Бяха човеци.

После, шлемовете им.

И тези бяха страховити и високотехнологични, но *не* бичи глави. Бяха оформени като лъвски глави, с големи гриви.

И накрая, за разлика от по-ниските минотаври, тези двама мъже не бяха с голи гърди. Имаха лека броня — нагръдници, нараменници, бойни панталони и ботуши със стоманени върхове. Единствено мускулестите им ръце не бяха прикрити.

Вахерон вдигна ръка към тях.

— Представям ви най-великите ловци на господаря Хадес, Хаос и Страх. Докато бойците опитват да се справят с лабиринта, Хаос и Страх ще ги преследват. Освен това няма други правила. Важи единствено древното правило на Арената: боецът може да задържи всичко, което успее да изнесе от бойното поле, било то оръжие, съкровище или дори зловещ трофей от победата. Желая късмет на всички. Започвайте!

При последната команда на Вахерон се разнесе силен шум и за пълно объркване на Джак едновременно се случиха няколко неща.

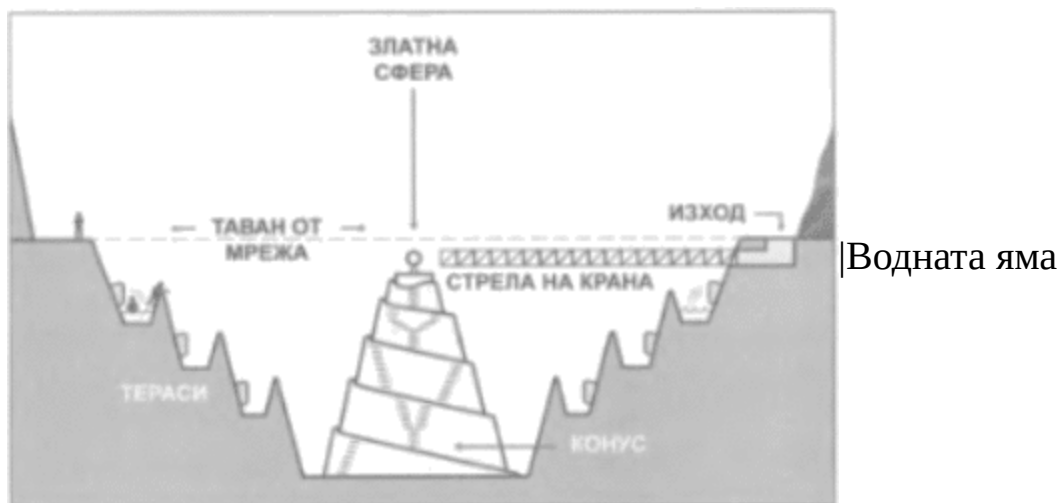
От тръбите по външната стена на най-горната тераса изригнаха силни струи вода.

Всички бойци се втурнаха като спринтьори на Олимпийски игри и се спуснаха през отворите в мрежата на първата тераса.

Джак се поколеба.

Какъв избор имаше? Вдигна очи нагоре към зложниците във вагона, иззад чиито решетки със страх го гледаха Лили, Алби и Скай Монсър. Ако не се състезаваше, те щяха да умрат.

„По дяволите!“ — каза си той, надяна на главата си бичия шлем и скочи през отвора.

ПЪРВАТА ТЕРАСА

Джак стъпи на сивата каменна тераса, която вече беше пълна до колене с шуртяща вода.

Отгоре се разнесе шум.

Бам! Бам! Бам! Капаците в мрежестия таван над главата му се затваряха.

Ревът на водата, която шуртеше от тръбите, беше оглушителен. Хиляди литри се изливаха в терасата всяка секунда. Тя не беше широка — може би колкото да се разминат двама души — така че се пълнеше бързо. При височина близо три метра обаче водата можеше да го залее и изправен в цял ръст.

Наблизо видя някои от другите бойци. Не губеха време.

Всички се катереха по извитата вътрешна стена на терасата, за да се спуснат на следващата, по-ниска тераса, преди тази да се е напълнила с вода.

Изведнъж цялата идея на ямата му се изясни. Когато най-горната тераса се напълнеше, щеше да започне да прелива в следващата, после в следващата.

След като водата стигнеше най-долната тераса обаче, нивото ѝ отново щеше да започне да се *издига*, докато не *запълни цялата яма*, щеше да залее конуса в средата и да стигне до мрежата най-горе.

Ако не се спуснеш надолу по терасите и после не се изкачиш по конуса в средата до стрелата на крана и изхода навреме, когато водата стигне мрежата на тавана, ще се удавиш. Джак отново се почувства

като дете, което е отишло на училище неподготвено. Всички останали като че ли бяха наясно какво се иска от тях.

Водата стигна до кръста му.

Помисли си за момент, че би могъл да изчака водата да се покачи догоре и да заплува от ръба на терасата, но си спомни двамата ловци с лъвски глави, които щяха да ги преследват. Не можеше да се бави.

Така че реши да прави каквото правеха всички останали — спусна се към триметровата стена към вътрешността на ямата...

... и точно тогава видя *нещо* да се плъзва през една от тръбите — голямо, с противно зелено тяло на точици.

Каквото и да беше, животното изчезна под неспокойната повърхност на водата.

— Това не е добре — каза Джак на глас.

Спусна се към стената, затърси с пръсти някаква опора. Нещо голямо се блъсна в крака му точно когато успя да се надигне и да се измъкне от водата, малко преди да се приземи непохватно на долната тераса.

ВТОРАТА ТЕРАСА

Джак скочи тежко на каменния под на следващата тераса, при което бичият му шлем се килна на една страна. Той го захвърли и вдигна очи...

... и видя как единият от белязаните със златни ивици минотаври се спуска към него с нож!

Джак вдигна своя нож — този, който бе взел от минотавъра, когото бе убил в килията си — и отклони удара, макар че падна назад при сблъсъка.

Вероятно това е неписано правило, разсъждаваше Джак — участниците имат право да убиват другите бойци по всяко време, защото колкото по-малко конкуренти имаш, толкова повече се увеличават шансовете ти да победиш.

Златният минотавър замахна отново с ножа и Джак пак парира удара.

С оглушителен рев от тръбите започна да шурти вода, така че и тази тераса започна да се пълни.

Златният минотавър продължаваше да напада, размахваше ножа заплашително и пристъпваше напред. Джак отстъпваше и отчаяно се

отбраняваше от бесните му атаки.

Както обаче отстъпваше, Джак попадна в струята, която изригваше от следващата тръба, олюля се и падна.

Минотавърът си даде сметка, че е в ръцете му, и се спусна към него през водата — и в този момент от тръбата със струята се измъкна нещо, блъсна се в минотавъра и го събори!

Джак се надигна и видя, че е риба — гигантска, поне два метра и половина дълга, която блъскаше безпомощния минотавър.

Шлемът му падна и получовекът изрева болезнено, защото рибата го захапа.

В следващия момент обаче минотавърът се съвзе и започна да я дупчи с ножа. Водата почервения.

Докато траеше всичко това, Джак успя да огледа странното същество по-добре.

Наистина беше риба, една от най-грозните на света. Освен това му даде и представа къде се намира.

Беше гигантски сом, *Bagarius yarrelli* — личеше по сплеснатата глава, дългото зеленикаво тяло на тъмни точки, острите зъби и най-вече по зловещите „пипала“ — дългите нишки, които излизаха от двете страни на муцуната, като котешки мустаци.

Този вид гигантски сом обитаваше Южна Азия — блатата на Виетнам, делтите на реките в Пакистан, реките в Индия.

„Някъде в Азия ли се намирам...?“

Но сега това нямаше значение. Когато останалият без шлем златен минотавър се справи с рибата, водата от горната тераса вече преливаше и долната тераса започна да се пълни още по-бързо. Минотавърът се отказа от Джак и скочи на долната тераса.

— По дяволите, това не свършва — изруга Джак, отскочи, опря се на лакът на ръба на стената, прехвърли се и се спусна на долното ниво.

ТРЕТАТА ТЕРАСА

Джак скочи във вода.

Водата вече пълнеше и долната тераса. Останалият без шлем минотавър хукна наляво. Не се виждаха други бойци. Джак реши, че заради схватката на горната тераса е изостанал сериозно и е далеч зад тях.

Изправи се... и видя единият от ловците с лъвски глави — черният, Хаос — да се появява иззад извивката на терасата и да вдига арбалета, монтиран на защитната броня на дясната му предмишница.

Арбалетът стреля... Джак машинално се дръпна настрани... и стрелата профуча покрай него.

Джак падна във водата, надигна глава, за да поеме въздух, и в този момент към него се спусна гигантски сом! Джак се претърколи светкавично и рибата мина отстрани.

Оказа се по гръб, наполовина потънал във водата, с лице нагоре, половината стъпала стърчащи над водата.

Ловецът, облечен като черен лъв, продължи да напредва към него и вдигна арбалета на другата си ръка.

Джак нямаше начин да се защити. Ловецът натисна спусъка.

Чам!

Стрелата се заби в подметката на кубинката му — комично големите войнишки кубинки, които бе взел от минотавъра. Подметката се оказа достатъчно плътна — стрелата не успя да я пробие и Джак остана — невероятно — невредим.

И не знаеше кой е по-изненадан — той самият или онзи тип, черният лъв.

Нямаше намерение да чака, за да разбере.

Водата започваше да прелива над ръба на терасата. И със забитата в подметката стрела Джак се прекачи тромаво през ръба и се спусна на четвъртата, последната тераса.

ЧЕТВЪРТАТА ТЕРАСА

Джак отново скочи във вода, само дето сега стигаше до кръста му. И нивото се покачваше все по-бързо.

Видя пред себе си централния конус — единствения изход.

Другите бойци наистина бяха доста напреднали. Изкачваха се трескаво или по права линия, или по рампата, която се виеше спираловидно нагоре, или по издатините и вдлъбнатините по почти вертикалната повърхност близо до върха.

Разнесоха се възгласи, когато първият боец стигна заветната цел, грабна кристалната топка и я вдигна високо над главата си. Беше едър, с квадратна челюст, покрита с небръсната рижа четина. Носеше

бронирана жилетка, лека хокейна каска и бойни обувки и Джак реши, че е морски тюлен или командос от САС.

Боецът с рижата четина скочи в кофата на крана и изпълзя през отвора ѝ. Зрителите го посрещнаха с нови насърчителни възгласи и аплодисменти.

Джак изруга.

„Не искам аплодисменти. Ще съм доволен, ако просто се измъкна оттук жив.“

Протегна ръка, за да се улови за най-близката издатина на стената, но нещо сграбчи десния му крак и дръпна толкова силно, че го събори и го завлече под водата.

Гигантски сом стискаше крака му в грозната си пасть!

Джак започна да ритя с левия крак, докато накрая — отвратително — заби задната част на стрелата, стърчаща от подметката му, в окото на сома.

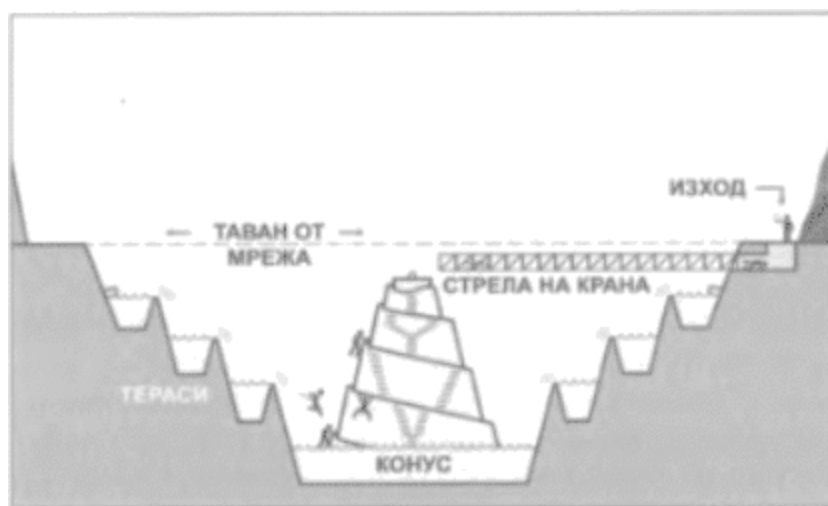
Рибата го пусна и Джак отново излезе на повърхността, задъхан.

Изведнъж от последната тераса се заизлива огромно количество вода, като непрекъснат водопад — сега всичките тераси се изливаха на дъното на ямата.

След миг водата стигна до шията му.

Имаше чувството, че и самата вода го преследва.

Посегна отново към стената на конуса и започна да се катери възможно най-бързо.

ИЗКАЧВАНЕ ПО КОНУСА

Плувал във вода, останал без дъх, с безчувствени пръсти, търсеци следващата издатина, за която да се вкопчат, Джак се изкачваше по почти вертикалната стена, следван от надигащата се вода.

Нивото се покачваше по-бързо, отколкото той успяваше да се катери — водата първо заля коленете му, после кръста, после гръдния кош.

Джак вдигна поглед, без да престава да пълзи нагоре, за да види още колко му остава, и в полезрението му се мярна нещо бяло — нещо, което скочи от последната тераса към стената на конуса.

Беше *белият* ловец с лъвска глава.

Джак наблюдаваше с ужас как маскираният боец — Страх — се улови за стената на конуса над него и сграбчи глезена на един от другите бойци, които пъплека нагоре — един от белязаните със златно минотаври, този, който бе загубил шлема си в схватката с гигантската риба преди малко.

Тогава, съвсем целенасочено, Страх се оттласна от стената на конуса и дръпна белязания минотавър във водата.

Белият лъв и минотавърът паднаха във водата съвсем близо до Джак.

Получовекът се появи на повърхността първи, заразмахва ръце, напрегна сили, за да се добере отново до стената. Страх обаче го сграбчи отдолу и го *завлече под водата*.

За един кратък миг Джак потопи глава и в ограничения звуков спектър на водната среда чу механичното свистене на въздушен регулатор на акваланг.

И си даде сметка — в лъвската маска, която носеше Страх, имаше някакъв дихателен апарат.

Това не беше честна битка.

Страх щеше да държи минотавъра под водата, докато го удави...

Още щом си го помисли, нещо голямо изплиска водата от другата му страна и някаква силна ръка изведнъж сграбчи десния му крак.

Беше другият ловец, черният лъв, наречен Хаос.

Издърпа Джак надолу с нечовешка сила и той едва успя да поеме въздух за последен път, преди главата му да потъне под водата.

Под водата.

Настъпи злокобна тишина, в сравнение с рева на бучащите водопади горе.

Джак видя Хаос под себе си — стискаше десния му крак, теглеше го надолу и дишаше през маската си.

Видя до себе си и златния минотавър — все още в ръцете на белия лъв, Страх — бореше се отчаяно, после изведнъж се отпусна безжизнен и просто се понесе във водата, мъртъв.

Джак опита да си помогне със стрелата, забита в подметката му, както преди малко бе успял да прогони рибата. Насочи я към гърлото на Хаос и ритна, но стрелата се плъзна по защитната броня на шията му без никакви последствия.

Боже...

Хаос продължаваше да стиска другия му крак.

Джак започна да се извива, да размахва ръце, да рита, докато — при едно рязко дръпване — възголямата кубинка не се изхлузи от крака му.

Той намери опора в лъвския шлем на Хаос и се оттласна нагоре. Изскочи на повърхността задъхан.

Благодарение на надигащата се вода, когато Джак излезе отново на повърхността, вече беше на около две трети от височината на конуса.

Това беше добре, но и зле.

Добре, защото беше по-близо до върха.

Зле, защото при темповете, с които се изкачваше досега, водата щеше да го залее, оставаше да пропълзи и по рамото на крана, за да стигне до изхода.

Стисна зъби. Обзе го мрачна решимост.

„Няма да умра тук.

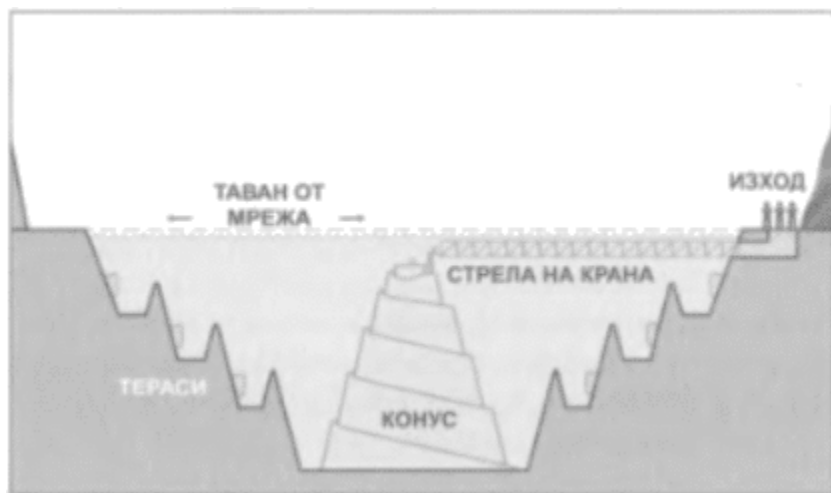
Не мога да се откажа сега. Ще премина през всичко това.“

Улови се за най-близката опора в стената и започна да се катери — бързо, възможно най-бързо, за да изпревари надигащата се вода.

Обаче нямаше начин да се справи. Все пак продължаваше. Въпреки всичко.

Водата около него се плискаше и клокочеше. Гигантски сом се плъзна съвсем близо до него. Толкова близо, че подобният на камшик мустак се плъзна по гърба му.

Стигна върха на конуса дълго след като и последният боец беше излязъл от ямата, едновременно с нивото на водата. Сега цялата височина на конуса, който някога гордо се издигаше от дъното, беше потопена.

Джак видя хоризонталната стрела на крана само на метър от ръката си. На трийсетина метра, в края ѝ, беше изходът. Мрежата беше точно отгоре.

Спусна се към стрелата, докато водата безмилостно я заливаше.

Гледана от балкона, сега цялата яма беше запълнена с вода.

Приличаше на съвършено кръгъл басейн, набразден от малки вълнички. Под повърхността се плъзгаха силуетите на няколко гигантски сома.

Двамата ловци на Хадес, черният и белият, Хаос и Страх, бяха пуснати да излязат през входните отвори.

Водата се успокои. От Джак нямаше и следа.

От стрелата на крана се минаваше през малък тунел и се излизаше през кръгъл отвор на пода на арената, който също вече беше запълнен с вода. Приличаше на наводнена улична шахта.

Хадес я наблюдаваше с любопитство.

Публиката очакваше смълчана.

Другите бойци — мокри до кости и задъхани — също гледаха и чакаха.

Във вагонетките със заложници горе, над арената, бяха стаили дъх Лили, Алби и Скай Монстър.

Нищо не помръдваше. Нищо не се случваше.

Никаква следа от Джак.

И тогава водата в отвора на изхода се разплиска и се показа главата му.

Той изпълзя по корем, дишаше тежко, мокър; джинси, тениска, само една кубинка.

Претърколи се по гръб, за да се съвземе.

— Пети воине! — извика Хадес от балкона си. — Ти излезе от арената последен.

Джак усети как кръвта му изстива. Затова ли бе оцелял? За да му пръснат мозъка?

Хадес се усмихна.

— Все пак един боец така и не завърши изпитанието — един от белязаните със златно минотаври. Така че, макар и да излезе последен, не си последен в изпитанието. Спечели си правото да продължиш напред в Игрите.

Усмихна се на Джак — сякаш му доставяше истинско удоволствие да го плаши до смърт.

После Хадес се обърна към боеца с рижата четина, който бе взел кристалната топка.

— Ти, боецо. Кажни ни името и дома си.

Мъжът свали хокейната каска от главата си, която беше ниско остригана и също рижа. Говореше с изискан британски акцент.

— Аз съм майор Грегъри Бригам, Ваше Величество, от военновъздушните сили на Нейно Величество, САС. Представявам могъщия и славен Deus Rex в Земното царство.

Хадес продължи:

— Ти се справи с изпитанието първи, така че имаш право на традиционната награда — ще ти дам всичко, което е във възможностите ми да ти дам. Ти само трябва да го назовеш.

Майор Бригам кимна. Като че ли очакваше тази чест.

Кимна към боеца до себе си — облечен с униформата на американските армейски рейнджъри, с бръсната глава.

И каза:

— Искам да убиете този господин.

Джак онемя.

Правилно ли беше чул? Наистина ли британецът искаше да убият човека до него?

Хадес сви рамене.

— Така да бъде.

Кимна на Вахерон и Вахерон натисна бутона на дистанционното.

Бам!

Главата на американеца избухна и обезглавеният му труп се свлече на пода.

Като че ли само Джак беше потресен. Всички останали, изглежда, приемаха случилото се, сякаш е нещо нормално, сякаш го бяха очаквали.

Миг след това течната маса избумтя върху една от камерите със заложници от влака — вероятно поддръжниците на рейнджъра — и уби всички вътре.

Когато жестоката церемония приключи, Вахерон се обърна към зрителите:

— Второто изпитание беше проведено и завърши. Сега ще освободим нашите бойци за кратка почивка, за да се консултират с подкрепящите ги екипи и да се погрижат за раните си, но това няма да трае дълго. Очаква ни третото изпитание.

Зрителите заръкопляскаха. Джак облекчено си пое дъх.

Когато след няколко минути влезе в килията на влака, Лили го прегърна силно, с облекчение.

Двете кучета, размахали радостно опашки, също скочиха към него. Рокси, по-малкото, дребен черен пудел, залая от възторг.

Джак отвърна на прегръдката на Лили, притисна я към себе си, затвори очи. Беше станала истинска млада жена, стройна и красива, вече на двацет, с дълга катраненочерна коса, маслиненена кожа и ум като бръснач.

Докато я прегръщаше, погледна Алби и го попита:

— Това не е сън, нали?

— Определено не е — отвърна Алби. — Обаче минахме през огледалото, през заешката дупка и съвсем категорично вече не сме в Канзас.

Алби също беше особено хлапе. Ниския очилат глух чернокож зубрач, какъвто беше на единайсет, вече го нямаше. Сега беше на

двайсет и една и макар пак да носеше очила — качествени, без рамки — и дискретен слухов апарат, на ръст беше колко Джак.

След като завърши последните две години от средното училище на бързи обороти, бе приет светкавично в Калифорнийския технологичен. За него всичко там беше удивително. Там бе съзрял и сега говореше с тихата, непоколебима увереност, която допаднаше на Джак.

Скай Монстър сложи ръка на рамото на Джак. Едрият новозеландец с рошава брада поклати глава.

— Хадес? Отвъден свят? Страховити типове с животински маски? Какво е това място, Джак? И как се озовахме тук?

МОМИЧЕТО, НАРЕЧЕНО ЛИЛИ ПЕТА ЧАСТ

През годините, след като семейство Уест спаси света през 2008, животът на членовете му беше добър.

След като Джак научи, че е петият от Петимата велики воители, споменати в древното пророчество, и след като оцеля след ужасната развръзка срещу баща си в гигантско подземно светилище под Великденския остров, спокойният живот в отдалечената ферма не се бе оказал само мечта.

Дълги сутрешни разходки, четене на книги, обиколки с ландкрузъра из безкрайната шир на пустинята и, най-общо казано, избягване на катаклизми, от които може да свърши светът. Харесваше му.

Военните ветерани често говорят едно и също: след като усетиш адреналина и енергията на сражението, или се изолираш от света изцяло, или търсиш още и още такива неща.

За Зоуи, жената на Джак, положението не се различаваше особено. Двамата с Джак сядаха сутрин да пият кафе на верандата и гледаха изгрева над равния хоризонт. Макар че, в интерес на истината, Зоуи копнееше за приключения малко повече от Джак — обичаше да

прелита до старите си приятели, за да види как я карат, или да посещава отдалечени археологически разкопки, или специалните семинари, организирани от елитните музеи по света.

За осиновената им дъщеря Лили обаче животът беше различен — тя вече беше пораснала.

По време на бурните събития през 2008 година беше само на единайсет. А какво би могло да иска едно единайсетгодишно момиче, след като е помогнало да бъде спасен светът?

Кученце, разбира се.

Така че отидоха до град Аделаида в един приют за бездомни кучета.

Лили веднага се влюби в една боязлива лабрадорка, казваше се Аш. Добродушната Аш беше отпаднала от училище за водачи, защото не се бе оказала достатъчно настойчива, а отвратителните ѝ собственици, малко преди да заминат да живеят в чужбина, я бяха зарязали в приюта на път за летището.

Щом я видя, Лили я гушна като плюшено мече и заяви:

— Това ще е.

И щеше да е това, ако Джак не бе почувствал нещо да побутва крачола на панталона му.

Обърна се.

В краката му клечеше висок до коляното му черен женски пудел, побутваше с лапа крачола му и го гледаше с умоляващи черни очи.

Една от жените в приюта дотича при тях.

— Много съжалявам. Измъква се отвсякъде като магьосник.

Джак погледна кучето.

То също го погледна с нетрепващи очи.

Като че ли беше най-страхливото куче на света.

Жената опита да грабне пудела, но той се дръпна и ѝ избяга. Джак забеляза, че куца.

Джак се вгледа внимателно и видя, че предната му лява лапа е странно изкривена.

След няколко опита жената най-накрая го хвана.

— Ще я прибера в клет...

— Момент — спря я Джак. — Какво ѝ е на лапата?

— Рокси си живеела чудесно в предградията, докато един следобед два питбула от съседната къща не прокопали дупка под

оградата и не я нападнали. Бяха я нахапали ужасно, почти до смърт — раздробен крак, разкъсано гърло. Рокси обаче не се предала и се отбранявала, докато някакви хора я спасили. Докараха я в клиниката ни цялата в кръв. Като че ли беше минала през месомелачка. Не мислехме, че ще оживее до сутринта, а стопаните ѝ, когато я видяха просната на операционната маса — кървава и скимтяща — казаха, че вече не я искат. Осемгодишната им дъщеря, това бяха думите им, нямало да иска *счупено* куче. Както и да е, закърпихме я възможно най-добре и зачакахме да видим как ще се възстанови. След седмица започна да се изправя, макар и боязливо. След три седмици искаше да ѝ хвърляме топка и се държеше сякаш изобщо не е пострадала.

Джак се усмихна и цитира Д. Х. Лорънс:

— „Не съм виждал диво животно да се самосъжалява.“ Затова обичам кучетата. Не се самосъжаляват.

Погледна изкривения крак на Рокси и собствената си изкуствена ръка.

Зад гърба на Джак Лили погледна Зоуи въпросително. Зоуи сви рамене: „Не знам какво е намислил“. Тогава Джак се усмихна и попита:

— Какво ще стане, ако вземем и Рокси?

И така към живота във фермата бяха добавени две подскачащи кучета.

Лили обичаше Аш — играеше с нея, хранеше я, оставяше я да спи в леглото ѝ. Рокси, на свой ред, обожаваше Джак. Той беше нейната вселена. Нищо друго нямаше значение. Независимо дали четеше в кабинета си, или пътуваше с ландкрузъра, тя не се отделяше от него. Следваше го навсякъде, често тичаше с километри, докато го намери някъде из фермата. Беше умна и обичаше да я обучават. Джак я научи да се преструва на умряла, да дава лапа, дори да му носи чехлите.

Кучетата обаче, трябва да се каже, бяха нещо като шок за сокола Хор.

Старата птица ги търпеше както по-голяма сестра тийнейджърка търпи малкото си братче. Хор често кацаше на облегалката на стола на Джак и съсредоточено пренебрегваше Рокси, която подскачаше и настояваше да си играят.

Когато Хор се ядосаше на пуделката особено много, се спускаше, грабваше любимата ѝ розова тенис топка и я слагаше върху шкафа, така че тя да не може да я достигне — и Рокси заставаше отпред и лаеше сърдито.

В такива моменти, седнал зад бюрото си, Джак се усмихваше едва забележимо, без животните да го виждат.

Докато растяха, Лили и Алби бяха приятели, но Джак долавяше, че в някои отношения сега са се отдалечили един от друг.

Първо, университетското им образование беше много различно. Алби беше в Калифорнийския технологичен институт край Лос Анджелис — най-известната школа по астрофизика на света. Там бяха родени проектите за марсохода и телескопа „Хъбъл“, сред възпитаниците му имаше поне четирима физици, лауреати на Нобелова награда — идеалното място за Алби.

Заедно с това, за ужас на състудентите му, които до един бяха математически гении и не проявяваха почти никакъв интерес към досадни неща от рода на историята, той защити и втора степен по древна история и митология. По това време за колегите му митологията беше нещо като компютърната игра „Светът на войната“ или „Властелинът на пръстените“.

— Просто обичам историята — казваше им той тайнствено. — Никога не знаеш кога древната история ще се окаже от полза в днешния живот.

Лили, от друга страна, макар и даровита и умна, не завърши средното си образование ускорено.

Джак смяташе, че това не е съвсем лошо.

Беше се научила как действат другите деца и обикновените хора — колко добри могат да бъдат, но и колко дребнави. Дразнеше се, когато другите момичета се държаха като кучки, и често се оплакваше на Джак: „За такива като тях ли спасихме света?“.

Джак само се усмихваше тъжно.

— Повечето хора са добри, хлапе. В крайна сметка — и това се отнася за всяко човешко същество на земята — човек трябва да е верен единствено на себе си. Всички ние трябва да можем да се погледнем в огледалото и да харесаме каквото виждаме.

След като завърши средно образование, Лили също продължи в американски университет, Станфорд, където учи древна история и

древни езици. Не бе казала на никого, че е потомка на древна линия египетски оракули и че е надарена с уникалната способност да чете един невероятно древен език, Словото на Тот, което определено ѝ беше от полза в следването.

Станфорд, на юг от Сан Франциско, беше недалеч от Алби в Лос Анджелис и Джак се радваше, че двамата поддържат връзка.

Ала Станфорд не е същото като Калифорнийския технологичен.

Той е от Бръшляновата лига, до самата Силициева долина, университет, пълен с талантиливи студенти. И със сериозна популация богати и привилегировани деца.

Лили се бе сприятелила с колеги, чиито родители бяха трилионери, свръхбогати типове, издънки на някои от най-богатите фамилии на света.

Беше се сближила особено с едно хубаво момче на два̀сет и няколко, Дион, от фамилията Десакс. Няколко пъти излизаха заедно и Лили бе запленена от него.

Беше казала на Джак по време на телефонен разговор, че става за приятел.

„Боже“, помисли си Джак. Беше достатъчно плашещо, че малкото му момиченце вече излиза с момчета. Обаче приятел...

Дион, както се оказа, беше издънка на много стара и богата френска фамилия. Джак се запозна с него, когато веднъж се отби в Станфорд. Беше симпатичен, спретнат, с квадратна челюст, вълниста черна коса и непринудената увереност на човек, който в детството си не е бил лишаван от нищо.

Лили го бе представила притеснено:

— Дион, това е баща ми, Джак Уест.

— Радвам се да се запознаем, Джак — каза Дион фамилиарно, когато си стиснаха ръцете. — Чувал съм страшно много за теб.

„Джак?“ — помисли си Джак.

Видя, че Лили му хвърля обезпокоен поглед. Тя също бе забелязала. Джак се зачуди не трябваше ли да каже нещо от рода на: „Приятно ми е да се запознаем, сър. За мен е удоволствие да излизам с дъщеря ви“?

Пусна го покрай ушите си. Днешните хлапета!

В крайна сметка — въпреки кучета и приятели — животът беше доста добър.

И тогава един ден Ерик Ейбрахамсън го покани в Пайн Гап.

— Джак. Ерик Ейбрахамсън съм — прозвуча познатият глас по телефона. — Открихме нещо, което не можем да обясним, и ми хрумна, че може би ще ни помогнеш.

— Къде?

— В Пайн Гап.

— Кога?

— Веднага ще е добре.

— Какво е?

— Във връзка със знака.

Джак наостри уши.

— Тръгвам веднага.

Тъй като беше по време на университетската ваканция, Лили и Алби също бяха във фермата и пожелаха да дойдат. Джак се свърза с Мечо Пух и Стреч — верните му помощници през последните няколко мисии. Трябваше да го чакат в Пайн Гап.

Зоуи обаче нямаше да дойде. Два дни преди това техните добри приятели Лаклан и Джулиъс Адамсън — луничавите приличащи на зубрачи близнаци, които също бяха участвали в предишните им мисии — я бяха повикали край Марианската падина, недалеч от Филипините.

Адамсън работеха с техен колега, американец, известния геофизик професор Дейвид Блек, специалист по дълбоководна флора и фауна и хидротермалните комини на океанското дъно. При работата си с Блек в Марианската падина, най-дълбокото място на планетата, бяха открили нещо.

Изпратиха на Зоуи кодирано съобщение: „Тук има нещо, което не би трябвало да е тук: каменна, подобна на портал конструкция, с надпис на Словото на Тот“.

Тъй като отдавна копнееше за приключения, Зоуи замина, а Джак остана във фермата с децата, без да очаква да му се обадят толкова скоро след това.

И така, след като Зоуи замина, Джак отлетя с Лили и Алби до Пайн Гап с „Небесният воин“ — черния наподобяващ конкорд самолет руско производство, пилотиран от Скай Монстър.

След кратък полет кацнаха в отдалечената база край Алис Спрингс в безплодното сърце на Австралия.

Джак слезе от „Небесният воин“ на пистата, която обслужваше базата, облечен прекалено небрежно.

Черната асфалтова писта трептеше от горещината в пустинята.

Лили, Алби и кучетата изскочиха от самолета след него. Скай Монстър, както обикновено, остана в машината, за да се погрижи за едно-друго.

Посрещнаха ги генерал Ейбрахамсън и този, който скоро щеше да го замени, генерал Биърд, и ги въведеха в секретната база.

* * *

Пайн Гап е дълбоко засекретена база. Толкова, че малцина имат някаква представа какво се върши вътре.

Според някои това е станция за подслушване. Според други — високотехнологично съоръжение за проследяване на сателити. Трети твърдят, че под базата има гигантска иридиева антена, която се вслушва дълбоко в земните недра и долавя и най-лекото потрепване — това помагало на Съединените щати (които са собственик на базата) да определят съвсем точно местоположението на всякакви тестове на ядрени оръжия по света.

Още щом влезе в базата, в чистите климатизирани и хладни офиси, Джак разбра какво всъщност е базата.

Беше всичко изброено, плюс още нещо.

Пайн Гап беше център за събиране на данни и анализ от радиотелескопичната антенна система SKA.

SKA е съкратено от Square Kilometre Array — квадратен километър антенна решетка. Това е система от радиотелескопи, разположени в Африка и Австралия, които, при съответно комбиниране чрез сложни компютърни алгоритми, осигуряват изображения на звездите и звездните купове с ненадминато в историята на астрономията качество.

Всъщност в SKA се обработва толкова много информация, че се е наложило да бъдат разработени специални квантови компютри, които за един ден обработват повече информация, отколкото минава през целия световен интернет за година.

Проектът е огромен и много секретен. Световните медии бяха информирани, че SKA ще заработи чак през 2020 година, но Джак беше наясно, че това не е истина.

Обектът вече работеше.

След като влязоха в базата, генерал Ейбрахамсън спря в климатизирана чакалня.

— Боя се, че децата и кучетата ще трябва да почакаат тук. Класифицирано е.

Лили и Алби бяха наясно и се настаниха на канапетата в чакалнята. Рокси не се зарадва особено, че трябва да се отдели от Джак, и когато той тръгна с Ейбрахамсън и Биърд, изляя недоволно.

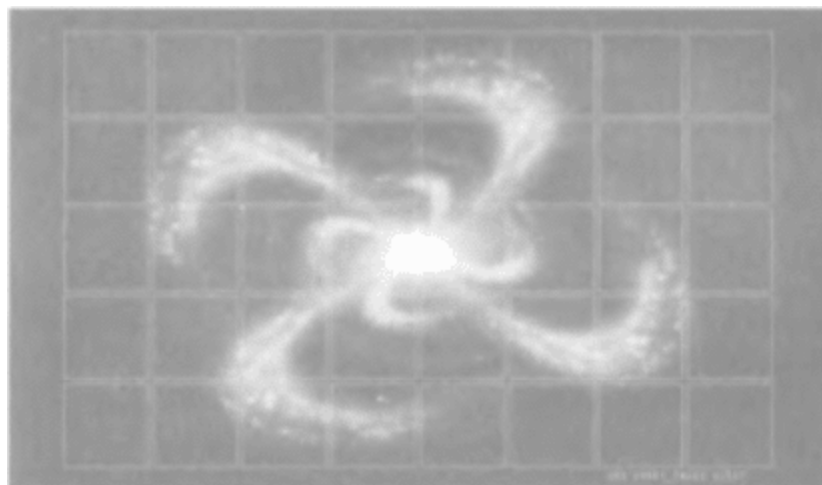
Влязоха в подземно помещение с множество големи монитори. Приличаше на контролната зала за полетите на НАСА.

— Така — започна Ейбрахамсън. — Комплексът SKA. Най-големият телескоп, строен някога. Изграждането му струва четири милиарда долара и той може да вижда по-дълбоко в космоса, отколкото всичко друго, правено досега. Исак Нютон би дал всичко, за да има подобно съоръжение.

— И...? — подкани го Джак.

— Включихме го преди месец — продължи Ейбрахамсън. — И видяхме това.

Посочи главния екран. На него се виждаше странно изображение:

Джак реши, че е красиво, по някакъв особен начин. Приличаше на галактика с четири големи извити ръкава и четири малки, също извити.

— Какво е това? Някаква галактика?

— Определено е галактика — отговори Ейбрахамсън. — Свободно движеща се галактика, която лети през пространството с невероятна скорост, с начална точка центъра на вселената.

— Каква е скоростта?

— Около 12 милиарда километра в час.

— Невъзможно. Това е десет пъти скоростта на светлината.

— Така е, но това отчитат приборите ни — каза Ейбрахамсън. — Сякаш се носи на гребена на някаква гравитационна вълна, подобна на кръгла вълничка в езеро, която се разпространява с тази невероятна скорост от средата на известната вселена навън. Тази галактика притежава и нещо, което се нарича „отрицателна плътност“ и ѝ позволява да се движи по-бързо от светлината, без да се разшири рязко, подобно на взрив. Попитах нашите гении физици и те казаха, че е възможно. Изглежда, щом гравитацията може да попречи на светлината да напусне черна дупка, би могло да настъпи и обратен процес, при който да задвижи нещо с по-голяма скорост от светлинната.

Джак усети, че настръхва.

— Колко е голяма?

— Приблизително четиристотин пъти колкото Млечния път.

— И се движи в посока?

— Движи се точно към нас, Джак — отговори Ейбрахамсън.

Джак веднага си представи възможните последици.

Галактика с тези размери, която лети с такава невероятна скорост, би унищожила всичко по пътя си. Би минала през Млечния път като камион през мравуняк.

Млечният път щеше да се пръсне в космоса. Слънцето и всички планети в слънчевата система или щяха да се изпарят, или да се разлетят във всички посоки.

И хората нямаше да разберат какво им се случва.

Всъщност всички щяха да умрат много преди движещата се с невероятна скорост галактика да достигне Земята. Тя беше толкова голяма, гравитационните ѝ ефекти бяха толкова силни, че планетата

щеше да се пръсне на парчета още докато чудовището е на много светлинни години от нея. Смъртта на хората щеше да е моментална: в една секунда всички ще са живи — а в следващата няма да ги има.

— Колко време ни остава? — попита Джак.

Рижата брада се намеси:

— Според сегашната ѝ скорост разрушителното ѝ гравитационно поле ще стигне до нас след около два месеца. На земята ѝ остават шейсет дни живот.

— Джак — каза Ейбрахамсън, — имаме късмет, че включихме SKA в този момент. Иначе изобщо нямаше да разберем какво се случва.

Джак се вгледа в галактиката на екрана.

— И какво мислите, че мога да направя аз?

Отговори Ейбрахамсън:

— Не знам. Знам обаче, че си виждал смахнати неща при акциите си. Надявах се нещо подобно да се споменава някъде в историческите книги или древните текстове.

Джак отново погледна екрана.

— Прилича на тетрагамацион...

— Тетра... какво? — попита Рижата брада.

— Тетрагамацион. Символът, който днес наричаме „свастика“, макар че този тук е обърнат в обратна посока.

Грабна лист и химикалка и направи набързо скица.

— Обикновено я рисуват така... с четири извити или заоблени външни рамене и четири вътрешни, с точки помежду им.

— Свастика? — каза Ейбрахамсън смръщен.

Джак отвърна:

— Много преди Хитлер и нацистите да присвоят свастиката и да я направят символ на злото, тя всъщност е била много *позитивен* религиозен символ, за който се е смятало, че носи късмет и държи злото настрана. В Индия например той е свещен както за будистите, така и за хиндуистите. Има и по-стари примери. В Украйна са открити

изображения на свастики по-стари от 10 000 година преди Христа. Странно, никой не е открил защо този символ е бил така популярен сред онези древни култове. Може би е заради тази галактика.

Рижата брада поклати глава.

— Как е възможно древните цивилизации да са знаели за нещо, което е в другия край на вселената? Нещо, което *ние* виждаме едва сега?

— Случвало се е и друг път — отвърна Джак. — Примитивното племе на догоните в Западна Африка е знаело, че звездата Сириус има две придружаващи звезди, много преди да го потвърдим с модерните телескопи.

— И как обясняваш това?

— Не мога да го обясня — отговори Джак. — Никой не може. Пришълци от космоса? Пътешественици във времето, които са им дали информация от бъдещето? Светът е пълен с неща, които не разбираме. Виждал съм достатъчно такива, за да не изключвам подобна възможност.

Джак се обърна към Ейбрахамсън:

— Това е най-доброто, което мога да предложи, сър. Ще погледна какво е написано за тетрагамациона в някои от книгите и текстовете, но всъщност...

И тогава я долови. Някаква странна миризма.

Намръщи се. Изведнъж се почувства замаян. Обърна се...

... и видя най-близката вентилационна решетка.

От нея излизаше газ, от който въздухът потрепваше.

— Има нещо във въздуховодите — каза той точно когато мониторът на охраната показва как маскирани мъже с автомати нахлуват в приемната на базата.

— Трябва... трябва... да се махаме...

Вече говореше завалено. Обърна се към Ейбрахамсън точно в момента, в който — за негов ужас — Рижата брада извади пистолет и простреля Ейбрахамсън в главата.

След това спокойно сложи на лицето си газова маска. Джак започна да се олюлява.

Умът му се замъгли, чувстваше краката си натежали, все едно бяха от олово. Газът, какъвто и да беше, го приспиваше, забавяше реакциите му, мислите му.

„Трябва да...

... се добера до Лили и Алби...“

Втурна се да избяга от Рижата брада — жалък опит. Генералът го последва спокоен, с пистолет в ръка, съвсем небрежно.

— Не се тревожи, Джак — каза му. — Няма да те убия. Нужен си ми. Нужен си на моя царски род.

Очите на Джак се насълзяваха, гърлото му се свиваше, той едва пазеше равновесие. Излезе от залата с мониторите. Залиташе, кашляше. Малко по-нататък по коридора стана още по-зле и той си даде сметка, че няма да се добере до Лили и Алби.

Трябваше да предприеме нещо.

Огледа се и видя кухня. Приличаше на обикновена офис кухня, с микровълнова фурна на плота и хладилник до вратата.

Влезе в кухнята и събори хладилника така, че вратата да не може да се отвори.

След трийсет секунди генерал Конър Биърд избута подпряната врата и влезе в кухнята с насочен пистолет.

Усмихна се.

— Не се страхувай, Джак. Беше избран и ще бъдеш удостоен с огромна чест. Кой знае, може би пък *ще успееш* да направиш нещо с тази летяща галактика.

Последното, което Джак видя, беше неясното, размазано лице на генерала, скрито зад газовата маска.

После загуби съзнание и всичко стана черно.

Събуди се след два дни в тъмна каменна килия, почти веднага след което го нападна минотавър с нож.

Два часа след като в Пайн Гап бе пуснат газ, в секретната база кацна частен самолет с отличителните знаци на Обединените арабски емирства и от него слязоха двама души.

Едва ли би могло да се различават повече.

Единият беше висок и слаб, другият — нисък и закръглен. Високият беше гладко избръснат, ниският имаше голяма брада,

укротена с месингов пръстен бижу. Високият беше хубав. Ниският — не. Дори на лявото му око имаше превръзка — като на пират.

Истинските им имена бяха Бенджамин Коен, бивш капитан от израелския Мосад, и майор Захир ал Ансар ал Абас — втори син на емира на Обединените арабски емирства.

Въпреки разликите помежду им двамата бяха най-добри приятели, обединени от обща кауза и обща обич към едно малко момиче и неговия баща.

Бяха известни с прозвищата, които Лили им бе дала преди много години: Стреч и Мечо Пух.

Лошото време ги бе задържало над Индийския океан и бяха закъснели за срещата с два часа. Застанаха до стълбата на частния си самолет и се озърнаха.

— Нещо не е наред — отбеляза Мечо Пух и огледа базата. — Къде е „Небесният воин“?

Самолетът на Джак не се виждаше никъде.

— Къде е *охраната*? — учуди се Стреч. — Тази база има ограничения от девето ниво. Наоколо би трябвало да е пълно с въоръжени мъже, а няма жива душа.

И двамата извадиха пистолетите си.

После, много предпазливо, влязоха в базата.

В главната сграда видяха следи от ожесточена стрелба.

Стените бяха надупчени от куршуми. Навсякъде имаше пръски кръв. Петима мъртви охранители лежаха зад преградата на приемната, с дупки от куршуми в главите.

— Джак... — Мечо Пух хукна напред и почна да претърсва стаите. Никой в базата не бе останал жив.

Откриха тялото на генерал Ерик Ейбрахамсън, паднал по гръб с отворени очи, в нещо като командна зала. Претърсиха и останалата част от сградата.

Нито следа от Джак, Лили, Алби или Скай Монстър. Мечо Пух и Стреч се спогледаха.

— Защо са избили всички, а са взели Джак и екипа му? — зачуди се Стреч.

Мечо Пух огледа странно изглеждащите помещения на пустата окървавена база.

— Джак Уест младши не излиза често от дома си. Може това да е била целта им — отбеляза той. — Да отвлекат Джак. Научили са, че ще дойде тук, и са заложили капан. Всички останали са чисто и просто съпътстващи жертви.

Стреч подуши въздуха... и се намръщи.

— Мирише на хлороксифам.

— Какво е това?

— Бързодействащ нервнопаралитичен газ. Не е смъртоносен. Вероятно са го пуснали през климатичната система.

— Кой го използва? — попита Мечо Пух.

— Предимно западните антитерористични подразделения — отвърна Стреч. — Британските САС са го прилагали в ситуации със заложници. Ако терористи превземат посолство или театър, пускат този газ през вентилационните системи, за да неутрализират лошите, без заложниците да пострадат.

Мечо Пух тръгна по коридора.

— Да се надяваме, че Джак е бил в съзнание достатъчно дълго, за да ни остави съобщение.

Влезе в кухнята на базата и огледа съборения на пода хладилник.

Това беше резервен протокол за действие, до който прибягваха винаги при непредвидени ситуации.

Ако някой от екипа на Джак някъде се сблъскаше с неприятности, трябваше да намери кухнята — тъй като почти навсякъде има кухня — и да остави там съобщение върху нещо, което се намира в повечето кухни — бутилка или кутия мляко.

Мечо Пух извади кутия мляко от съборения хладилник и изсипа съдържанието ѝ.

От кутията се изля мляко...

... и изпадна нещо. Чаена лъжичка.

Издърнча в мивката.

— Добра работа, Джак! — каза Мечо Пух, взе лъжичката и я огледа.

Върху нея с черен маркер бе нарисувано нещо:

— Какво е това? — попита Мечо Пух.

— Нямам представа — отвърна Стреч. — Ами ММ? Дали Джак не е имал предвид...?

— О, боже, да!

Стреч вдигна очи от лъжичката и погледна Мечо Пух.

— Вероятно е загазил сериозно. ММ. Мейбъл Мериуедър. Тази изключителна жена, известна някога като Мейбъл Уест. Джак иска да намерим майка му.

Мечо Пух и Стреч хукнаха към самолета.

Не искаха да са в базата, когато пристигнат властите. Това би означавало часове, може би дни обяснения. Ако искаха да помогнат на Джак, трябваше да се махнат от това място веднага.

Докато тичаше, Стреч извади мобилния си телефон.

— Ще се обадя на Зоуи. Тя е в Пасифика. Проучва някаква находка с близнаците.

Позвъняването веднага беше препратено към гласова поща.

— По дяволите! — изруга Стреч. — Телефонът е изключен или е извън обхват.

— Може да е под водата — каза Мечо Пух. — Ще опитаме пак по-късно.

В този момент, докато бягаше по асфалта на пистата, Пух забеляза нещо от едната страна — три диви кучета, или динго, както ги наричат австралийците.

Кучетата се движеха дебнешком и се приближаваха към нещо на земята.

Мечо Пух спря и тръгна към тях да разбере какво дебнат.

И го видя. Малък прашен облак на земята, към който се приближаваха бавно.

Беше птица. Ранена птица.

Едното ѝ крило пърхаше отпуснато и вдигаше прахоляк. Мечо Пух се приближи... и когато позна птицата се обърна и се разкрещя, за да прогони кучетата.

Клекна.

Беше Хор, соколът на Джак.

Ранената птица лежеше на една страна в засъхваща локва кръв и едва чуто грачеше. Мечо Пух видя рана от куршум на лявото крило.

— Да, да... — каза той и вдигна Хор. — Ще те оправим.

Отнесе сокола до самолета, качи се и затвори вратата. Стреч запали двигателите.

Машината се издигна в небето и остави зад себе си кървавото местопрестъпление, в каквото се бе превърнала секретната база Пайн Гап.

ТАЙНА ИСТОРИЯ I

Имаше и други релефи, включително един на четирима царе на тронове, един до друг, край които имаше петима изправени воители...

„Шестте свещени камъка“, Матю Райли

ПРОФИЛ НА БОЕЦ:

ИМЕ: ДЕПОН, ТЕНЗИН

ВЪЗРАСТ: 22

ШАНС ДА ПОБЕДИ: 3

ПРЕДСТАВЛЯВА: НЕБЕ

ПРОФИЛ:

Тибетски принц от Небесното царство.

Тензин Дефон е приел монашеството на осемгодишна възраст, отказал се е от наследството си и е станал монах воин.

Тренира за тези игри от четиринайсет родини.

Класиран е на 3-то място от 16 като шанс да спечели Игрите.

ОТ ПАТРОНА МУ:

„Тензин ще победи.“

Кензо Дефон, Цар на Небето

На ложата над наводнената от Второто изпитание арена заможните зрители все така пиеха шампанско и похапваха ордъоври.

Дочуваха се откъслечни реплики от разговорите им:

— ... чух, че искала да се омъжи за него, за да се промъкне с хитрост в кръвната линия на Ротшилд...

— ... обичам когато новациите в Белия дом си мислят, че имат истинска власт...

— ... и тогава той каза: „Ами те са новобогаташи“. Насмалко да прихна. Състоянието на неговото семейство е едва от 1790-а. Той е новобогаташ, ако питате мен!

Някои от мъжете коментираха бойците:

— ... Петият воин остана без дъх. Едва премина през първите две изпитанията те са най-лесните...

— ... залагам на онзи от САС — Бригам. Йоланте ми каза, че е тренирал за това от година и е използвал макети на предишни лабиринти и арени...

— ... ами американският морски пехотинец? Онзи, който отстрани Маджестик-12?

— ... направи услуга на всички ни всъщност. Маджестик-12 излязоха от контрол. Забравиха на кого служат.

— ... Дръжете под око двамата бойци монаси от Тибет, особено онзи Тензин. В официалната програма пише, че се готви за това тук от осемгодишен.

Във вагона със заложниците над арената, при своите хора, Джак седеше, облегнал гръб на стоманената стена. След като се поуспокои, започна да си припомня още подробности за случилото се преди да го пленят в Пайн Гап. Разказа на останалите за галактиката с формата на извит тетрагамадион, която лети към Земята.

— Добре, в коя част на света все пак се намираме? — попита Лили.

Джак отговори:

— Ако се съди по сомовете преди малко, някъде в Азия, но не мога да съм сигурен.

Рокси се притисна към крака му и той я погали.

Обади се Алби:

— Хадес? Подземен свят? Какво значи всичко това и защо сме тук?

— Това — чу се женски глас — са Големите игри на Хидра, а вие сте тук, за да представите моя царски род.

Джак се обърна към гласа, вече го бе познал.

Красива жена със съвършена порцеланова кожа, смарагдовозелени очи и великолепна кестенява коса застана пред отделението на вагона.

Стоеше с ръце зад гърба, облечена със сребриста, плътно прилепнала по тялото дълга рокля, която очертаваше тънката ѝ талия и стройните бедра. При няколко предишни срещи с Джак тази жена бе опитала да го убие, да го прелъсти и дори да му помогне.

Казваше се Йоланте Комптън-Джоунс, Пазител на Архива на древната линия европейски владетели, известна като Deus Rex.

До нея стоеше мъж — нисък, плешив, с очила и малко куфарче.

Йоланте кимна на близкия минотавър надзирател.

— Това е личният лекар на семейството ми. Пусни го да влезе.

Минотавърът отвори решетестата врата на клетката и пусна очилатия вътре.

— Здрасти — поздрави той с типичен британски акцент. — Аз съм Барнард. Доктор Харолд Барнард. А сега стой мирно и не мърдай, млади момко, за да прегледам драскотините.

Отвори куфарчето. Беше пълно с медицински материали — превръзки, хапчета, ампули, спринцовки, имаше дори портативни електроди за дефибрилация.

Йоланте остана отвън.

— Ех, Джак — каза тя. — Не беше нужно да се преобличаш за случая.

Докато Барнард се грижеше за раните му, Джак погледна тениската си с Хоумър Симпсън, после скъпата сребриста рокля на Йоланте, и каза:

— Застреляй ме, Йоланте.

Тя се обърна към Лили.

— Ах, Лили, толкова се радвам да те видя пак. Сигурна съм, че цялото преживяване ще е много стимулиращо за теб.

— Вие сте гадна кучка, госпожо — отвърна Лили.

Йоланте се усмихна със стиснати устни.

— Колко мило. Ето, Джак, донесох ти подарък.

И показа очукана пожарникарска каска. Беше от Ню Йорк, 17-и район.

Промуши я през вратата на клетката.

— Намерих я в самолета ти. Нима Джак Уест може да се сражава без фамозния си шлем?

Джак го взе.

— Къде сме и как попаднахме тук, Йоланте?

— Знаеш ли, Джак, не можеш да си представиш колко разочарована бях, когато научих, че си се оженил за онази хубава ирландка... как ѝ беше името? Колко ли сърца са били разбити, когато стана известно, че петият най-велик воин вече не е на пазара!

— *Къде сме и как попаднахме тук?*

— В Индия сме, Джак — отговори Йоланте и изведнъж стана сериозна. — Точно къде в Индия не мога да ти кажа, но мястото е отдалечено, в един от многото почти безлюдни райони на страната. Това — посочи наоколо с ръка — е древният град на Хидра, Стари Хидрабад.

— И как се озовахме тук?

— О... наредих да ви отвлекат — отговори Йоланте невъзмутимо. — От Пайн Гап. Много трудно е да те намери човек, Джак Уест. Имах обаче мой човек в Пайн Гап, генерал Биърд, който ме информира, че ще излезеш от чудната си изолация, за да отидеш там на среща...

— Защо съм тук?

— Мислех си, че вече си разбрал. Както току-що казах, беше доведен, за да се състезаваш от името на царската ми фамилия в Големите игри на Хидра.

Млъкна и се вгледа в Джак съсредоточено. После попита:

— Не си чувал за Игрите? Никога?

— Никога.

— О, боже. При твоите приключения бях сигурна, че знаеш за тях. В такъв случай най-добре да започна отначало.

Йоланте обясни.

— Спомняш ли си някъде при пътешествията си из древните места на света, да си виждал релеф, изобразяващ четирима владетели, седнали един до друг на четири трона?

Джак се замисли. След миг си спомни — релеф на стена в древен подземен комплекс, на който бяха изобразени петима воители, застанали зад четирима седнали царе — поразително изображение.

— Да — отговори. — В Китай. В системата от капани под Вещерската планина, създадена от Лао Дзъ, за да защити философския камък. Четирима царе, седнали пред петима воители.

— Точно така. — Йоланте кимна. — Тези четирима царе представляват четирите вечни царства или четирите легендарни царства, както ги наричат понякога. Това са четирите фамилии в сянка, които управляват света — царствата на Земята, на Морето, на Небето и Долния свят.

— Четири царства в сянка, които владеят света? — попита Алби недоверчиво.

— Да — отговори Йоланте. — През писаната история са се появявали и са изчезвали империи, раждали са се нации и са загивали, водили са се войни, срутвали са се системи за управление. През цялото това време зад кулисите управляват четирите вечни царства. Според стара конвенция моето семейство, което може би познаваш под името Deus Rex, владее царството, наречено Земя.

Това беше нещо ново за Джак.

Доколкото знаеше от предишните си срещи с тях, Deus Rex бяха така наречените „богове-крале“ на Европа. Това беше избрана група кралски фамилии — сред които британската, датската, испанската, руската — чиито родословия стигаха до древността. Джак имаше съмнителната заслуга да убие предводителя им, руснак по прякор Месоядния, по време на знаменателен сблъсък под Великденския остров.

— Кой предвожда Deus Rex сега, след като Месоядния е мъртъв? — попита той. — Кралицата на Англия?

— Тя? Не, за бога! Наш монарх сега е херцогът на Авалон — отговори Йоланте. — Кралица Елизабет е доста далече в реда за наследник, макар че един от синовете ѝ е тук, за да проследи Игрите. Земното царство владее голямата част от света, земите, които исторически са били контролирани от европейските сили — Европа, Британия, Русия, Африка и Австралия.

— Почакай — прекъсна я Джак. — Казваш, че тези монархии владеят света заедно? Обаче когато търсех Седемте чудеса на Древния свят, твоето семейство се бореше срещу Америка, срещу свободните масони там.

— Да се мисли, че управляваме заедно, е донякъде прекалено — каза Йоланте. — Непрекъснато има разногласия в самите четири царства и помежду им, както се случи и тогава. Винаги е било така.

Йоланте прибра небрежно кичур коса зад ухото си.

— Онези събития бяха дребна кавга между моя дом и Морското царство, което сега е в Америка и се съветва със свободните масони. Домовете винаги се стремят да доминират и поради това от време на време има конфликти. Моят дом — съветван през хилядолетията по най-добър начин от историците на Католическата църква и мъже от институции от рода на Кралското дружество — управлява от много дълго време.

— Морското царство е Америка? — попита Джак.

— Формално това е царство на Атлантика, Индийския и Тихия океан, което включва Северна и Южна Америка, но засега, да, на трона седи американец — отвърна Йоланте. — Небесното царство е в планините на Тибет, а Долният свят е тук, в Индия.

— В Тибет има древно царство? — попита Алби.

— А защо мислиш, че днешен Китай държи на Тибет толкова много? — отговори Йоланте. — Преди хиляда години е било обратното и династия със седалище в Тибет е управлявала изостаналите китайци. През столетията обаче нещата се променят и понякога управляваните стават управляващи.

Джак поклати глава.

— И на всичкото отгоре твърдиш, че наистина съществува място, наречено Ад?

Йоланте въздъхна.

— За човек, който е видял, колкото си видял ти, Джак... Бих помислила, че ще приемеш всичко това лесно. И моля те, не казах „ад“. В тази дума има всевъзможни *неморални* конотации. Наричай го Долен свят. В първоначалните митове Долният свят е просто мястото, където отиваш, след като умреш — защото в началото това са били погребалните катакомби. Мъртвите са били отнасяни там. Едва покъсно, благодарение на някои създаващи проблеми свещеници, на мястото се приписват атрибути като адски огън, мъки и вечно проклятие. Не — продължи тя, — много от най-дълговечните митове на човечеството наистина са се случили. Старите богове, старите легенди. Макар да са украсявани и променяни през хилядолетията, те са се случили. Тъкмо затова и са издържали проверката на времето. Вземи Зевс, прославения бог на боговете, повелителя на Олимп. Навремето той е бил владетел на Земяното царство, при това много харизматичен. Доминирал е над тримата други владетели, които по онова време са били от една и съща фамилия. Брат му Хадес е владеел Долния свят, това царство в Индия, а другият брат...

— Посейдон... — обади се Джак.

— ... е управлявал моретата. Проваленият бунт на титаните е въстание срещу *четирите царства*. Старата столица на Морското царство и нейното фамозно разрушаване в древността се е превърнала в мит — легендата за Атлантида. Дори имената на предните трима победители на същите тези Игри — Озирис, Гилгамеш и Херакъл — отекват в историята, макар първоначалната причина за славата им да е забравена. Днес гледаме на тях като на фиктивни богове или герои, но в действителност те са живели и са извършили велики дела. Толкова много неща в нашия свят произлизат от четирите царства — Звездната камара, баловете на дебютантките, идеята за *noblesse oblige*^[1]... дори

Олимпийските игри са започнали в Гърция като имитация на *тези* Игри.

— Момент — спря я Джак. — Звездната камера. В речта си в началото Хадес спомена, че Звездната камера се е отворила и затова се провеждат Игрите. Какво означава всичко това?

Йоланте се усмихна.

— Винаги съм харесвала това твое качество, Джак. Умееш да внимаваш. И да говориш по същество. В голямата схема на нещата Игрите са невероятно важни. Защото те са — съвсем буквално — шанс на човека да докаже, че си струва да продължава да съществува.

— Как така? — учуди се Джак.

— Във встъпителната си реч — отговори Йоланте — цар Хадес наистина спомена, че Звездната камера се е отворила. Това царство, този могъщ планински дворец, е много тайнствено място. Построен е от древна цивилизация, живяла на тази планета много преди да се появят хората — цивилизацията, построила шествърхата Машина, която ти възстанови, Джак. Макар че пред нас се представя като поразителна черна планина, тя е много повече от това. Защото върхът ѝ е необяснимо жив. Учените ни я анализираха. Кипи от особен вид енергия и съдържа множество необясними механизми — като този, който отвори Звездната камера — които действат според свой собствен звезден календар. Звездната камера е астрономически храм на върха на планината. Точно преди четирийсет дни, *съвсем самоволно*, този храм се отвори. Според древните текстове това се случва, когато галактика, известна като Хидра, се насочи директно към Млечния път и земята, което се случва веднъж на няколко хиляди години.

— Самият ти видя тази галактика, Джак — добави тя след кратка пауза. — В Пайн Гап. За първи път в историята, благодарение на съоръжението SKA, хората успяха да видят Хидра.

— Изображенията, получени от SKA, са строго секретни — отбеляза Джак.

— Слушаш ли ме изобщо?! — възкликна Йоланте. — Четирите царства притежават всички големи правителства на земята. Нашите хора създадоха съоръжението SKA. Ние виждаме резултатите преди президентите. Трябва да се чувстваш облагодетелстван, че успя да видиш галактиката Хидра, Джак. Исак Нютон е предвидил съществуването ѝ с изчисления, но не е успял да я види, за негово

огорчение. Както е написал, оптиката в неговото време просто не е била достатъчно добра. Изчисленията му обаче са коректни. Тя се приближава. И докато се носи в космоса към нас, разчиства пътя за нещо много по-важно, сигнал, който ще бъде изпратен от самия център на вселената, от цивилизацията, построила това място. Те ни търсят, Джак, питат дали сме още тук и дали си струва да съществуваме. Във всеки случай Игрите са древна церемония в чест на приближаващата Хидра. В поредица изпитания бойците трябва да придобият девет сфери от много рядък златен кварц. Тези златни сфери се поставят по местата им в двата храма на върха на планината, с две различни церемонии. С първата, наречена Малката церемония, в Звездната камера се полагат пет сфери. Едва когато те са по местата си, се отваря Големият храм. Останалите четири сфери се полагат в Големия храм с така наречената Висша церемония. Цялата тази планина, Джак, е всъщност една гигантска древна антена. Започва дълбоко под земята и се издига високо в небето. След като всичките девет сфери се сложат на местата си, антената изпраща до галактиката Хидра сигнал, с който я информира, че Земята все още е населена с хора, достатъчно напреднали — достатъчно достойни — да продължат да живеят. Хидра ще се отклони от траекторията си и животът на Земята ще продължи. *Noblesse oblige*, Джак. Дълг на родените във висшите кръгове е да се грижат за обикновените хора. Затова съществуват царските домове — те трябва да опазят древните традиции и благодарение на това всички да останат живи. Както казах, Големите игри са провеждани в още три случая, но сега е различно. Отдавна е предсказано, че Четвъртите големи игри ще предшестват огромен и ужасен катаклизъм. Залозите сега са по-сериозни, много по-сериозни от съдбата на планетата.

Йоланте го погледна изпитателно.

— В момента е достатъчно да знаеш само едно — думата на Хадес е закон. Не допускай грешки. Той носи огромно бреме. С короната му идва и свещеният дълг да бъде домакин на Игрите без страх и предпочитания. Ако бойците не придобият всички сфери, големият храм няма да изпрати сигнала до Хидра. Тогава Хидра ще връхлети върху нашата галактика и Земята ще бъде унищожена.

Джак мълчеше и гледаше Йоланте съсредоточено.

— Това не е всичко — каза след малко.

— Какво имаш предвид? — попита Йоланте.

— Защо просто не сложат деветте сфери на местата им, и толкова? Защо трябва да се устройват такива сложни игри?

— Както казах, планината е построена от цивилизация, която е била много по-напреднала от нашата. Планината е *създадена* заради Големите игри. Както Звездната камера се отвори в уреченото време, така и златните сфери изпълняват определена, предварително зададена функция. Всяка кварцова сфера пулсира с определена енергия, както и скъпоценните камъни, имплантирани във врата на всеки от бойците, защото са от някакъв незнаен минерал. След като всяка сфера бъде спечелена при съответното изпитание — когато от постаментата я поеме боец с имплантиран скъпоценен камък — сферата някак *знае*, че е спечелена в съответствие с древния ритуал. Не можем да лъжем, Джак. Не можем да измамим древните.

— Добре, нека се изразя по друг начин, Йоланте — каза Джак. — *Какво печелиш ти от всичко това?* Царството ти? Не си ме отвлякла, за да участвам в това нещо, само заради някакъв благороден дълг да спасиш света. Познавам те. Ти не действаш по този начин.

Йоланте кимна замислено.

— Игрите са тест за достойнството на човечеството, да, но те имат и друга цел. Владетелят, който *покровителства* победилия боец, печели най-ценната награда.

— И тя е?

— Нещо, което не е нужно да знаеш в момента — отговори Йоланте. — Основната ти грижа е да останеш жив.

Джак не продължи да настоява. Имаше други въпроси, на които само Йоланте можеше да отговори.

— Минотаврите... Не са съвсем хора. Какви са?

— Те са субхуманна форма — отговори Йоланте. — Високоразвит примат, който не е достигнал нивото на *homo sapiens*. Наричай ги неандерталци, ако искаш. Антрополозите отдавна твърдят, че неандерталците не са били унищожени изцяло от *homo sapiens*. Те са се кръстосали с нас и са сред нас в градовете ни. Тези тук обаче са чисти неандерталци — плиткоумни зверове, които стават само за физически труд. И за жертви в битки. Цар Хадес разполага с хиляди такива. Под негово ръководство те поддържат това величествено място в ред.

— Значи са негови роби?

— Армия от роби, да.

— Още един въпрос — добави Джак. — Защо аз?

— О... този е лесен. Всеки боец тук се е готвил усилено за Игрите. Някои се готвят за тях през целия си разумен живот.

Тя кимна и посочи през три клетки вдясно.

— Другите бойци, които представляват Земното царство, са майор Бригам от специалните части САС на Нейно величество и двама бразилци, също командоси, но от специалните части на Бразилия. Майор Бригам се готви за това от години. Бразилците също. Бяха ни осигурени от нашите съветници от католическата църква. Макар че Бразилия е в Южна Америка и формално е част от Морското царство, там живее най-голямото католическо население на света и при нашите сериозни католически контакти успяхме да осигурим да се сражават за нас. Нашите бразилци са *силно вярващи* католици. Но са и много кръвожадни. Моят цар реши, че ще е много забавно да се състезава с Морския цар с бойци от неговата територия. Имат личен облог за всичко това...

— Пак питам. Защо аз? — прекъсна я Джак рязко.

Йоланте сви рамене.

— Четвъртият ни боец беше убит по време на тренировка и ни беше нужен способен боец, който да заеме мястото му. Кой би се справил по-добре от теб?

— И решихте да ме отвлечете, а семейството и приятелите ми да станат заложници, докато се състезавам в поредица смъртни схватки от ваше име?

— Какво значение има?

— Съгласен съм с Лили — каза Джак. — Ти си кучка.

— Ах-ах! — избумтя гърлен глас някъде отблизо. — Това е наистина грубо.

До Йоланте се появи мъж.

Владетелят Хадес.

Хадес застана пред клетката на Джак.

— Значи ти си Петият воин. — Огледа го. — Странно. Мислех, че ще си по-... внушителен.

Джак също огледа Хадес.

— Странно. Мислех си същото за теб, предвид че си владетел на Долния свят и така нататък.

Това беше лъжа.

Защото Хадес наистина беше олицетворение на внушителността.

Беше едър, широкоплещест, с пронизващи кафяви очи. В погледа му имаше нещо смуцаващо и трябваше да мине известно време, докато Джак си даде сметка какво е то. Хадес изобщо не мигаше. Просто гледаше с нетрепващ, фиксиращ поглед.

Устните на Хадес се изкривиха в усмивка, но очите му си останаха смъртоносни.

Кимна към тениската на Джак.

— Трябва да призная, че харесвам съвременните анимационни филми. Особено ми допадна изображението на Сатаната в „Южен парк“. Изглеждаш доста неподготвен, пети воине.

— Не предвиждах нищо такова, когато излязох от дома си преди няколко дни.

— В такъв случай, надявам се да умееш да се учиш бързо.

— Харесва ли ти това? — попита Джак неочаквано. — Да гледаш как тези мъже се борят за живота си? Как умират за твое удоволствие?

Хадес наклони леко глава.

— Заблуждаваш се, пети воине. Не намирам никакво удоволствие във всичко това. Мой дълг е да съм домакин на Игрите и ме мотивира единствено дългът.

— Прекарах много години, цялото си царуване, в подготовка за тази седмица — продължи той. — Колко господари на Долния свят са били домакини на Големите игри на Хидра? Само трима. Трима. *През цялата история*. Единствената ми цел е Игрите да отговарят на изискванията на древните. Царуването ми е уникално. Само аз от четиримата царе не мога да постъпвам според собствените си желания. Когато приех короната, се заклек свещеният ми дълг да бъде над всичко, включително над лоялността ми към родината ми, Франция. Наред с това трябва да съм над политиката на царските домове. Не мога да имам фаворити, дори и моите четирима представители в Игрите. Ако никой от бойците не се окаже достоен за изпитанията, значи и светът не е достоен и трябва да му бъде сложен край.

— Ами боецът от Тайван, който каза, че е бил отвлечен? — попита Джак. — Уби го без никакво колебание.

Хадес поклати тъжно глава.

— Светът се е променил толкова много през вековете. Империи са станали републики, принцовете и принцесите вече са светски звезди, а откакто се появи това нещо, наречено демокрация, обикновените хора започнаха да си мислят, че мнението им е от значение. Но не е.

Изражението на Хадес стана ледено.

— Тук няма да намериш демокрация. Това е истинско царство. *Моето* царство. *Моето* владение. Управлявам го с абсолютна власт и желязна дисциплина. Никой владетел не би могъл да търпи нахалството, което демонстрира онзи човек, дори и да са се отнесли зле с него. Да си владетел на Долния свят означава да можеш, ако се наложи, да осъдиш цялото население на тази планета на смърт. Това е задачата ми. Това е дългът ми. Трябва да виждам само в черно и бяло. Не и в сиво. Онзи боец отказа да се сражава и трябваше да умре. Решенията ми са окончателни. И бих могъл да взема най-окончателното решение в цялата човешка история.

Впери в Джак нетрепващ поглед. Джак не отмести своя, но не каза нищо.

— Но не заради това дойдох тук — добави Хадес и изведнъж се усмихна. — Дойдох заради нея.

Кимна към Лили, която се бе свила зад Джак.

Двама надзиратели отвориха желязната врата на клетката, но Джак застана пред тях.

— Ще вземеш дъщеря ми само през трупа ми.

Усмивката на Хадес се стопи.

— Внимавай с тона, пети воине. Не забравяй какво ти казах за нахалството. И, в интерес на истината, тя не ти е биологична дъщеря. Тя е дъщеря на Оракула на Сива. Кръвта ѝ е чиста. Всъщност толкова чиста, че мнозина биха дали всичко, за да я притежават, а други биха платили цели състояния, за да се оженят за нея.

Джак се намръщи. Чутото не му харесваше, ама никак.

Хадес протегна ръка на Лили.

— Ела, дете. Ела с мен в царската ложа. Човек с твоето положение, с твоето родословие, не може да стои тук с тези... обикновени хора.

Лили го изгледа ядосано.

— Предпочитам да остана с баща ми и с приятелите ми, а ти...

— Лили! — прекъсна я Джак рязко. — Не! Върви!

— Но, татко...

Джак я притегли до себе си и я погледна в очите.

— Ако умра в някое от изпитанията, всички в тази клетка също ще умрат. Ако излезеш от нея, ще се тревожа за един човек по-малко. Освен това може да стане както винаги казваше баба ти.

Лили наведе глава и кимна, защото го разбра. Баба ѝ, майката на Джак, беше необикновена жена, която винаги насърчаваше Лили, когато бяха заедно, да учи нови неща, да гледа необикновени театрални постановки или филми, но най-вече да внимава в училище.

„Кой знае, може пък да научиш нещо“ — така ѝ казваше.

Което искаше и Джак — да отиде с Хадес, защото може да научи още нещо за всичко това.

Лили се обърна към владетеля на Долния свят и каза:

— Добре. Ще дойда.

Целуна Джак по бузата и тръгна с Хадес, Йоланте, лекаря британец и охраната.

Миг след това мосю Вахерон, плешивият церемониалмайстор на Игрите, дойде, усмихна се злорадо и изсъска:

— Здравей, червей. За Третото изпитание можеш да вземеш едно оръжие. Освен това трябва да си избереш придружител и да го закопчаеш за себе си.

И подхвърли небрежно нещо през решетката. То се удари в гърдите на Джак и издрънча на пода.

Стоманени белезници.

След петнайсет минути Джак и Скай Монстър влязоха в тясно оградено с решетки преддверие, не по-голямо от телефонна кабина, закопчани един за друг с белезниците. Пред тях имаше стоманена врата.

От двете им страни имаше също такива клетки, в които бяха другите бойци, закопчани с белезници за придружителите си, също с лице към метални врати.

В полутъмното пространство Джак се чувстваше като състезателен кон, който очаква заедно с другите коне портата към пистата да се отвори.

Напрегната тишина.

Сега Джак беше с пожарникарската каска, закопчана здраво под брадичката му — и все така с тениската със Симпсън, разбира се.

Беше бос. Останалата на крака му кубинка не вършеше работа, а кецовете на Алби бяха твърде малки и не му ставаха. Скай Монстър също имаше нужда от обувки и не можеше да му даде своите. Тъй като пилотът нямаше оръжие, Джак му бе дал ножа на минотавъра.

Някъде вън, зад вратата, се разнесе тръбен звук, последван от приглушено думкане на барабани.

„Сигурно така са се чувствали римските гладиатори — помисли си Джак. — В очакване на схватката, без да знаят какво ги очаква от другата страна на вратата.“

Нервите му бяха изпънати. Сърцето му биеше до пръсване и туптенето отекваше в главата му. Виждаше как по челото на Скай Монстър избиват капчици пот. Новозеландецът изглеждаше повече от стъписан. Не беше свикнал да е на земята, в центъра на действието. Обикновено оставаше във въздуха, на самолета си, и кръжеше в очакване на възможност да осигури измъкване. Извършваше геройствата си от пилотската седалка, поради което не се налагаше да е с нормално тегло или в добра физическа форма — и наистина не беше.

Джак огледа другите двама, закопчани заедно в клетката отдясно.

По-възрастният беше нисък жилав мъж с тъмна кожа, приличаше на непалец. На главата си носеше черна кърпа и — по-важното за Джак — в ръката си стискаше къс меч с извито острие.

Джак познаваше този вид мечове.

Беше *кукри* или *кукуру* — традиционното оръжие на гурките, легендарните непалски воители, служили с чест в непалската, британската и индийската армия в продължение на столетия. Поради произхода им, от Хималаите, бяха много издръжливи и бяха известни с това си качество. Бяха известни и с жестокостта си в битка.

„За бога, тук има гурка“, помисли си Джак отчаяно.

Мосю Вахерон мина зад клетките и извика:

— Червеи! Предстои Третото изпитание! На върха на кулата има златна сфера. Боецът, който успее да вземе сферата, ще излезе от арената по специален трап, който след това ще бъде прибран. Очакват го слава и почести. Останалите боклуци ще трябва да минат по Пътя

на страхливците. Не се бавете. Главите на последните двама ще бъдат взривени, а екипите им — ликвидирани.

Вахерон се обърна, за да се отдалечи.

— Почакай! — извика Джак. — Ами придружителите? — Посочи Скай Монстър, закопчан за лявата му китка.

Вахерон го изгледа презрително, сякаш беше нечувано към него да се обръща боец. Вторачи се в него за момент и изглеждаше, че няма намерение да отговори.

Все пак отговори.

— Придружителите ви имат по-малка стойност и от вас, червеи. Те са тук, за да са ваше бреме. За мен, за цар Хадес и за всички други няма никакво значение дали ще оцелеят след изпитанието, или не. Adieu.

И си тръгна.

Скай Монстър задиша учестено.

— Ей, Монстър... — Джак доближи лицето си до неговото. — Всичко е наред. Ще бъда до теб, с теб. Зад тази врата няма нищо, което да не можем да преодолеем заедно. Ясно?

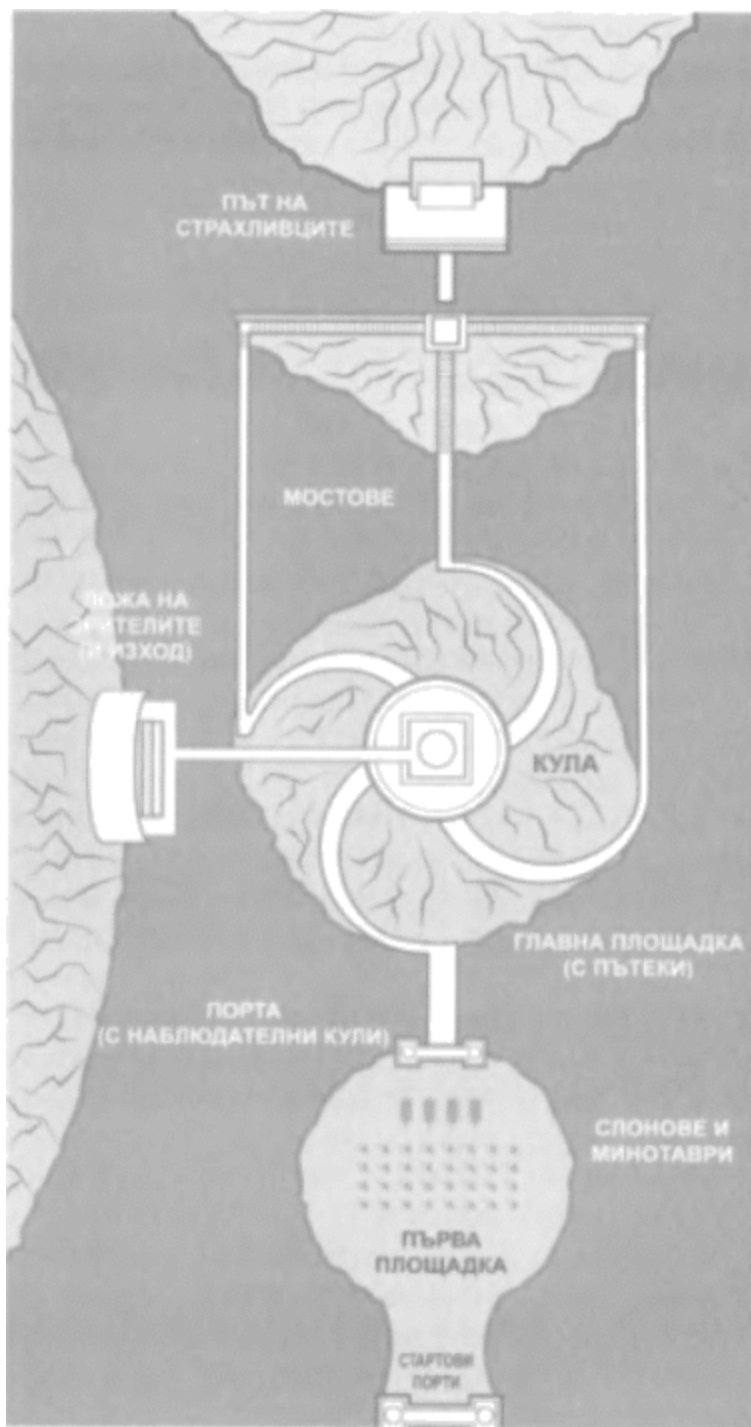
Скай Монстър кимна бързо.

— Добре, благодаря ти, Джак. Благодаря.

Предната врата на клетката се отвори рязко...

... и Джак видя огромното пространство от другата страна и изпъшка:

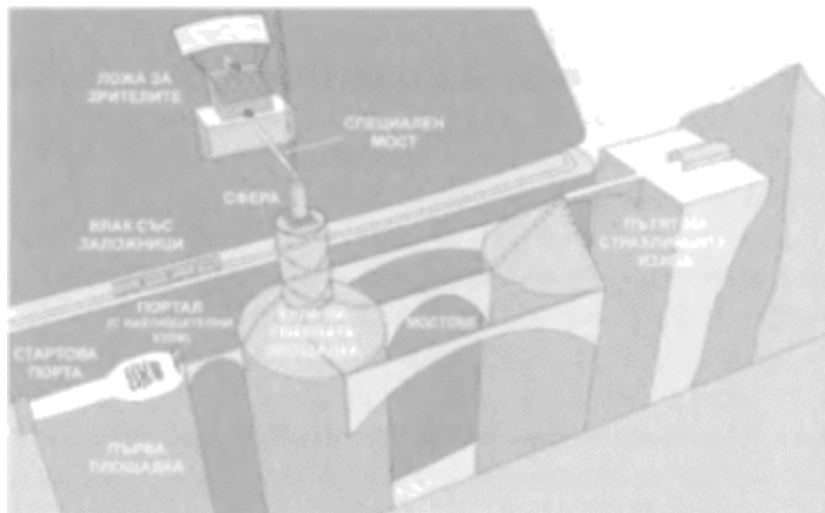
— По дяволите...

[1] [Благородството задължава \(фр.\). — Б.пр. ↑](#)

ТРЕТОТО ИЗПИТАНИЕ

КУЛАТА И БЕЗДНАТА

ПРОФИЛ НА БОЕЦ

ИМЕ: ГУРКАТА

ВЪЗРАСТ: 31

ШАНС ЗА ПОБЕДА: 6

ПРЕДСТАВЛЯВА: НЕБЕ

ПРОФИЛ:

Непалец по рождение, Гурката е от най-прославения полк на Индия, 8-и карабинерски, на гурките. (Въпреки че е част от Индийската армия, 8-и полк се състои изцяло от непалци.)

Не е трудно да бъде забелязан, защото носи кърпа на главата и меч кукри.

Класиран на 6-о място от 16 като възможен победител в Игрите.

ОТ ПАТРОНА МУ:

Ще бъде много трудно да победят Гурката.
Кензо Депон, Цар на Небето

ПРЕЗ ПЪРВАТА ПЛОЩАДКА

Пред Джак и Скай Монстър се откри гледка едновременно страховита и поразителна.

Огромна бездна с размерите на три футболни игрища се простираше надлъжно пред очите им.

Вляво от тях от едната страна на бездната имаше колосална планина, а над нея — високо, много високо — беше царствената лежа на Хадес и неговите аристократични гости. Под ложата беше влакът със заложниците в клетките им, докаран от предишната арена.

От бездната пред тях се издигаха две колони, свързани с тесен мост без парапети. Първата колона беше по-малка, с плоска горна част, като площадка, а втората беше направо гигантска. Издигаше се много по-високо от първата и върху нея имаше нещо — голяма цилиндрична кула.

Кулата всъщност беше много красива и напомняше на Джак древната вавилонска архитектура.

Нагоре по стените на тази обла кула спираловидно се издигаха пътеки, които се пресичаха на различни интервали. Цялото нещо — кулата и скалната колона — се издигаше поне колкото десететажна сграда над мястото, на което стоеше Джак, така че върхът беше на нивото на ложата със зрителите.

Джак виждаше златната сфера на върха на кулата и недалеч от нея малко мостче, окачено на въжета, което водеше от върха на кулата до царската лежа.

Този мост бе споменал Вахерон — лесния изход за боеца, който успее да грабне сферата... но само за него. После мостът щеше да бъде прибран. От мястото си Джак не виждаше другия изход — Пътя на страхливците — по който трябваше да се измъкнат останалите бойци.

В интерес на истината, в този момент не даваше пет пари за никакъв изход. По-непосредствена грижа за него и Скай Монстър беше това, което препречваше пътя към мостчето, водещо към централната кула/колона:

Фаланга от тридесет минотаври, стиснали мечове и копия. Бяха строени в четири редици на плоската повърхност на първата кула, пред четири бойни слона със защитна броня, церемониално оцветени в червено и черно — цветовете на войната. На гърба на всеки слон седяха по двама минотаври, които надуваха бойни тръби.

— Това *слонове* ли са? — попита Скай Монстър стъписано.

— Да — отговори Джак.

Анализиращата част от мозъка му отбеляза малките уши на животните. Азиатските слонове имат малки уши, за разлика от африканските. Може би Йоланте не беше излъгала, че са в Индия.

Отърси се от тази мисъл. Беше го накарала да блокира за миг. Другите бойци вече действаха.

Хукнаха от клетките си — заедно с партньорите, закопчани за тях — през плоската кула към строените минотаври и слонове.

Гурката, който беше в съседната клетка до Джак, тичаше с особена бързина и равновесие, в идеален синхрон с ниския си партньор.

Едва сега Джак забеляза — с яд — че партньорите на почти всички други бойци са ниски, дребни, стройни и слаби.

Погледна Скай Монстър до себе си — висок и доста пълен — и отново се зачуди дали другите бойци предварително са имали достъп до информация, за разлика от него. Бързината и пъргавината явно щяха да са от значение в това изпитание, а за разлика от останалите придружители, Скай Монстър не беше нито бърз, нито пъргав.

Силен рев прогони тези мисли от главата на Джак.

Миниармията минотаври нададе боен вик и се устреми напред, право към бойците, следвана от тежките слонове.

Третото изпитание бе започнало.

Битката, която последва, беше жестока и хаотична, но също така ужасяваща и шумна.

Възцари се хаос — минотаврите тичаха и съсичаха с мечовете си, слоновете тъпчеха и се изправяха на задните си крака, после се сгромолясваха със силен тътен, бойците бягаха накъдето видят.

Сред целия този хаос Джак видя морския пехотинец с огледалните очила да тича приведен през тълпата, привързан за доста едра жена.

За миг Джак изпита доволство, че някой друг също е взел едър партньор, но веднага се намръщи — стори му се, че *позна* едрата жена от морската пехота...

... тогава един ревящ слон закри полезрението му и Джак трябваше да се промуши между краката му и да издърпа Скай Монстър със себе си. Тръгнаха към лявата част на кулата.

Докато тичаше, Джак видя британския боец, рижиия тип от САС — Бригам.

Тичаше с къс меч в едната ръка и дребен партньор, окован за другата. Съсече три минотавъра по пътя си. Целта му беше сводестата порта, през която се минаваше, за да се стигне мостът към основната колона.

Тогавя обаче Бригам направи нещо, което надминаваше всякакви очаквания на Джак.

След като за момент се освободи от нападащите минотаври, Бригам се обърна и без дори да трепне, отсече *ръката* на дребния си партньор.

Джак пребледня.

— Боже мили...!

Партньорът му изрева от болка, когато китката се отдели от ръката му... заедно с желязната гривна.

Това беше едно от най-жестоките неща, които Джак бе виждал... но в него имаше някаква безмилостна логика.

Освободен от бремето на дребния мъж, когато остави превит от болка, Бригам се устреми доста по-бързо към портата.

След секунди два минотавъра се спуснаха към дребния и го съсякоха на парчета.

На няколко метра от Бригам Джак видя Гурката да прави същото — замахна с острия *кукри* и отрязва ръката на партньора си от лакътя.

Партньорът му обаче не умря примирен като този на Бригам. Не — хвърли се към нападащите минотаври и саможертвата му осигури време на Гурката да спринтира към целта.

— За бога! — възкликна Джак. — Това е безумие!

Скай Монстър видя и двете ситуации. Очите му /яха ококорени от ужас.

— Моля те, не прави това с мен, Джак.

— Ще минем през това заедно или никак, приятел — увери го Джак. — Хайде, да действаме.

Джак и Скай Монстър тичаха през хаоса. Бойците около тях не преставаха да се бият с минотаврите.

Джак веднага забеляза, че по-дребните минотаври са по-слаби в ръкопашния бой от школуваните бойци, макар те да бяха по-малко на брой.

Целта на тридесетимата минотаври беше просто да забавят напредъка им по пътя към кулата със сферата, да ги разделят.

Все пак го правеха свирепо и с ентузиазъм, който плашеше. Хвърляха се към бойците, без да ги е грижа за собствения им живот.

* * *

С едно изключение.

Джак видя как вторият златен минотавър — вторият от двамата, които бяха издигнати до статут на бойци — тича невредим с партньора си през редиците на обикновените си родственици.

„Минотаврите не закачат своите — даде си смета Джак. — Може да не са съвсем хора, но не са глупави.“

Точно тогава един слон — някой от бойците бе успял да среже търбуха на животното, докато то връхлиташе — рухна на земята недалеч от Джак и Скай Монстър.

Огромното животно се строполи със силен трясък и се плъзна към тях!

— Наляво! — Джак дръпна Скай Монстър и двамата отскочиха наляво, а слонът се плъзна покрай тях и падна през ръба на площадката заедно с двамата си ездачи минотаври.

Джак и Скай Монстър се бяха приближили опасно до левия край на плоската колона, а когато се изправиха, към тях се спуснаха два минотавъра.

— Монстър! Въже за простирание! — извика Джак и с пилота вдигнаха свързаните си китки нагоре, удариха първия минотавър в гърлото с веригата между белезниците и го проснаха по гръб с вирнати крака.

Секунда след това Джак приклепна и препъна втория нападащ минотавър, който полетя от ръба на площадката.

— Истинска лудница! — извика Скай Монстър.

— Събитието на живота ми — извика Джак и посочи мостчето, което водеше към голямата средна колона. — Не можем да останем тук! Трябва да се доберем до моста!

Хукнаха през мелето.

Тичаха приведени, бързо. Джак избягваше нападащите минотаври и връхлитащите слонове, но тежкият Скай Монстър беше доста по-бавен, пухтеше и сумтеше задъхан, със зачервено лице.

Бавеше и двамата.

За да се доберат до мостчето към главната колона, трябваше да минат под висока колкото триетажна сграда, наподобяваща замък порта с преградна решетка, която можеше да се спусне и да прегради прохода.

Джак погледна през портата към много по-голямата главна колона и видя златния минотавър и британския боец, Бригам, които вече бяха минали по мостчето и сега се катереха по стръмните пътеки към върха. Малко след тях напредваше Гурката.

Джак и Скай Монстър бяха на двајсетина метра от портата. Само още една двойка все още беше на първата кула и вече беше стигнала почти до портата.

— Не можем да спечелим това изпитание! — извика Джак. — Нека поне се постареем да не останем последни!

— Разбрах!

В този момент другата двойка мина през портата и направи нещо особено отвратително.

Намериха лоста на механизма и спуснаха преграждащата решетка, за да затворят портата.

— Мръсници! — изръмжа Джак.

Със Скай Монстър вече бяха последни в това състезание на живот и смърт, а сега се оказваше, че са попаднали в капан още на първата площадка.

— Насам! — Джак дръпна Скай Монстър към лявата кула на сводестата порта.

Беше от грубо издялан камък, което означаваше, че има на какво да се задържат, ако пропълзят по колоната отвън.

Скай Монстър погледна надолу към дълбоката стотици метри отвесна пропаст.

— Джак...

— Не гледай надолу! Вкопчай се в стената и действай! *Веднага!*
— нареди Джак и погледна отчаяно назад.

* * *

Горе, в царската ложа, мосю Вахерон каза:

— Дами и господа, позволете да насоча вниманието ви към кулата на портала. Петият воин и партньорът му се опитват да се придвижат покрай портата.

Царствената публика насочи вниманието си натам.

Седналата сред гостите Лили вече бе видяла какво се случва и продължаваше да наблюдава, изпълнена с тревога.

Скай Монстър протегна ръка към една вдлъбнатина в зидарията на кулата и стъпи под нея зад ъгъла над бездънната бездна. Джак, дръпнат от белезниците, го последва.

Започнаха да се придвижват, вкопчени в стената на кулата.

— Мини по-нататък! По-нататък! — настоя Джак. — После започни да се движиш...

Скай Монстър мина на около метър и половина по-нататък по стената, но в този миг един минотавър, без да мисли за собствената си безопасност, скочи от ръба и вкопчи косматите си ръце в краката на Джак.

Резултатът беше моментален.

Пръстите на Джак изпуснаха опората и той се хлъзна надолу.

Зрителите в ложата ахнаха.

Лили закри устата си с длан.

Джак падна от стената.

Лявата му китка, окована за дясната на Скай Монстър, я дръпна от стената и за миг Джак си помисли, че това е краят — че със Скай Монстър ще полетят в бездната и това ще е краят...

Но падането внезапно спря.

Скай Монстър някак бе успял да се задържи.

Стиснал зъби, с изкривено от усилието брадато лице, Скай Монстър висеше на стената само на лявата си ръка и удържаше своята тежест, тежестта на Джак — и на минотавъра!

Джак почувства прилив на енергия.

— Невероятен си, Монстър! — извика и изрита минотавъра — един, два, три пъти — докато той не пусна крака му и не полетя в бездната миг преди Скай Монстър да се изпусне. Джак бързо се улови за стената и се изкатери малко нагоре, за да даде възможност на партньора си да се улови по-добре и да си поеме дъх.

Двамата останаха така за момент, на съвсем малко разстояние от ръба на колоната, на която се бе събрала група гневни минотаври.

— Благодаря, приятел — каза Джак. — Определено не съжалявам, че не взех по-лек партньор от теб. Нямах да се справи с *това*. Хайде, трябва да пропълзим по това чудо и да приключваме.

Джак и Скай Монстър започнаха бавно да се придвижват по стената на колоната.

В същото време, далече над тях и напред, майор Грегъри Бригам от САС тичаше без партньор, който да го бави, и вече се изкачваше по кръстосващите се пътеки около кръглата кула на главната площадка.

Малко след него тичаха златният минотавър и Гурката.

Вахерон ги посочи на аристократичната публика.

— Господа и дами, водачите приближават върха на кулата. Те обаче трябва да внимават, защото тази кула има своя собствена отбрана.

Грег Бригам дишаше тежко — не му достигаше въздух. Изкачването беше жестоко.

Чу зад себе си сумтене, обърна се и видя златния минотавър и Гурката да се изкачват по пътеката недалеч зад него.

Скъсяваха дистанцията.

Пътеката, по която тичаше майор Бригам, не беше за хора със слаби сърца — бе вкопана в стената на огромната цилиндрична кула и беше широка колкото да мине само един човек.

През равни интервали в стената покрай пътеката бяха вдълбани ниши, а външната ѝ страна, над главоломната пропаст, беше ограничена от трийсетсантиметров бордюр...

Изведнъж Бригам чу бумтене високо горе и се вмъкна в най-близката ниша... секунда преди огромна желязна топка с шипове, която заемаше цялата широчина на пътеката, да се появи иззад извивката.

Топката изглеждаше зловец — с множество нажежени до червено железни шипове, които губеха очертанията си поради бързото движение. И идеално се побираше между стената и външния бордюр, така че да не може да изпадне от пътеката. Търкаляше се неумолимо надолу.

Бригам притисна гръб към дъното на нишата и дори прибра корема си, докато топката мине — толкова близо, че той усети горещината ѝ; шиповете минаха буквално край носа му.

Гурката се праметна през бордюра и увисна на ръба му.

Златният минотавър и партньорът му обаче нямаха наблизко ниша, в която да се скрият, и видяха заплахата твърде късно, за да предприемат каквото и да било.

Желязната топка ги връхлетя.

Два от жестоките шипове пронизаха минотавъра, топката го премаза, после прониза партньора му и след това двамата, заедно с топката, паднаха в бездната.

Джак чу крясъците и вдигна поглед.

След като пропълзяха по страничната стена на кулата, двамата със Скай Монстър вече бързаха по моста към главната площадка.

Зад тях ордата минотаври се тълпеше пред портата. Някои опитваха да вдигнат преградната решетка, други — да заобиколят кулата, както бяха направили Джак и Скай Монстър.

Така или иначе, разярената орда скоро щеше да се втурне по моста.

Джак чу писъци, обърна се сепнато и видя двата оковани един за друг минотавъра и топката да падат от кулата.

Летяха цели стотина метра, преди да се ударят в скалистия скат в основата на кулата и да полетят в неznайно колко дълбоката пропаст

под него.

Джак вдигна очи и видя двама бойци да се изкачват по кръстосващите се пътеки.

Видя Бригам от САС да приближава първи върха, следван отблизо от Гурката — и двамата ловко избягваха търкалящите се надолу железни топки, които помитаха всичко по пътя си.

Няколко бойци се изкачваха по пътеките в подножието на кулата, доста назад. Други изобщо не си дадоха труд да продължават нагоре — видяха, че Бригам и Гурката са много близо до финала, и се насочиха към Пътя на страхливците, за да компенсират поне донякъде загубата си.

От моста, на който беше Джак, нагоре по скалистия наклон се изкачваше извита пътека, която се събираше с една от пътеките по самата кула — това означаваше, че някое от търкалящите се надолу железни кълба ще *дойде* до мястото, на което бяха със Скай Монстър.

Когато стигнаха до началото на изкачващата се нагоре пътека, видяха една от железните топки спряла в края на дългото си търкаляне надолу.

Джак я огледа.

Изглеждаше зловещо — двуметрово желязно кълбо, от което стърчаха множество нажежени до червено шипове, както и няколко извити остриета.

Сега, спряла, изглеждаше странно красива — желязото беше изковано в живо изображение — муцуните на озъбени глигани.

Всъщност смъртоносните шипове бяха оформени като бивни.

— Ау! — изпъшка Джак.

Скай Монстър също гледаше стъписано.

— Ето заради такива неща обикновено си стоя в самолета.

Страховит рев накара и двамата да се обърнат.

Минотаврите бяха успели да вдигнат решетката на портата и сега нахлуваха през нея и тичаха по моста към тях.

— Хайде! — каза Джак. — Трябва да се махнем от тази скала. Не бива да останем последни тук.

Тръгнаха нагоре по пътеката.

Високо над тях майор Грегъри Бригам стигна до върха.

След като избегна още няколко железни топки и мина покрай един от четирите отвора, от които те излизаха, Бригам стигна целта само няколко метра преди Гурката.

Под одобрителните възгласи на зрителите от царствената ложа Бригам изкачи широките каменни стъпала, под които имаше вентилационни отвори, и стигна до самия връх на огромната конструкция...

... където беше златната сфера, поставена на олтар.

От платформата, на която беше олтарът, до ложата на зрителите минаваше мост, окачен на въжета.

Бригам не загуби и секунда. Грабна сферата, стисна я като футболна топка и хукна по моста.

След кратък бяг над бездната стъпи на платформата задъхан и зачервен под аплодисментите и одобрителните викове на аристократичната публика.

Когато обаче стъпи на каменната настилка от другата страна на моста, кракът му задейства механизъм, който веднага започна да прибира моста телескопично. Гурката остана на кулата, от другата страна.

Вахерон се обърна към царствените особи:

— Господа и дами, имаме победител! Както вече казах, само той ще напусне арената по този специален мост. На всички останали бойци трябва да бъде напомнено колко недостойни са в действителност. Те ще трябва да излязат през Пътя на страхливците.

В този момент, задействан по същия начин, в горния край на кулата оживя втори кошмарен механизъм.

Свръхнагорещен втечен камък започна да бълва от отворите в стъпалата към олтара. Гъста сива лепкава маса, в която просветваха нажежени въглени и която напомняше вулканична лава.

Гурката се обърна и хукна надолу.

Сивата маса се стичаше бавно като лава от кратер на вулкан едновременно по четирите пресичащи се пътеки, надолу към бойците, които бяха опитали да изкачат кулата, и към равната горна част на колоната.

ПЪТЯТ НА СТРАХЛИВЦИТЕ

Джак и Скай Монстър бяха стигнали до средата на извитата пътека в подножието на кулата — малката армия минотаври тичаше зад тях — когато видяха огнената маса да се стича надолу.

Джак видя как всички бойци изведнъж сменят посоката и отчаяно бягат *надолу*.

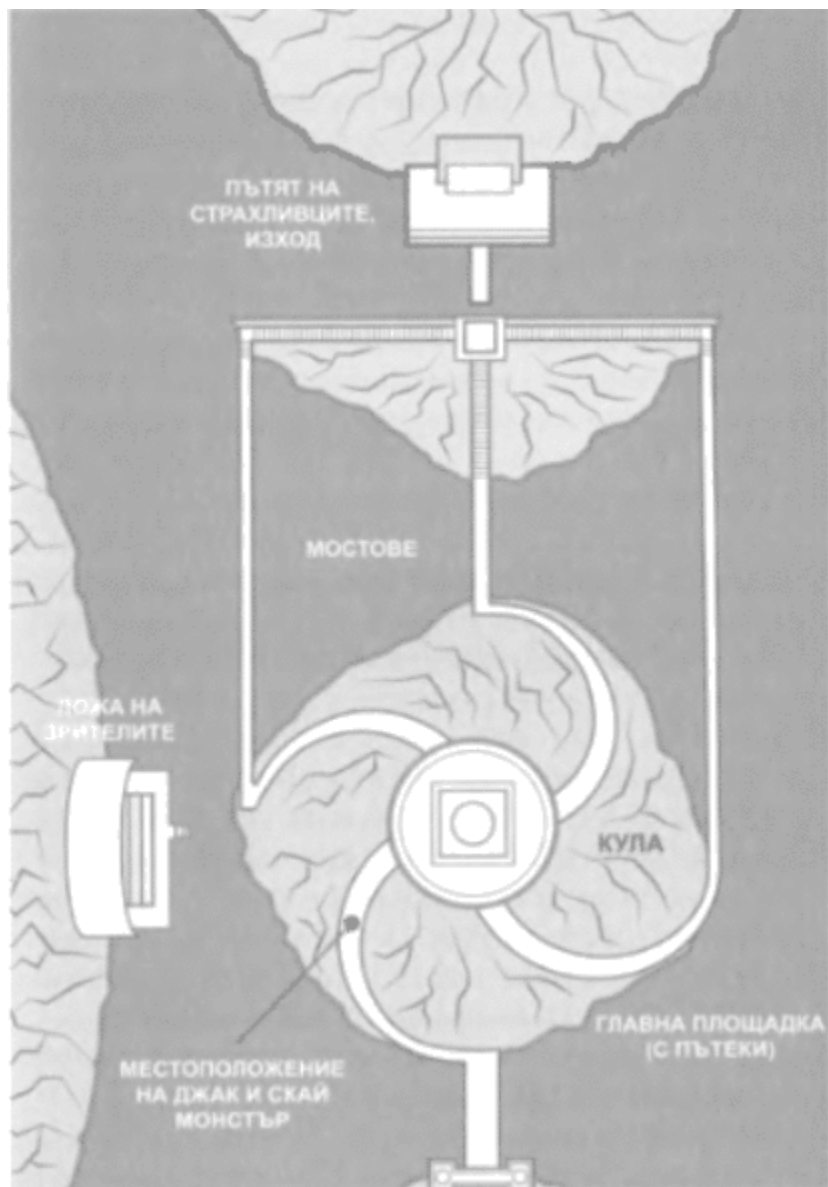
След като стигнаха до средата на извитата пътека в подножието на кулата, пред очите им се появи другият изход от обширната пропаст — три страховито тесни мостчета над бездната, които водеха към колона с наклонена горна част, по която имаше стъпала от всеки мост към един-единствен изход.

Пътят на страхливците.

Джак си даде сметка за ситуацията.

Досега всички се състезаваха, за да стигнат първи до върха; сега състезанието беше в обратна посока, към трите мостчета и изхода.

— Побързай, Монстър! — извика Джак. — Трябва да се доберем до изхода!

Хукнаха колкото им държат силите по стръмната извита пътека, преследвани от група разярени минотаври.

Скай Монстър не се справяше добре. Беше останал без дъх и бавеше Джак.

Стигнаха до мястото, където склонът достигаше до подножието на кулата, и когато Джак вдигна очи към спускащо се отгоре кълбо, Скай Монстър се свлече на колене.

— Продължавай да тичаш — извика му Джак и го дръпна напред. Скай Монстър обаче остана на място.

— Скай Монстър, приятелю, трябва да...

— Джак — спря го Скай Монстър, — и двамата го знаем. Не мога да се справя. Твърде дебел съм, твърде тронав. Бавя те ужасно.

Джак погледна към изкачващата се по пътеката орда минотаври, после към търкалящата се надолу желязна топка. Нещата ставаха твърде бързо. Нямаха време за губене.

— Монстър, моля те! Нямаме време за...

— Да, но имаме време за това — каза Скай Монстър и изведнъж избута Джак настрани, извън пътеката, след което сложи ръката си — тази с гривната — върху нея.

Миг след това желязното кълбо се изтъркаля по пътеката и...

Прас!

Един от нажежените шипове премаза веригата между двете гривни и я скъса. Друг нажежен шип се заби в ръката на Скай Монстър и той изрева от болка.

Безмилостната топка продължи надолу и удари директно минотаврите, които се изкачваха по пътеката. Петима умряха веднага, после кълбото прониза крака на шести и спря. Съществуването изрева в агония.

Самият Джак за миг замръзна от изненада, внезапно освободен от Скай Монстър.

— Бягай! — извика пилотът. — Трябва да оцелееш, Джак! Остави ме мен! Винаги си бил специален. Аз не съм. Аз съм обикновен пилот. Животът ми ще струва нещо, ако се измъкнеш оттук и сриташ тези задници по задниците! Бягай!

Джак нямаше време за спорове, така че само кимна на приятеля си и хукна към един от трите моста на изхода.

Тичаше възможно най-бързо.

Спусна се по наклонената пътека и продължи по тесния проход над шеметната бездна към изхода.

Докато тичаше, видя другите бойци, които бяха пред него.

Те се препъваха по трите високи стълбища нагоре, към точката, в която пътеките от трите моста се сливаха. После имаше тясна пролука над бездната и тясна конзола, по която се стигаше до изхода.

Джак забеляза, че конзолата е доста надолу — поне два метра пониско. След като скочиш там, вече нямаше начин да се върнеш. Вероятно беше направено така, за да не може никой да се върне и евентуално да помогне на партньора си.

Огледа пътя пред себе си. Другите бойци бяха по-напред от него. Всички с изключение на един. Гурката.

Беше опитал да стигне до върха първи и да спечели изпитанието. Опитът му обаче се бе оказал нож с две остриета — след като Бригам все пак бе завършил първи, Гурката трябваше да измине най-голямото разстояние, за да стигне до другия изход. Поради това азиатецът се оказа единственият друг боец на терена освен Джак. В момента тичаше по средния мост, съвсем малко преди него.

„Един боец вече умря, не мога да остана последен тук!“ — крещеше умът на Джак.

Горе, в ложата, цар Хадес и гостите му наблюдаваха отчаяния спринт на Джак с повишен интерес.

— Ах! — възкликна Вахерон. — Погледнете как бяга Петият воин. Той знае какъв е залогът. Един боец беше убит, така че сега последният, останал на арената, ще бъде *вторият* от последните двама, което значи смърт. Той бяга буквално за да спаси живота си.

Гурката бе в средата на средните стълби, когато Джак стигна подножието им.

Хукна нагоре по стъпалата.

Съперникът му — стиснал късия си меч — вече приближаваше горния край и не забавяше темпото.

Гурката стигна края на стълбите и скочи...

... точно когато Джак се хвърли напред и сграбчи глезените му с две ръце, като ръгбист, и го събори грозно по очи.

Джак и Гурката се изправиха и застанаха един срещу друг на тясната платформа в горния край на трите стълбища.

Гурката вдигна меча си заплашително. Вече не беше надбягване към изхода.

Вече беше битка на живот и смърт.

Гурката се спусна към Джак, размахал меча.

— По дяволите! — изруга Джак.

Беше твърде уморен, за да се бие, и твърде изтощен, за да постъпва джентълменски, така че реши да действа мръсно.

Един ритник в капачката на коляното предизвика мъчителен пращящ звук и изведнъж кракът на Гурката се огъна в неестествена посока. Чу се рев от болка.

Следващият ритник, в гърдите на загубилия равновесие мъж, го изпрати зад ръба на платформата, в пропастта. Виковете му не стихнаха чак до дъното.

Джак изведнъж остана сам на платформата. Огромното пространство около него беше неестествено тихо.

Железните топки вече не се търкаляха по спираловидните пътеки по стените на кулата.

Ордата минотаври — спряна от топката, срязала белезниците на Джак и изправена пред перспективата да бъде залята от лавата, която продължаваше да се стича от кулата — се бе върнала на първата площадка.

Хадес, Вахерон и останалите аристократи наблюдаваха Джак с очакване, смълчани, сякаш готови да аплодират, когато направи последния скок.

Останалите бойци бяха на не повече от три метра от него, от другата страна на тясната пролука, и също наблюдаваха. Оставаше само да направи лекия скок и да се присъедини към тях, извън арената.

Джак обаче направи нещо, което никой не очакваше. Не скочи.

Докато знатните особи наблюдаваха стъписани, за тяхна пълна и крайна изненада Джак Уест младши, се обърна и хукна — хукна назад — надолу по високото стълбище, към главната площадка с цилиндричната кула.

— Какво прави, по дяволите? — учуди се някой.

Йоланте наблюдаваше Джак с присвити очи.

— Прави това, което прави обикновено.

Джак забърза назад по моста, после огледа бавните реки втечен камък, които се стичаха по пресичащите се пътеки на кулата.

Бяха стигнали до основата ѝ.

Забърза нагоре по една от извитите пътеки, които водеха към подножието на кулата, точно когато реката от лава беше на десетина

метра от него.

Завари Скай Монстър там, където го бе оставил. Едрият новозеландец седеше и държеше окървавената си ръка, вперил поглед в земята.

Вдигна очи, когато Джак каза:

— Монстър! Хайде, време е да вървим.

— Джак!? Върна се? Не трябваше ли да... излезеш?

Джак се усмихна.

— Стига да изпреварим лавата, имаме толкова време, колкото ни е нужно, приятелю. Няма да оставя никого, колкото и да е зле. Хайде.

И поведе Скай Монстър към изхода.

Направиха няколко крачки и Джак го чу.

Скимтене.

Болезнено животинско скимтене.

Джак присви очи и погледна надолу, към наклонената пътека, която водеше към първата площадка.

Там, затиснат под желязната топка, минала по пътеката преди малко, наполовина извън пътеката — явно бе опитвал да се измъкне — лежеше минотавър.

Единият му ботуш беше затиснат от спрялата желязна топка и сега получовекът лежеше безпомощен, без шанс да се освободи.

Обаче скимтенето не беше предназначено за Джак.

Минотавърът умоляваше за помощ други два минотавъра, застанали недалеч на пътеката. Те пристъпваха притеснено на местата си, несигурни, неуверени. Да опитат да спасят другаря си означаваше да рискуват прииждащата лава да ги залее.

След миг взеха решението си... и се втурнаха в обратната посока. Заклещеният минотавър дръпна бичата си маска и зави жално зад гърбовете им, докато те се отдалечаваха.

Джак видя как раненият минотавър опита отново да измъкне крака си — без успех. Топката беше твърде тежка и получовекът не можеше да я помръдне сам.

Без бойния си шлем съществото не изглеждаше така страховито — имаше топка черна грива, ниско чело, издадена челюст.

Така изглеждаше по-човешки.

И нещо в Джак прещрака.

Това същество, това нещо, този получовек — каквото там беше — щеше да умре от ужасна смърт, изгорено, направо стопено от стичащата се лава.

Джак остави Скай Монстър в подножието на кулата и се спусна по пътеката.

В царската ложа един хубав млад принц приближи Хадес и попита шепнешком:

— Това позволено ли е, татко? Може ли да го направи?

След малко Хадес — не откъсваше очи от Джак — отвърна:

— Боецът не нарушава никое правило, доколкото виждам.

Затиснатият минотавър все още не беше видял Джак.

След това босите крака на Джак захрущяха по чакъла на пътеката и минотавърът се обърна към него изненадан, с широко отворени от страх очи.

Джак разпери ръце.

— Няма да те нараня. Искам да ти помогна.

И без да чака отговор — нямаше време, защото лавата вече се стичаше по подножието на кулата — се наведе и за абсолютна изненада на минотавъра сграбчи един от нажежените шипове на желязното кълбо с титановата си ръка и го дръпна.

Гостите в царската ложа следяха случващото се стъписани и изненадани.

— Колко ужасно! — изпъшка една от жените.

— Безумно — отбеляза някакъв мъж.

Лили наблюдаваше какво прави баща ѝ с гордост.

Недалеч от нея Хадес наблюдаваше Джак ледено.

* * *

Тежката желязна топка се изтъркала надолу по пътеката и освободи крака на минотавъра.

Получовекът се изправи рязко и заподскача смешно на здравия си крак, сякаш за да се защити.

Джак пак му показва ръцете си.

— Казах ти, че искам да ти помогна.

След това се мушна под лявото рамо на съществото, пое тежестта му и му помогне да тръгне по пътеката.

Пред смълчаната публика в ложата Джак и минотавърът отидоха при Скай Монстър в горния край на пътеката и тримата заедно се спуснаха от другата страна на кулата, към мостовете и изхода.

Пред изхода — на мястото, където преди малко Гурката бе излязъл от играта — Джак помогна на Скай Монстър да прескочи пролуката, като почти го хвърли от другата страна.

След това качи минотавъра на раменете си, вдигна очи към царската ложа, към Хадес и Вахерон, и извика:

— Мога да задържа всичко, което успея да изнеса от арената, нали?

Вахерон погледна въпросително Хадес. Хадес кимна.

— Можеш — отговори Вахерон.

— Добре тогава — каза Джак.

И с ранения минотавър на раменете си прескочи пролуката към изхода.

Царската ложа зажува.

През хилядолетията по време на Игрите се бяха случвали какви ли не чудни неща, но никога нещо подобно — боец да спаси минотавър!

На площадката преди изхода се бяха събрали останалите бойци — те също гледаха Джак стъписано.

Озадачените им физиономии бяха красноречиви — кой *помага* на минотавър?

Хадес вдигна ръка и огромното пространство притихна.

Хадес заговори и Джак го чу дори от толкова далече.

— Господа и дами, бойци! На какъв спектакъл ставаме свидетели! Победителю в изпитанието, пристъпи напред.

Майор Бригам от САС застана пред Хадес и подаде почтително Златната сфера, която бе взел от върха на кулата, на Господаря на мрака.

Хадес продължи:

— Боецо, впечатлен съм. Ти спечели и двете изпитания досега. И този път наградата за победата ще назовеш самият ти. Всичко, което е във властта ми да ти дам. Слушам те.

Бригам се поклони.

Знатната публика мълчеше в напрегнато очакване, бойците на площадката също.

След като бе спечелил Второто изпитание, Бригам бе поискал да убият съперника му с най-големи шансове за победа. И сега ли щеше да постъпи така?

Няколко бойци гледаха Бригам нервно и си даваха сметка, че двамата ловци с лъвски маски, Хаос и Страх, тихомълком бяха дошли при тях. Горещо, в царската ложа, Вахерон стоеше до Хадес с дистанционното в ръка.

Най-накрая майор Грегъри Бригам проговори.

Поклони се на Хадес.

— Господарю, бих искал тибетският принц Тензин Дефон да бъде убит.

Знатните зрители зашушукаха одобрително.

Тибетският принц бе класиран трети според шансовете му да спечели Игрите. След Първото изпитание Бригам беше наредил да убият класирания на второ място. Сега отстраняваше следващия поред свой съперник. Тази стратегия беше изпробвана и доказала се в Игрите — печелиш първите изпитания и отстраняваш съперниците си с най-големи шансове да победят.

Джак видя как мускулестият тибетски монах воин, който стоеше недалеч от него, затвори очи и се приготви да посрещне съдбата си. Миг след това главата му се взриви и тялото му се свлече.

След това убиха неговите хора в клетката със зложниците: течният камък се изля върху клетката им... и толкова.

На Джак му призля.

— Господа и дами, това беше всичко за днес! — извика Вахерон. — Всички бойци ще се оттеглят при хората си! Четвъртото предизвикателство започва утре на зазоряване! — Поклони се на знатните гости. — Желая на всички ви приятна вечер.

ТАЙНА ИСТОРИЯ II ИСТИНСКАТА ИСТОРИЯ НА СВЕТА

Нютон не е първият от ерата на разума. Той е последният от магьосниците, последният от вавилонците и шумерите, последният велик ум, който гледа видимия и интелектуалния свят със същите очи, с които и онези, започнали да изграждат интелектуалното ни наследство преди по-малко от 10 000 години.

Джон Мейнард Кейнс

На летището в Брум, в северозападния край на Австралия, Мечо Пух и Стреч се качиха в наетата кола. Наближаваше три следобед.

Горещината беше убийствена.

Кацнал на брега в края на огромна пустиня, през зимните месеци Брум е популярна курортна дестинация. През лятото обаче е много

горещо. Четири месеца от годината дневните температури надвишават 44 градуса по Целзий или 110 по Фаренхайт.

Мечо Пух и Стреч минаха край весела табела, която гласеше:

ДОБРЕ ДОШЛИ В БРУМ

Население 14 052

— Ако искаш да живееш на края на света — каза Мечо Пух, — мястото е това.

Стреч се усмихна кисело.

— Мей със сигурност цени усамотението си. И светът с радост ѝ го осигурява.

— На теб за какво ти е вдигнала мерника? — попита Мечо Пух.

— Много съм кльощав. На теб?

— Нямам приятелка — отговори Мечо Пух. — Това е жената, която се е омъжила за Вълка и е отгледала Джак. Невероятна жена. Какво ли прави тук?

— Преподава история. Учителка е в средно училище.

— Майката на Джак преподава история в средно училище?

Стреч се обърна към Мечо Пух.

— Приятелю, доктор Мейбъл Мериуедър е може би най-свръхквалифицираният преподавател по история в средно училище на света.

Колата им сви през портала на училището.

Бяха преценили часа на пристигането си добре. Учебните занимания току-що бяха свършили и учениците излизаха през портала на път за дома и почивните дни.

Мечо Пух и Стреч поискаха да се срещнат с г-жа Мериуедър и останаха в приемната, за да изчакат.

След пет минути в стаята с енергична крачка влезе ниска жена към седемдесетте, с лице като на фея, прибрана на кок коса и очила с дебели стъкла. Следваше я висок осемнайсетгодишен ученик, облечен с футболния екип на училището.

Момчето ѝ се молеше:

— Но, госпожо Мериуедър, ако не мина, няма да участвам в мача утре!

— Артър...

— Всички ме наричат Буба, госпожо.

Тя спря и Мечо Пух усети хладен полъх в помещението. Погледът, с който учителката фиксира момчето, би замразил вода.

— *Артър* — заговори тя. — Искам да изясним нещо. Не ме интересуват никакви мачове. Броят мачове, в които си участвал, няма да ти осигури работа, когато завършиш училище. Единствената ми грижа е твоето образование. Ако беше учил за теста, щеше да минеш. И ако беше минал, щеше да можеш да участваш в този мач. Това е добър урок за теб. На първо място е животът. Игрите идват след това. Можеш да играеш, след като си го заслужиш.

Високото момче наведе глава, обърна се и си тръгна посърнало.

Мечо Пух и Стреч — закоравели в битки войници, убивали хора в ръкопашен бой — стояха стъписани и чакаха.

— Добре, сега... — Дребната жена насочи пронизващия си като лазерен лъч поглед към тях.

— Бенджамин Коен — каза на Стреч. — За бога, кога смяташ да изядеш нещо? Кльощав си като клечка. А Захир...

Мечо Пух стана. Малко хора използваша истинското му име напоследък.

— Намери ли си момиче вече?

— Не, госпожо. Още не.

— Излизаш ли с някоя?

— Има една-две, госпожо.

— Ако обичаш, престани с това „госпожо“. Наричай ме Мей. — Усмихна им се пленително. — Ако обаче ме наречете Мей Уест, ще ви отрежа топките с ножа за масло.

— Да, госпожо, тоест Мей... — запелтечи Мечо Пух.

— Добре — каза Мей. — Какво става? Само едно може да накара вас двамата да дойдете чак тук без никакво предупреждение. Какво се е случило със сина ми?

Отидоха в кабинета на Мей — скромна стая, която гледаше към малка градина с пустинни растения.

Мечо Пух забеляза, че всички книги по рафтовете са исторически.

Бяха от класика до алтернативни произведения: от „Залез и упадък на Римската империя“ на Гибън до „Колесниците на боговете“ от Ерих фон Деникен и „Тайните учения на всички времена“ на Манли П. Хол. Всичките бяха подредени по строг азбучен ред, по имената на авторите, и подравнени с военна прецизност.

— Джак изчезна — каза Стреч, когато с Мечо Пух седнаха на двете кресла срещу бюрото на Мей. — Бил е отвлечен.

— Откъде знаете? Сигурни ли сте?

Мей Мериуедър наистина имаше лице като на фея, но очите ѝ — иззад големите очила — пронизваха и Мечо Пух го усети. Погледна го като библиотекар убиец.

Той извади телефона си и пусна видеозапис.

На записа се виждаше базата Пайн Гап от въздуха — гледка към пустинята от птичи поглед.

— Това са кадри от камерата на шията на Хор, когато Джак е изчезнал тази сутрин.

Група въоръжени мъже — и една жена — влязоха в базата. Малко след това излязоха, като носеха упоените Джак, Скай Монстър, Лили, Алби и кучетата.

Докато носеха Джак през пясъчния терен, жената посочи към камерата и един от войниците вдигна оръжието си и стреля. Камерата полетя надолу спираловидно, после се удари в земята и спря да снима.

Мечо Пух се намръщи.

— Застреляли са Хор. Всички други в базата са избити.

— Върнете записа — каза Мей твърдо. — Искам да видя лицето на жената.

Мечо Пух върна записа и стопира кадъра. Беше я познал още като бе видял записа. Също като Джак, той познаваше тази персона много добре.

— Йоланте Комптън-Джоунс — каза той. — Член на група, наречена Deus...

— Deus Rex — довърши Мей вместо него. — Боговете-крале.

Пух се изненада, че тя знае всичко това.

— Как така зна...?

Мей го прекъсна:

— Преподавам история.

— Преди да го упоят, Джак е успял да остави това за теб.

Подаде ѝ сребърната лъжичка от Пайн Гап с посланието, изрисувано с черен маркер.

— Не можем да разгадаем този символ. Надяваме се ти да можеш.

Мей заоглежда лъжичката съсредоточено и внимателно.

— Това е тетрагамадион — каза разсеяно след малко.

Мечо Пух и Стреч мълчаха — не искаха да прекъсват мисълта ѝ.

Мей вдигна поглед.

— В тази база... в която е бил Джак... има ли там някаква обсерватория? Астрономическа обсерватория с телескоп?

— Да — отговори Пух веднага, обнадежден. — Там има много мощен нов телескоп.

— Хмммм... — Мей се намръщи и Мечо Пух изведнъж се почувства, сякаш е направил нещо лошо.

Мей рязко стана и отиде до един от рафтовете с книги. Извади дебел и много стар том с кожени корици, без заглавие.

Донесе го на бюрото си и го запрелиства.

Намери каквото търсеше и зачете на глас:

— „Не го виждам. Оптиката на моето време не е достатъчно добра. Ала математиката не греши. Приближава. По-мъдри и по-благородни мъже от мен, от бъдещи поколения, с оптика, която е по-добра от моята, трябва да я открият в нощното небе и да потърсят отговора. Иначе всичко е загубено.“

Обърна книгата към Мечо Пух и Стреч, за да видят. В средата на страницата, над абзаца, който им бе прочела току-що, видяха символа

— Изглежда ли ви познат? — попита Мей.

— Разбира се — отговори Мечо Пух.

Видя, че текстът под символа е написан на ръка, със старовремски почерк. Страниците на книгата бяха потъмнели и изглеждаха сухи и чупливи от времето.

— Каква е тази книга? И кой я е писал?

— Тази книга — обясни Мей — е писана преди близо триста години и е една от само пет съществуващи екземпляра. Нарича се „Хронология на древните кралства“ и е писана от сър Исак Нютон. Затова попитах дали там, където Джак е бил отвлечен, има обсерватория — добави Мей. — По света има много тетрагаматиони — в будизма, в хиндуизма, нацистката свастика, за съжаление — но малко от тях се отнасят до астрономически обекти. Тази рисунка, направена от самия Нютон, изобразява далечна галактика, известна като Хидра.

— И той не е можел да я види? — попита Стреч.

— Исак Нютон е бил забележителен и брилянтен ум — обясни Мей. — Може би най-умният човек на всички времена. Трудът му за движението на планетите се появява 250 години преди времето си, а Principia Mathematica си остава най-влиятелната книга, писана някога. Във всички времена. Нютон се занимава и с някои *по-екзотични* изследвания, които критиците му определят пренебрежително като „алхимия“ или „окултизъм“. Записките му по тези теми — а Нютон винаги си е водел подробни записки — са удивително неразбираеми и трудни за разшифроване. Работата му по галактиката Хидра е подобна. Наред с другото, Нютон е професор по математика в Кеймбридж, управител на Кралския монетен двор и, най-важното за нашите цели, председател на Кралското дружество. Чрез този пост оглавява най-силната група, вътрешния елит на Кралското дружество — Невидимата колегия.

— Невидима колегия? — попита Мечо Пух.

— *Най-мъдрите сред мъдрите, достойни съветници на владетелите от стари времена* — каза Мей. — Това всъщност е истинският им девиз.

— Членовете на Невидимата колегия са били съветници на британските крале? — попита Стреч.

Мей го изгледа.

— Не. Казах, че са били *съветници на владетелите от стари времена*. Владетелите на четирите легендарни царства.

Мей видя недоумението, изписало се по лицата на Мечо Пух и Стреч.

— Четири легендарни царства? — повтори Мечо Пух.

Мей замълча за момент. Като че ли не беше сигурна дали трябва да продължи.

— Проучих този въпрос преди много време, когато бях пълна с младежка енергия и ентузиазъм — каза тя. — Колегите ми смятаха, че не съм с всички си. Твърдяха, че се занимавам с легенди и с конспиративни теории, а не с реална история. Единствено бащата на Джак ме окуражаваше. Не си бях спомняла за четирите царства от много отдавна.

— Разкажи ни за тях — подкани я Стреч.

— Господа. — Погледът на Мей изведнъж стана твърд. — Ако искате да продължим напред заедно, ще трябва да се освободите от някои от предубежденията и представите си за крале, кралици и национални държави, дори от самата история. Можете ли да го направите?

— След като съм обиколил света със сина ви, госпожо, аз съм човек с най-отворен ум — каза Мечо Пух.

— Готов съм.

— Мей — каза Стреч, — прости ми, но Джак Уест старши, Вълка, не би се оженил за обикновена учителка по история. Каква е *истинската* ти специалност?

Мей се усмихна.

— Макар и искрено да се радвам, че мога да направя младите ви мозъци по-открити, ще ми се да мисля, че съм нещо повече от обикновена учителка по история. През целия си живот се занимавам с един-единствен въпрос. При търсенето на отговор на този въпрос станах специалист в свършено различни области, като митичните царства, авангардната астрономия и индивидите като Никола Тесла и Исак Нютон.

— Добре. Кой е въпросът? — попита Стреч.

— Въпросът — отговори Мей — е най-големият от всички. Кой или какво е Бог?

— Кой е Бог? — повтори Стреч неуверено. — Да нямаш предвид мюсюлманския бог, Аллах? Египетските богове? Гръцките богове? Или християнския бог, който уж е изпратил единствения си син на земята, за да бъде разпънат на кръст и да възкръсне? Даваш си сметка, че Джак откри гробницата на Исус Христос, *в която все още имаше тяло*.

Мей кимна.

— Имам предвид всички тях. И да, давам си сметка, че Исус Назарянина е бил човек, независимо че голяма част от хората са го превърнали в бог. Защо мислите, че се е случило това?

Стреч сви рамене.

— Проповядвал е популярна философия. Мир, равенство, бъди добър с другите, такива неща. Хранел е последователите си с хляб и риба. Лекувал е болните. И според това, което научихме през 2008 година, е бил потомък на много стара царска династия...

— Точно така — каза Мей. — Лекувал е болните и е бил потомък на стара династия. Представи си, че живееш в римската провинция Юдея и изведнъж от нищото се появява някакъв тип с отлични медицински познания, който почва да лекува болните? Би било сензация. Династичният произход на Христос го превръща в още по-голяма сензация и славата му расте. Аз твърдя, че малко династии са допуснати до *свръхдревно* познание, предадено им от тайнствена цивилизация в далечното минало. Тази мъдрост им е осигурила предимството на познанието пред населението и с това е станало възможно да бъдат възприемани, така да се каже, като богове. Знаете ли, че всяка от великите древни цивилизации споменава посещение на белокож брадат мъж — винаги е мъж, винаги е бял и винаги има брада — който я дарява с древна мъдрост и лекува болните? Египтяните, маите, камбоджанците... всички са били посещавани от такъв индивид. Египтяните го наричат Виратия. Маите го наричат Виракоча. Камбоджанците — Виакая. Приличат си, нали? Искам да кажа, ако сте примитивно общество и някой дойде и ви покаже как да строите гигантски пирамиди, да предсказвате слънчевите затъмнения и да се занимавате с устойчиво земеделие, а също така и чудодейно лекува болните ви, ще решите, че е бог, нали?

— Естествено — съгласи се Мечо Пух.

— Аз твърдя — продължи Мей, — че старите ни богове, от Зевс и Посейдон до Анубис и Изида, са бенефициенти на свръхдревната цивилизация, построила Машината. Всички те са потомци на няколко древни фамилии, които днес съществуват като четирите легендарни царства. Въпросът кой или какво е Бог е неразривно свързан с четирите царства, които управляват света от сенките.

Видя озадачените им физиономии и каза:

— Добре, може би трябва да се изразя по друг начин. Помислете за всичко, което сте учили в часовете по история в училище. Всичко това е неправилно. Историята, която познавате, не е вярна. Трябва да научите тайната история на света.

Мей си пое дъх.

— Четирите легендарни царства успяват удивително добре да прикрият съществуването си. Само малцина избрани знаят за съществуването и властта им. Ако погледнете картата на света, ще видите държави и национални държави — *няма* да видите онези невидими граници на четирите древни владения. Ала те са там. Те съвсем определено *съществуват*. И тези владения определят хода на човешката история от самото ѝ начало. Техните владетели са истинските управници на света. Царе на царете. Владетелите на световните монархии.

— Като Deus Rex? — попита Стреч.

— Не мога да го докажа, но винаги съм смятала, че Deus Rex са едно от четирите царства, да. Това, което се нарича Царство на Земята — отвърна Мей. — Четирите тайни царства са царствата на *Земята*, на *Морето*, на *Небето* и на *Долния свят*. Ето това тук са старите ми записки. — Мей взе стар бележник от един рафт и разгърна на страница с подвито ъгълче. — Това ще го обясни по-добре.

На страницата имаше две карти на света. Първата беше обикновена и показваше обичайните национални граници на държавите:

— Това е общоприетата карта на света — каза Мей. — Виждали сте я милиони пъти. Тя е, което хората *мислят* за реалност. Сега погледнете тази карта.

— Това е реалността — каза тя. — Ето така в действителност се управлява светът.

Мечо Пух се вгледа в картата внимателно. На нея светът беше разделен на четири региона с нарисувани на ръка линии.

Царството на морето беше най-голямото от четирите — включваше двете Америки, Гренландия, Япония и световните океани.

Второ по големина беше царството на Земята — дори на пръв поглед се виждаше, че то владее най-много суша: включваше Европа, Русия, Африка, Близкия изток и Австралия.

Царството на Небето включваше Китай и териториите около Хималаите, плюс части от Югоизточна Азия.

И най-накрая имаше царство, означено като Хадес, Долния свят. То беше много по-малко от останалите и по същество включваше само част от Индия.

— Хадес? — Стреч повдигна вежди. — Древният гръцки бог? Господарят на Долния свят? Да не би да твърдиш, че е жив до днес?

— Името *Хадес* е нещо като титла, която се предава по наследство на царя на Долния свят. Така че, да, днес има човек, вероятно много богат, с друго име, който в монархическите среди е известен като Хадес, цар на Долния свят.

— Стреч, не забравяй, че това не са богове, а просто хора — продължи Мей. — Това е и отговорът въпроса, с който се занимавам цял живот — няма богове. Всеки от древните богове някога е бил човек, може би могъщ човек, може би прославен човек, но все пак човек. Зевс, Персей, Атина, Херакъл — всички те някога са били просто хора. Тази теория не е нова. Гръцкият философ Евхемер я е приел триста години преди Христа.

Посочи втората карта.

— *Тези* хора, тези четирима царе, са тайните владетели на света. Понякога стават толкова велики, че имената им изплуват от сенките и влизат в общественото съзнание — Хуфу, Агамемнон, Константин, Карл Велики. Но това е рядкост. В качеството си на владетели, четирите вечни царства са стопани на древното познание, голяма част от което е астрономическо, голяма част написано в Словото на Тот в ръкописи, датирани от зората на цивилизования човек.

Мей вдигна пръст.

— *Източникът* на това древно познание е друга част от отговора на вечния въпрос — ако е имало по-стара развита цивилизация на Земята или извънземни са посетили планетата ни, *те* могат ли да бъдат смятани за богове?

Пух погледна Стреч. Стреч погледна Пух.

Мей продължи:

— Четирите царства са скритата ръка, която насочва човешката история — всички големи войни, гладни периоди, революции, преселения и кризи са тяхно дело. Четирите царски дома са наясно, че човечеството трябва да напредва. Те също така си дават сметка, че богатството и славата карат човека да се развива, и заради това позволяват на хората да трупат богатства и власт. До определени

граница. Така че ако някой простосмъртен се изкачи прекалено високо — ако отлети твърде близо до слънцето, ако щете — четиримата владетели най-безмилостно го посичат. Погледната през тази призма, историята придобива съвсем друг вид. Да вземем например Луи XIV, фамозния Крал Слънце. Богат извън човешките представи, той е бил един от древните владетели, в царството на Земята. Обаче разглезеният му внук Луи XVI изобщо не е можел да се мери с дядо си и е бил прескочен като наследник на древната корона. Когато Луи XVI се осмелил да оспори това решение, започнала Френската революция и младия Луи загубил главата си. Първата световна война е конфликт между дребни царски фамилии. Втората световна война е съюз на всички царски фамилии, за да се смажат две непокорни държави, Германия и Япония. В три случая, през 1929, 1987 и 2008 година, когато капиталистическата класа се издига твърде бързо и се самообявява за божествена, четиримата владетели бързо ѝ напомнят къде ѝ е мястото. Президенти, министър-председатели, национални държави — всичко това е само преходно. Монаршеските домове използват демокрацията като инструмент, чрез който населението да остава доволно. Индивидите се издигат, някои дори се провъзгласяват за „крале“ и „султани“, но тяхното богатство е нищо в сравнение с богатството на четирите царства. Понякога, за да запазят династиите си здрави и умовете си свежи, царствата привличат таланти в индивиди в средите на тайната си аристокрация чрез стратегически бракове. И през последните пет хиляди години тези царски домове получават съвети от мъжете — винаги са мъже — от Невидимата колегия. Това са изключително умни съветници, посветени в мъдростта на Древните, тайнствената напреднала цивилизация, построила Великата пирамида и Машината, която Джак възстанови. Понякога, подобно на владетелите, на които служат, тези съветници също влизат в общественото съзнание — мъже като Имхотеп, Мерлин, Ришельо и Распутин.

— И Нютон — добави Мечо Пух.

— И Нютон — съгласи се Мей. — В редовете на католическата църква, като депозитар на огромно древно познание през Тъмните векове и като съвременно въплъщение на култа към слънцето, Амон Ра, има множество такива посветени. И, както знаете, тя съветва Deus Rex.

Мечо Пух вдигна ръце.

— Добре, добре. Хубаво. Налице е огромна конспирация на монаршески задници, които управляват света. Как това ни помага да намерим Джак?

— Джак е нарисувал този символ, тетрагамадиона, след като е посетил модерна астрономическа обсерватория — отговори Мей. — След това е бил отвлечен от Йоланте Комптън-Джоунс, която принадлежи към едно от четирите легендарни царства. Няма съвпадения, когато става дума за царствата. Те действат в строго съответствие с древните закони и ритуали. Нещо се случва. Нещо, свързано с галактиката Хидра. Нютон е знаел за тази галактика и е записал мислите си в тази книга... „Хронология на древните кралства“. Трябва да открием в нея или в другите му работи нещо, което да ни отведе до Джак.

— Да, точно това имах предвид — каза Мечо Пух. — Госпожо, ако нямате нищо против, че го казвам, вие май изобщо не си поплювате.

— Нямах представа. — Мей Мериуедър му се усмихна хитро. — Между другото, какво стана с Хор? Харесвам тази птица.

— Няма скоро да полети отново, но се възстановява — отговори Стреч.

— Добре — каза Мей. — А сега да се залавяме за работа.

долния свят, местоположение неизвестно, някъде в индия

След края на Третото изпитание Йоланте улови Лили за ръка и я изведе от царската лежа.

— Ела с мен, скъпа — каза й. — Тази вечер цар Хадес ще даде прием по повод началото на Игрите и трябва да присъстваш.

Заведе Лили в аристократичните си покои.

Лили все още нямаше представа къде са и дори дали този Долен свят е под или над земята.

Докато следваше Йоланте обаче, реши да обръща внимание на всяка подробност. Ако искаше да помогне на Джак, трябваше да научи колкото може повече за това място.

Зрителската лежа, от която бяха проследили Третото изпитание, изглежда, се намираше на планински склон...

Йоланте я въведе във вътрешността на планината, после минаха през няколко тунела със стени от груб камък, издълбани в скалата, влязоха в модерен асансьор и се изкачиха нагоре.

Асансьорът се отвори, излязоха в друг коридор с груби каменни стени, но застлан с плюшена пътека. Лампи по сивия камък излъчваха мека светлина. Приличаше на бутиков хотел с чудат интериор.

Покоите на Йоланте бяха обзаведени пищно — просторна стая с високо легло, гардеробна и мраморна баня.

Очакваше ги хубава млада жена на около двацет и пет. Имаше кестенява коса и снежнобяла кожа.

— А... Хлоя — каза Йоланте. — Бъди така добра и ми донеси червената бална рокля. Също кутията с бижутата, машината за коса и гримове. Трябва да порботим малко върху тази Илайза Дулитъл.

— Веднага милейди. — Хлоя излезе забързано.

През единствения прозорец се разкриваше поразителна гледка — приличаше на гигантска каменна стена, скала, огряна от прожектори. Беше набраздена от подобни на лабиринт хоризонтални первази и вертикални улеи.

Най-горе, на ръба, беше опънато нещо наподобяващо камуфлажна мрежа. Всичко над мрежата беше потънало в черна тъмнина.

Лили не беше сигурна, но имаше чувството, че която и да е планината, в която се намира, тя самата е в нещо като кратер.

Йоланте я изгледа и поклати глава неодобрително.

— Не можеш да присъстваш на царски банкет облечена по този начин.

Лили все още беше с ежедневните дрехи, с които беше в Пайн Гап — джинси, сандали с каишки и суичър. Намръщи се. Харесваше си джинсите. Бяха много модерни и струваха цяло състояние.

Хлоя се върна от гардеробната на Йоланте с червена рокля и обувки с високи токчета.

Йоланте заоглежда Лили, за да прецени фигурата ѝ.

— Колко си пораснала! Почти колкото мен си на ръст. Като сестри сме! Ето, облечи това.

Намръщената Лили взе роклята.

Умът ѝ се опитваше да помири това, което чуваше, с видяното — Йоланте говореше за бални рокли и банкети все едно не е било нищо,

все едно баща ѝ и другите като него не се биеха отчаяно за живота си.

— Как можеш да мислиш за такива неща, когато навън умираат хора? — попита тя.

Йоланте наклони глава.

— Скъпа! Дете! Нещата са такива. Били са такива в продължение на хиляди години. Повярвай ми, не можеш да прекратиш тези Игри. А сега бъди мила и облечи тази прекрасна рокля.

Въпреки нежеланието си Лили се подчини.

Йоланте се усмихна.

— Сега седни и Хлоя ще ти направи косата и ще те гримира. Тя е абсолютна магьосница.

Лили седна пред единственото огледало в стаята и остави Хлоя да свърши каквото трябва.

Погледна се в огледалото и си даде сметка колко се е променила през последните осем години. Вече не беше онова кльощаво момиче с големи кафяви очи и маслинената кожа, което боядисваше връхчетата на косата си в розово и носеше блещукащи кецове.

Беше станала жена. На двайсет, стройна и — харесваше ѝ да си го мисли — привлекателна. Кафявите ѝ очи и маслинената ѝ кожа сияеха — доказателство за египетския ѝ произход. В кафенетата около Станфорд момчетата често я заговаряха и я канеха да излязат. Макар че рядко се обличаше официално, знаеше, че изглежда добре с рокля и на високи токчета.

— Имаш *страхотни* рамене! — отбеляза Йоланте и окачи диамантена огърлица на шията на Лили. После свали презрамките на балната рокля от раменете ѝ. — Никога не прикривай тези рамене. Мъжете ще полудеят, като ги видят. Боже мой, невероятна си!

Лили стана и се видя в цял ръст в огледалото. Жената, която я гледаше оттам, я изненада.

Роклята, така червена и обгърнала тялото ѝ, така открита на деколтето — диамантите, ярки, блещукащи — и косата ѝ — идеално сресана, но и младежка. И гримът — минимален и пестелив, но въпреки това изкусно привличаше вниманието към най-хубавото — големите бадемови очи. Лили никога не се бе виждала толкова изискано облечена.

— Да — каза Йоланте. — Така е чудесно. Този дебют трябваше да се състои отдавна. Време е, скъпа, да те представим пред

аристократичното общество.

Въведоха Лили в изящна трапезария.

Четири огромни каменни колони — всяка изваяна като дърво, увито с лиани — поддържаха красив релефен таван на височина трийсет метра над пода. На предната стена се открояваха четири големи щита, всеки с различна форма, на които бяха изрисувани необикновени изображения и девизи на латински:

— Гербовете на четирите царства — обясни Йоланте, когато проследи погледа на Лили. — Земя, Море, Небе и Долен свят.

В средата на трапезарията гордо стоеше огромна мраморна скулптура на мускулист гръцки герой, който се бори с минотавър. Беше колосална — двете фигури бяха високи поне по три метра. От колана на героя висеше голям боздуган.

— Херакъл и критският бик — прошепна Лили. — Седмият му подвиг.

— Наблюдателна си — каза Йоланте. — Повечето хора смятат, че е Тезей, а не Херакъл. Как разбра, че е Херакъл?

— По боздугана на кръста му — отговори Лили и посочи статуята. — В гръцката митология Херакъл е известен с боздугана си.

Трапезарията постепенно се изпълни с аристократите, наблюдавали Игрите.

Бяха трийсетина и всички носеха официално вечерно облекло — шити по поръчка смокинги за господата, бални рокли за дамите, плюс огърлици и обици, обсипани с диаманти.

Всички взеха коктейли; струнен квартет започна да свири камерна музика.

Шут с ръст на джудже с червен дяволски костюм и боядисано в червено лице подскачаше и тичаше през тълпата и правеше вълшебни фокуси.

Лили влезе в залата с ослепителната червена рокля и всички разговори секнаха. Дори шутът замръзна на място между подскоците, за да я огледа.

Лили се сепна, почувства се смутена и обърквана.

— Заради роклята ли е? — прошепна на Йоланте.

Тя ѝ се усмихна покровителствено.

— Не е заради роклята, скъпа. Заради самата теб е. В света на древните царе и чистите родословия ти си най-желаната партия на планетата.

За щастие моментът приключи и разговорите бяха възобновени. Лили имаше възможност да разгледа четирите герба на стената.

Гербовете по принцип, знаеше тя, разказват някаква история. Всяка малка подробност трябва да има смисъл, независимо дали е орнамент, или самият щит.

На първия, герба на Земя, най-горе имаше корона, а на щита бяха изобразени три пирамиди.

Лили реши, че това са пирамидите от Гиза в Египет, защото най-голямата, вероятно Великата пирамида, беше огряна от светъл лъч отгоре. Лили беше виждала същото това изображение и преди — по време на соларното събитие, завъртането на Тартар, заради което Джак, тя и техният разнороден екип трябваше да открият Седемте чудеса на древния свят.

Прочете девиза: *Ad Majora Regis Gloriam.*

— „За прослава на владетеля“ — преведе на глас.

Йоланте кимна.

— Да, моят дом, Царството на Земята, понякога наричан *Deus Rex*, изпитва особена почит към нашия владетел, тъй като Царят на Земята обикновено е най-богатият и силен от четиримата царе.

Лили се вгледа във втория герб — Царство на Морето.

Най-отгоре на герба имаше тризъбец, а на щита беше изобразен древен град край вода. В града имаше пирамида, сграда с купол, два обелиска и подобна на морски фар конструкция, очертани на фона на ярко слънце.

Девизът, *A Magnitudine, Vires*, се превеждаше като „От големината, сила“.

— Хубав тризъбец — отбеляза Лили.

— Великият древен цар на Морето го е размахвал в сражения преди много столетия. Оттам е произлязъл митът за морския цар Нептун и неговия тризъбец.

Лили разгледа третия герб — Небе.

На щита му беше изобразена планина — три върха, като над най-високия и тъмния имаше звезда, оброчена от слънцето.

Единствено щитът на този герб, забеляза Лили, нямаше остри ръбове. Всичките ъгли и точки бяха заоблени в меки извивки.

— Защо този няма остри ъгли? — попита Лили.

— Царството на Небето е най-духовното сред четирите легендарни царства. То е пазител на древните знания и ритуали и се гордее с миролюбието си. Меките извивки в ъглите на царския герб са израз на тази миролюбива същност.

— *Potestatem ex Alto* — каза Лили. — Означава „Власт от горе“. Това не е особено миролюбиво. Също както тези игри.

— Не всяка власт е физическа — отвърна Йоланте. — Освен това дори тези, които проповядват мир, понякога трябва да се изправят и да се бият.

Лили погледна към последния герб — на Хадес, на Долния свят.

Само на този от гербовете не беше изобразено слънце — определено беше тъмен и мрачен.

Също така, вместо стилизиран орнамент отгоре от двете страни имаше рога, като на бик. Изображението беше на стръмна планина с

укрепления и кули по нея. Зад мрачната планина вместо слънце се виждаха извитите като пипала ръкави на галактиката Хидра.

Йоланте обясни:

— В момента седим в тази планина.

— Прилича на Айфеловата кула — подхвърли Лили.

— А може би Айфеловата кула прилича на нея — отвърна Йоланте.

Лили прочете девиза — *Ad Majora Natus* — и се намръщи.

— Странно — каза тя. — Само този не е свързан с власт или сила. *Ad Majora Natus* означава...

— „Роден за по-големи неща“ — чуха глас зад себе си.

Лили се обърна. Пред нея стоеше самият цар Хадес, който впери поглед в очите ѝ.

— Новият Оракул — каза Хадес. — Чест и удоволствие е да се срещнем при по-подходящи обстоятелства, а не в онези грубо направени вагони. Боя се, че не ни представиха както подобава.

Хадес изглеждаше много по-внушителен отблизо. Тъмните му очи пронизваха. Черната му брада беше идеално оформена. В тъканта на поръбения с алено костюм бяха вплетени фини символи. От глава до пети Хадес беше истински древен властелин.

На крачка зад него чинно стоеше церемониалмайсторът на игрите Вахерон.

От другата му страна, като бодигард, стоеше гигантски мъж с блестящ шлем, оформен като глава на куче. Бронята му беше удивително модерна — изцяло от кевлар и карбонови фибри. Двата пистолета глок на бедрата му също бяха модерни.

— Да, разбира се. Здравсти — каза Лили на Хадес с умишлено неофициален тон. — Аз съм Лили Уест.

Хадес разбра какво прави и се усмихна снизходително.

— Здравейте, госпожице Лили. Името ми е Антони Михаел Доминик Десакс, четвърти с това име назначен маршал на Франция и пети с това име на престола на Долния свят.

— Десакс... — повтори Лили тихо.

„Не — помисли си, — не може да бъде.“ Прогони тази мисъл.

— Харесва ми девизът ви — добави тя. — Тъкмо казвах на Йоланте, че не е като другите три. Те говорят за сила, власт и слава, но не и вашият. Как го тълкувате?

Хадес кимна, беше впечатлен.

— Моят дълг е древен, по-голям от дълга на всички останали, така че девизът на моя дом говори за това. Не искам да проявявам неуважение към другите царе. Всички те са забележителни мъже от забележителни династии. Аз обаче съм роден, за да се грижа за това историческо царство и да съм домакин на тези важни игри. Буквално съм роден за тези велики дела.

— Като организирането на това зловещо представление? — попита Лили. — И да се държите като кръвожаден римски император?

— Ако убиването на хора е част от големия ми дълг, трябва да го правя, дори и да не ми харесва. Много от ритуалите в днешния свят са загубили първоначалния си смисъл и са се превърнали в кухи церемонии, но ритуалът зад Големите игри не се е загубил. Те не се провеждат за мое удоволствие. Провеждат се поради определена причина. Те са сигнал, че ние, обитателите на тази планета, все още заслужаваме съществуването, което ни е дадено.

— Сигнал към кого?

Хадес я погледна съсредоточено.

— На този свят има много неща, които не могат да бъдат обяснени, млада госпожице. Някои от тях са виждали всички — древни постройки като пирамидите или Стоунхендж, подземни храмове светилища като Машината, която баща ви възстанови. Кой според вас е построил тези чудни неща? Хората ли? А може би някакви по-древни същества? Запитайте се как така на тази далечна планета се е зародил живот? Сигурен съм, знаете за Камбрийския взрив, внезапната поява на сложен живот на Земята преди 500 милиона години. Какво го е причинило? Как е започнал животът на тази планета?

— Човечеството е наблюдавано отдалече много дълго и от време на време — чрез ритуали като завъртането на Тартар, Тъмната звезда на Нептис и Игрите на Хидра — се налага да доказваме, че сме достигнали ниво на развитие, което позволява да продължим да съществуваме — завърши той.

Лили си отбеляза „завъртането на Тартар“ и „Тъмната звезда на Нептис“. Дватамата с Джак бяха изиграли ключова роля в епизодите с Тартар и Тъмната звезда.

Хадес продължи:

— В случаите с Тартар и Нептис същественото древно познание е било изгубено и се наложи да бъде преоткрито. Някои от другите царства взеха участие в търсенето. Участва и Йоланте.

Хадес ѝ кимна и тя се поклони елегантно.

— Аз лично не участвах — продължи той. — Ако светът трябва да загине заради изгубено поради небрежност познание, така да бъде.

— Тук обаче нямаме загубено древно познание. Тези игри никога не са били забравяни. И ролята, която изпълняват, е важна. Когато поставим златните сфери на местата им — първо пет, после четири — ще покажем на Древните, че като хора заслужаваме да живеем. Ако при това загиват мъже, значи умират за благородна кауза. — Поклони се — истински достолепен домакин. — Извинете ме, госпожице Лили. Трябва да обърна внимание и на другите си гости. Наслаждавайте се на вечерта. Не можете да си представите каква радост е присъствието ви тук.

Отдалечи се, следван от бодигарда с кучешки шлем. Вахерон остана на място, вперил в тях изцъклен поглед.

— Свещени Оракуле, наистина е чест — каза на Лили и се поклони ниско.

Когато се обърна към Йоланте, изражението му се бе променило — сега лицето му сияеше от чиста радост. Усмихна се и показа редица развалени пожълтели зъби.

— И, ах, принцеса Йоланте, както винаги е изключително удоволствие да ви видя. Ако имате нужда от нещо по време на престоя си тук, моля потърсете ме. Ще бъда ваш покорен слуга.

Церемониалмайсторът се поклони още веднъж, целуна ръка на Йоланте и се отдалечи.

Лили я погледна и отбеляза:

— Мисля, че някой си пада по теб.

Йоланте направи гримаса.

— Мосю Вахерон отдавна е лоялен слуга на Хадес и негов емисар в другите царства. Той е от тези, които обичат компанията на висшата класа. Повече от всичко на света желае да се ожени в аристократично семейство, за да влезе официално във високите социални слоеве, за които толкова копнее. Аз имам династична кръв и не съм омъжена. Поради това не престава да ме ласкае.

— Ти харесваш ли го?

— Този човек е прасе — отговори Йоланте. — Отвратително, амбициозно прасе. Не бъркай знатния произход с абсолютната власт. Може да имам почти неограничени ресурси на мое разположение, но не съм свободна да правя всичко, което поискам. Най-напред, не аз решавам за кого да се омъжа. Моят цар ще реши. И ще вземе това решение въз основа на най-разнообразни причини, много от които са стратегически и политически. Ненавиждам Вахерон, но ако бъде решено, че ще е от полза да се омъжа за него, няма да имам думата по въпроса.

Лили погледна отдалечаващия се Вахерон.

Замисли се за Йоланте. През годините тя се бе проявявала и като смъртен съперник, и като удобен съюзник на семейството ѝ. Това беше най-безмилостно неморалният човек, когото Лили бе срещала, но в момента не можеше да не изпитва жалост към нея.

След като Вахерон си отиде, Йоланте поведе Лили през тълпата аристократични особи.

Лили видя неколцина, които познаваше от вестници и списания — предимно хора от кралските семейства на Англия и Дания — но останалите не познаваше. Това бяха сенчестите управници на света.

Видя голям телевизионен екран със списък:

БОЙЦИТЕ:		
 ЗЕМЯ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Майор Григорън Бонган 2. Саржант Виктор Варгас 3. Саржант Маурисио Коразин 4. Капитан Джек Уест-инг, САЩ 	<ul style="list-style-type: none"> Великобритания Бразилия Бразилия Австралия
 МОРЕ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Майор Джефри Едуардс (Делта Форс) 2. Лейтенант Барет Джонсън (Сухопътни сили) 3. Спец. офицер Дешон Мълер (Военноморски сили) 4. Капитан Шейн Скофийлд (Морска пехота) 	<ul style="list-style-type: none"> САЩ САЩ САЩ САЩ
 НЕБЕ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Тензин Делон 2. Рензин Делон 3. Гурмата 4. Капитан Дорисел Чен 	<ul style="list-style-type: none"> Тибет Тибет Нипол Тибет
 ДОЛЕН СВЯТ	<ol style="list-style-type: none"> 1. Зайган Десаис 2. Капитан Сачин Сингх (МАРКОС) 3. Лейтенант Уасим Найрузин (МАРКОС) 4. Лейтенант Рази Мано 	<ul style="list-style-type: none"> Франция Индия Индия МВНО Шри Ланка МВНО

Бойците. Имената на загиналите бяха задраскани. Името на баща ѝ беше сред представителите на Царството на Земята — капитан Джак Уест младши, Австралия.

Изведнъж пред нея застана мъж, облечен с червена одежда на католически кардинал, и закри телевизионния екран. Имаше тънък мустак, шарещи очи и се усмихваше с нескривана радост.

Лили се изненада. Можеше да се закълне, че е виждала този човек някъде.

— Млада госпожице, каква висока чест! Да срещна Оракула на Сива! — възкликна той, хвана ръката на Лили и се поклони.

„Разбира се, че е чест“, помисли Лили. От известно време знаеше, че католическата църква е съвременно въплъщение на древния египетски култ към слънцето, култа към Амон Ра. От свещеническите одежди с ярки слънца до многото обелиски, украсяващи Рим и Ватикана, всичко в църквата беше посветено на култа към слънцето. За един кардинал наистина би било чест да се запознае с човек, произхождащ от древен египетски царски род.

— Лили, това е кардинал Рикардо Мендоса — каза Йоланте. — Кардинале, това е Лили Уест, истинска дъщеря на последния Оракул.

Кардиналът огледа Лили от главата до петите по начин, който никак не ѝ хареса. Направи го като купувач на коне, който оценява млада кобилка.

— На колко години си, Лили? — попита той.

— На двайсет.

— И още си девица?

Въпросът свари Лили неподготвена. Кой пита *такива* неща?

— С цялото ми уважение, кардинале, това не ти влиза в шибаната работа.

Кардинал Мендоса оглеждаше съвършено безсрамно гърдите и корема ѝ. Сякаш дори не я чу.

— Няма значение. Великолепна си такава, каквато си. Просто *великолепна*...

Въпреки че се чувстваше отвратително, Лили не можеше да се отърси от чувството, че е срещала този човек и преди.

И тогава си спомни.

Не се бе запознавала с този човек, беше го *виждала* — в Пайн Гап, при инструктаж за сигурността, по време на мисията за откриване

на Шестте камъка на Рамзес.

Беше видяла снимката му заедно с някакви биографични данни на компютърен екран.

След смъртта на жестокия отец Франциско дел Пиеро по време на мисията за Седемте древни чудеса кардинал Рикардо Мендоса беше назначен за ръководител на най-силния орган на църквата, Конгрегацията за доктрината на вярата — орган, някога бил известен под друго име: Инквизиция.

Мендоса беше експертът на Католическата църква по древността и съветник по въпросите, свързани с Deus Rex, владетелите богове от Царството на Земята.

Мендоса се усмихна злокобно.

— Един ден ще станеш прекрасна съпруга на някой мъж с късмет, Оракуле. Наслаждавай се на Игрите.

Отдалечи се и остави Лили с чувството, че я е омърсил.

— Това беше гадно — каза тя.

Йоланте сви рамене.

— Църквата има своето предназначение. Това, че е решила да бъде само от мъже, е срамно. Не е добре за самите тях. Влияе на мисленето им, притъпява умовете им. Ела... искам да те запозная с още хора.

И поведе Лили към двама млади благородници, близки до нейната възраст. Единият беше персиец — пълен, червендалест и запотен. Стискаше чаша вино и пиеше от нея на големи глътки. Вторият младеж гледаше в противоположна посока. Беше добре сложен, чернокос.

Обърна се и се усмихна.

При вида му Лили замръзна. Стомахът ѝ се сви.

Беше Дион. Дион Десакс от Станфорд.

— Здравей, Лили — поздрави я той със свършената си уверена усмивка.

Умът на Лили се понесе във вихрушка.

Както много други момичета на нейната възраст, в мрачните си моменти и тя се бе питала защо този очарователен младеж кани точно нея да излязат заедно, след като има толкова много други момичета, от които да избира.

Надяваше се да е било заради нещо специално у нея — било то ум, външна привлекателност или поне усмивката ѝ.

Последното, което би си помислила, беше, че някой в Станфорд знае тайнствената ѝ биография и че ще я ухажда заради нея.

Сега обаче изглеждаше, че е точно така. Дион бе знаел.

Беше знаел от самото начало.

Лили се почувства предадена, излъгана, измамена. По-лошо. Чувстваше се глупачка.

Йоланте ги представи.

Посочи дебелия принц и каза:

— Лили Уест, позволи ми да ти представя принц Джордж Халил, братовчед от дома на Хадес. — След това посочи хубавеца. — И принц Дионисий Десакс, първороден син на нашия домакин, кронпринц и престолонаследник на Долния свят.

Дион целуна официално ръката на Лили.

— Вече се познаваме. Не очаквах да я видя тук, на Игрите, но се радвам, че я виждам.

Вгледа се с дълбоките си кафяви очи в нейните. Нахаканото му изражение казваше: „Да, знам коя си, от самото начало“.

Лили забеляза две хубавички принцеси, облечени в скъпи розови рокли, да наблюдават разговора им внимателно и да оглеждат хубавия син на Хадес.

След това дебелият, Джордж, развали момента, като изтърси:

— Та как ти харесват Игрите досега, Лили?

Лили се сепна.

— Научавам много — отговори уклончиво.

Принц Джордж продължи с пиянско заваляне:

— Ами, аз мисля, че са просто *брилянтни*. Бойци, минотаври, лъскави мечове, взривени глави, смъртни битки. *Брилянтни!* Видя ли как Петият воин се справи с Гурката в края на последното изпитание? Моментът беше на живот и смърт. Боже, това е просто чудесно забавление!

Лили го погледна накриво.

— Забавление? Смяташ, че всичко това е *забавление*?

— Разбира се! Искам да кажа, да, разбира се, някои от тях умират. Обаче нямат царска кръв, нали? За тях е чест да умират пред нас.

Лили се вторачи в дебелия пиян принц.

А той сниши глас и продължи със заговорнически шепот:

— И ще става по-хубаво. Знам от надежден източник, че арената за Четвъртото изпитание ще е просто изумителна. Вахерон също ми каза, че ще можем да видим война на Хидра. А Петото изпитание ще е с мащаб, невиджан досега на Игрите. О, какво удоволствие е да си тук, какво *удоволствие!*

За щастие в този момент звънна камбанка, която прикани гостите да заемат местата си около масите за хранене.

Дион се наведе към Лили.

— Моля те, прости му, прости и на мен. Наистина не знаех, че ще си тук, честно. Ако успея да уговоря с баща ми, ще се радвам да седнем заедно да хапнем по-късно, за да мога да ти обясня. Сега ми позволи да те придружа до масата ти.

Вдигна лакът към нея...

... Лили не сложи ръката си върху неговата.

Двете хубави момичета наблизко изпъшкаха ужасени.

— Йоланте ще ме заведе — каза Лили троснато и тръгна към масите.

Лили седна до Йоланте заедно с шестима други членове на царския дом.

В гигантската трапезария с каменни стени имаше пет маси. Четири бяха за царските дворове и една — поставена по-високо от останалите — за Хадес и другите трима царе.

От двете страни на масата им, като огромни статуи, стояха воините с лъвски глави от Второто изпитание, с водната яма. И двамата бяха едри, но не колкото бодигарда на Хадес с маска на куче, който както обикновено стоеше зад господаря си.

Лили наблюдаваше четиримата царе с любопитство.

Всички бяха достолепни на вид мъже на около шейсет. Изглеждаха наблюдателни и във видимо добро здраве. Всъщност колкото по-внимателно ги оглеждаше, толкова повече ѝ приличаха на съвременни изпълнителни директори на някоя фирма, а не на царски особи.

По средата между петте маси, на видно място, имаше олтар, на който бяха поставени златните сфери от Второто и Третото изпитание.

Лили ги видя от толкова близо за първи път — бяха ослепителни. Наистина изящни.

Бяха големи колкото волейболна топка и излъчваха някакво неземно сияние, което идваше от вътрешността им.

Лили се вгледа в тях по-внимателно и ахна.

На всяка от златните сфери беше изобразена Земята, с очертанията на континентите. Бреговете линии не бяха съвсем точни — като че ли отговаряха на света от друго, по-старо време.

Това не бяха просто златни сфери — бяха златни глобуси.

— Какво точно представляват сферите? — попита Лили.

— Много стари са — отговори Йоланте. — Открай време се пазят в свещено хранилище тук, в Долния свят, което се отваря само когато се отвори Звездната камера.

— От какво са направени?

— В предишни епохи се е смятало, че притежават силата на боговете — обясни Йоланте. — С развитието на знанията и мъдростта на човечеството обаче нуждата от божествени обяснения е отпаднала. Днешният цар Хадес е мъдър и любознателен човек. Когато преди малко повече от месец хранилището се отвори, той проведе някои експерименти със сферите и установи, че са от вид кварц, който се среща тук, на Земята. Кварцът е много особена субстанция. Има проводимост. Може да запамятава вибрации и резонанси, нещо като природен хард диск. Хадес ми каза, че всеки от тези златни глобуси има вътрешна енергия, която пулсира с честоти, невиджани никъде в природата и непознати на науката.

— Вътрешна енергия?

— Каквото и да е, съдбата на човечеството зависи от него — отговори Йоланте. — Защото поставянето на тези сфери по местата им ще отклони приближаващата галактика Хидра.

На масата на Лили седеше и победителят в Третото изпитание, командосът от САС майор Грегъри Бригам.

Като победител в последното изпитание беше поканен на царския банкет и беше почетен гост.

Лили седеше сред украсените с бижута жени и разполагащи с власт мъже, тези сенчести управници на света, и само клатеше глава.

Предпочиташе да яде хамбургери с Джак всеки ден от седмицата.

В този момент се разнесе музика и шутът джудже изскочи на сцената, придружен от минотавър. Маскиран като дявол, започна да прави физиономии и да танцува весело.

Аристократичните особи се разсмяха.

— Ах... Мефистофел... — въздъхна някой недалеч от Лили.

Тя огледа шута по-добре и гледката я изплаши.

Кожата на лицето му беше червена, но не от грим. Червеното беше *татуирано*. И две триъгълни кости бяха имплантирани под кожата на челото, за да създават много реалистична представа за рога. Най-плашещи от всичко обаче бяха зъбите на малкия човек — изпилени като остри триъгълници.

Това не беше детски клоун. Всичко у Мефистофел беше жестоко, напротив, дори демонично.

Червеният шут започна да бодне и мушка минотавъра с малък червен тризъбец.

Бодваше го бързо и правеше салто между краката му, докато той се обърне, после го бодваше пак.

Цялата сцена беше пародийна версия на борба с бикове. В един момент минотавърът се спусна след шута, но той отстъпи крачка встрани, като размаха във въздуха въображаема мантия на тореадор.

Публиката се смееше и ръкопляскаше.

След това шутът извади от колана си странно оръжие — дървена дръжка, от която на къси вериги висяха тежки месингови топки.

— Това е кистен — прошепна Йоланте на Лили. — Старинно оръжие, което се овладява много трудно.

С ловко движение на китката Мефистофел размаха кистена, при което двете топки се завъртяха толкова бързо, че престанаха да се виждат.

После, с леко дръпване, изведнъж полетяха напред и се забиха в слепоочията на минотавъра, при което шлемът му кошмарно хлътна навътре.

Получовекът с бича маска замръзна. Под пукнатия шлем започна да се стича кръв, но той остана изправен.

Лили остана като ударена от гръм.

До нея Йоланте продължаваше да яде ордъовъра си. Извади парченце маруля измежду зъбите си.

Публиката изпъшка, после заръкопляска с възхищение.

Погледът на Лили срещна очите на малкия червен шут и видя в тях възторг и злост.

Докато измерваше Лили с поглед, шутът ритна все още изправения минотавър зад гърба си.

Минотавърът се строполи на сцената с глухо тупване. Беше мъртъв. Шутът се поклони театрално на публиката.

Тя заръкопляска ентусиазирано.

— Наистина съм в ада — прошепна Лили.

Докато Лили вечеряше сред лукс и разкош, Джак, Алби и Скай Монстър седяха заедно в студената желязна клетка и се хранеха от метални купички.

Макар че купичките бяха съвсем прости, храната беше доста добра — паста, ориз, пиле. Храна за мъже, които се нуждаят от много енергия.

До Джак се гушеха двете кучета, големият лабрадор Аш и малкият пудел Рокси.

Пред всички тях — със свален бичи шлем и превързан ранен крак — беше минотавърът, когото Джак бе спасил в края на Третото изпитание.

Докато гледаше косматия получовек и широкото му чело, сплеснатия нос и срасналите вежди, Джак се замисли за думите на Йоланте, че минотаврите били чистокръвни неандерталци.

Археолозите и антрополозите някога бяха смятали, че *homo sapiens* — съвременният човек — е изтребил по-дребните на ръст неандерталци.

По-нови теории обаче твърдяха, че неандерталската популация не е била унищожена, просто е намаляла и в някои региони се е смесила с *homo sapiens*. Тоест, че е напълно възможно по-ниският, по-прегръбен и малко по-космат колега в офиса ти да има някакъв процент неандерталска кръв във вените си. Освен това никой не подлагаше на съмнение възможността общност от неандерталци да е оцеляла в някоя древна отдалечена местност.

Освен това, поради прегърбената стойка и издадената челюст, интелигентността на неандерталския човек никога не е била оценявана високо. Смятало се, че можел да прави груби оръжия и постройки, да брои до десет и да говори — и толкова.

Кучетата на Джак реагираха посвоему на косматия получовек.

Аш, невъзмутима както винаги, просто не му обръщаше внимание. Рокси, също както обикновено, влезе в ролята на куче пазач — гледаше минотавъра подозрително и ръмжеше.

— На. — Джак подаде купата си с паста на получовека. — Хапни.

Косматият боязливо взе купата.

— Можеш ли да говориш? — попита го Джак.

Косматият кимна.

— Малко.

— Как се казваш?

Минотавърът посочи една татуировка на лявото си рамо: E-147. Джак си спомни, че минотавърът, който го бе нападнал в килията му, имаше подобна татуировка на рамото.

— Аз... Минотавър E-147 — добави неандерталецът.

— Добре. Аз съм Джак.

— Джак? — каза получовекът, като положи усилие да изговори думата. — Джак.

Рокси залая срещу него и той подскочи.

Джак я потупа по гърба.

— Не й обръщай внимание. Опитва да ме пази.

Косматият каза:

— Джак помогнал E-147, когато минотаври бяга. Защо?

— Не обичам да оставят когото и да било да умре — отговори Джак.

E-147 го погледна в очите.

— E-147 умрял без Джак помощ. E-147 благодари Джак. E-147 мисли Джак приятел.

— Разбира се — каза Джак. — Това е Скай Монстър, това е Алби...

— Защо Джак държи кучета? — прекъсна го E-147. — Яде тях по-късно?

— Какво?! О, не. — Джак поклати глава. — Ние не ядем кучета. Кучетата са мои приятели. Добри приятели.

— О... — Е-147 като че ли се натъжи от чутото.

— Кажи ми — подкани го Джак, — колко минотаври има тук?

— Много — отговори Е-147. — Минотаври Ен, минотаври Ес, минотаври Е, минотаври У.

Джак разбра за какво става дума: Север — N, Юг — S, Изток — E и Запад — W. Минотаврите, където и да живееха, бяха разделени по географски зони.

— Къде живеят минотаврите? — попита той.

— В минотавър град. Казва Дис. Подземен град, голям. Защишава единствен вход от земя към Долен свят.

— Подземен град? — намеси се Алби.

Джак се обърна към него.

— Йоланте спомена, че Хадес имал хиляди такива симпатяги. Е-147, колко минотаври Е има?

Е-147 отговори:

— Най-голям номер Е-900.

Джак кимна.

— Четири групи минотаври, по близо хиляда в група. Говорим за поне няколко хиляди.

— Исусе! — изпъшка Скай Монстър.

Джак се обърна отново към Е-147.

— Ако нямаш нищо против, просто трябва да те попитам какво си ти?

Е-147 наклони глава на една страна и се намръщи.

— Аз... Е-147. Аз... мен.

Джак се усмихна вътрешно.

— Съжалявам. Не трябваше да те питам това. Така е. Ти си ти.

В този момент се чу друг глас — мъжки глас, на млад мъж.

— Джак? Джак Уест младши? Това си ти...

Джак се обърна.

През решетките на вагона със заложници, през две клетки, видя млад американски морски пехотинец с бойни панталони и маслинозелена тениска.

Познаваше го добре, но не го бе виждал отдавна. Лейтенант Шон Милър, позивна Астро.

Познаваха се от много отдавна, още от мисията за Шестте камъка на Рамзес.

Не започна добре — в началото на мисията Астро беше вкаран в международния екип на Джак като представител на Съединените щати. Това, което Астро и Джак не знаеха тогава, беше, че сенчестият началник на Астро у дома е бащата на Джак — полковник злодей, известен като Вълка — чиито планове не бяха толкова благородни, колкото Астро бе смятал.

По време на ожесточена битка при гигантски подземен храм светилище в Япония Астро бе предал Джак, мислейки, че постъпва правилно, и бе взел страната на Вълка. Малко след това обаче бе прострелян и Вълка го бе сметнал за мъртъв.

Това го спаси Джак. Оттогава двамата бяха приятели.

— Астро? — отвърна Джак. — Как се забърка във всичко това?

— Както и ти, предполагам — отговори младият морски пехотинец. — Намерили са досието ми, видели са, че съм се занимавал с тези древни истории, и ме потърсиха. Но се чувствам ужасно — заради мен тези момчета също се оказаха забъркани.

Джак видя, че Астро е в една клетка с още трима американски морски пехотинци, двама мъже и една жена. Жената се изправи, за да види Джак по-добре.

Беше много впечатляваща. Ръстът ѝ беше гигантски, поне метър осемдесет и пет, главата ѝ беше бръсната, усмихваше се мрачно.

Това бе едрата жена, която Джак бе видял по време на Третото изпитание, окована за друг морски пехотинец, който беше с тъмни очила. В клетката помежду им сега нямаше никого — беше полупълна с втечен камък, а обитателите ѝ бяха пожертвани по време на Третото изпитание. До този момент Джак не бе предполагал, че са толкова близо до морските пехотинци.

Познаваше я, но не я бе виждал от дълго време — от една тайна операция на американските и австралийските специални части през деветдесетте.

— Това Джак Уест младши ли е, или очите ми ме лъжат? — попита едрата жена. — Фамозният Ловец, най-голямото котенце в страховитите австралийски САС?

— Какво прави на такова място мило момиче като теб, Джина? — отвърна Джак.

Жената се ухили. След толкова много години не се бе променила никак.

Казваше се Джина Нюман, от Морската пехота на Съединените щати, позивна Майката си трака — или само Майка.

— Какво стана с теб, Джак? — попита Майка. — През деветдесетте беше огън. В първата десетка на света. Ами избяга от Ирак, в Пустинна буря, със собствения самолет на Саддам Хюсеин, и беше станал легенда, наистина. После изведнъж изчезна. Изпари се. Къде, по дяволите, се дяна?

— Една мисия стана мой живот — отговори Джак. — През 96-а, ме изпратиха да защитавам едно малко момиче и това продължи до 2008-а. Осинових момичето. Ожених се. Открих, че съм част от древно пророчество.

— Пророчество? — учуди се Майка.

— Знаеш ли, някак си се свиква с епичната и историческата страна на всичко — каза Джак.

— Да, наистина не съм виждала нещо толкова откачено, откакто Цирк дьо Солей беше във Вегас — изсумтя Майка. — Смахната френска циркаджийска дивотия! Имаш ли някаква идея как да се измъкнем от тази перверзия?

— Още не. Още преодолявам изненадата си — отговори Джак.

— А пазиш ли още онзи самолет, който отмъкна от Саддам?

— „Халикарнас“ ли? Не, за съжаление. Загубих го, когато трябваше да се добера до едно голямо подземно светилище. Жалко. Сега имам друг. Отмъкнах го от един монархически задник, след като го убих. Руска имитация на „Конкорд“ е. Бърз.

Джак кимна към мрачната обстановка.

— Как попадна тук? Това не прилича на редовна операция на морската пехота.

— Казах ти, вината е моя — обади се Астро. — Бях на обиколка, в Афганистан. База Ледърнек, в Кандахар. Извикаха ме в една палатка и там беше командващият на морската пехота. Чакаше ме. Около него стояха някакви типове с костюми. Знаеха много — питаха ме за мисията ни през 2008-а, за Шестте свещени камъка, за пророчеството за Петимата велики воители и така нататък. След това попитаха за Майка и нашия командващ офицер, капитана. Искаха да им кажа дали знам нещо за тях и за група на име „Маджестик-12“. Не знаех нищо.

Само им казах, че това са двама от най-добрите морски пехотинци, които съм срещал. Добавяш към тях Томахавката и получаваш невероятен екип.

Погледна към другите двама морски пехотинци, които седяха под високата до кръста ламаринена стена на клетката, извън полезрението на Джак.

— Извинявай, но тук има някой, с когото мисля, че трябва да се запознаеш.

Най-старшият морски пехотинец се изправи и Джак успя да го огледа. Беше строен и силен, с твърди жилави мускули. Тъмната му коса беше остригана, за да могат да имплантират взрива в тила му, лицето му беше загоряло от слънцето и красиво. Сега не носеше огледалните тъмни очила, така че Джак видя очите му.

Привлякоха вниманието му.

Два кошмарни белега — по един на всяко око — прорязваха кожата вертикално, през клепачите.

Астро ги представи един на друг:

— Капитан Джак Уест младши, служил в австралийските САС, позивна Ловец, запознай се с капитан Шейн Скофийлд, американска морска пехота, позивна Плашило.

Морският пехотинец с белезите на очите се втренчи в Джак, после кимна.

— Капитане — каза предпазливо и погледна дланта му. — Каква е тая ръка?

Джак погледна към титановата си лява ръка. Една от причините да носи ръкавица на нея и фланелка с дълъг ръкав беше, че не искаше да привлича вниманието на хората. Плашилото обаче я бе видял веднага.

Джак би могъл да каже, че е последна дума на техниката, напълно подвижна управлявана с мотор ръка, направена от покойния му ментор Магьосника, след като истинската му ръка бе изгорена от внезапно потекла лава край вулкан в Уганда, но каза само:

— Загубих старата в лоша ситуация. Тази е по-добра.

— Хубаво. Какво знаеш за това място и за тези игри? — попита Плашилото.

— Не много повече от вас — отговори Джак. — Упоиха ме и ме отвлякоха. Свестих се в килия и веднага ме нападна минотавър с нож.

Ти?

— Доведоха ни тук под фалшив предлог — отговори Плашилото. — Задно с Астро, Майка и Томахавката — кимна към последния морски пехотинец в клетката, по-млад и русоляв. — Казаха ми, че ще участваме в съвместна операция с Делта в Южен Афганистан. Качихме се на самолета с момчетата от Делта, летяхме кратко, може би час, а когато кацнахме, се оказа, че сме на отдалечена писта в пустинята, близо до крайбрежие. В Афганистан няма брегове. Той е изцяло на сушата. Бяхме излезли от Афганистан. Пистата, на която кацнахме, не беше нещо повече от заравнена ивица, покрита с трамбован пясък. Никакви сгради, никаква цивилизация. Имаше само един човек, онзи тип, Вахерон, и един пикап, с клетка в каросерията. Типовете от Делта не изглеждаха изненадани. Просто влязоха в клетката.

Кимна към четиримата мъже в съседната клетка.

— Това е майор Джеф Едуардс, позивна Рикошет, и трите жалки приятелчета от Делта Форс. Типични задници от Делта. Винаги се имат за по-добри от теб и се надуват. Подозирам, че са се готвили за това тук. Ние обаче нямахме представа. Както и да е. Качихме се в клетката и сложиха на главите ни черни чували. Когато свалиха моя, открих, че съм сам в килията и един минотавър ме нападна, точно както каза ти.

— Познаваш ли някой от другите бойци? — попита Джак.

Плашилото отново го изгледа подозрително, преценяващо. Джак реши, че е внимателен човек, който не обича изненади.

Накрая Плашилото отговори:

— Едрият афроамериканец ей там, с татуировките по ръцете, е подофицер Дешон Мънро. Морски „тюлен“. Обучен убиец, корав тип. Наричат го Финализатора, защото това му е работата — да довежда нещата докрай. Само него познавам тук.

Джак кимна.

— Добре. Ако Астро гарантира за теб, с мен нямаш проблеми. Мога да му доверя живота си и живота на дъщеря си.

— Ще ми простиш, но ще се въздържа от оценка известно време — каза Плашилото. — Тук, в този момент, нямам доверие на никого.

— Разбирам. — Джак кимна. — Един въпрос обаче. Как изглеждаше онова крайбрежие? Недалеч от пистата, на която сте

кацнали?

Плашилото сви рамене.

— Просто гол пустинен бряг. Никакви дървета, нищо живо. Тропическа синя вода, обаче с червеникавооранжево по края. Предвид краткия полет от Кандахар реших, че е някъде на Арабско море, но честно казано, би могло да е навсякъде в региона — Йемен, Оман, Иран, дори Индия.

— В Индия сме — каза Джак. — Знам го.

— Индия? — изсъска Майка. — Мразя шибаната Индия.

— Защо? — попита Джак.

— Защото Индия е дала на света йогата и сега, когато вляза в кафенето да си изпия сутрешното кафе, вътре е пълно с млади сноби с впити трика, които си мислят, че живеят в някаква по-висша небесна равнина, а са всъщност най-обикновени задници, които сляпо следват откачена мода.

Джак си позволи да се усмихне.

Плашилото го погледна сериозно.

— Капитан Уест...

— Джак, моля.

— Капитан Уест. Виждал съм странни неща през живота си. Например с Астро и Майка веднъж оцеляхме при една много необикновена мисия в тайна база, наречена Адския остров. Никога обаче не съм бил на място, което нарича себе си Долен свят, което се управлява от тип, който нарича себе си Хадес, и на което се бия на живот и смърт с типове с бичи и лъвски маски. Моят въпрос е: какво да направим, за да се измъкнем оттук живи?

Джак го изгледа продължително и отговори:

— Не знам. Наистина не знам.

Малко след това в неземната тъмнина около клетките със заложниците всички бойци се унесоха в сън.

След умората от първите три изпитания — минотаврите в килиите, водната яма и кулата — всички спяха непробудно.

Всички, с изключение на Джак. Той не можеше да спи.

Облегнат на решетките на клетката, той се визираше в тъмния Долен свят, към кулата и бездната на Третото изпитание.

Това място го озадачаваше. Долен свят. Пещера ли беше? Приличаше на огромна пещера, но усещането беше различно. Въздухът беше твърде свеж. Обаче не се виждаше и небе — отгоре имаше само мастиленочерна тъмнина. Никакви звезди, никаква луна.

Все още беше буден, когато късно през нощта майор Бригам се върна от банкета и влезе в клетката си. Посрещнаха го неговите хора, но скоро всичко притихна.

Джак остана буден. Мислеше. След това умората натеза, очите му започнаха да се затварят, той задрямва...

Събуди го някакво шумолене.

Фигура с роба с качулка мина покрай клетката с бърза и лека походка.

Джак не помръдна. Нямаше представа колко е спал и колко е часът.

Проследи фигурата с очи, без да показва, че е буден. Тя спря пред клетка през няколко клетки от Джак, прошепна нещо на някого вътре и изчезна също толкова бързо, както се бе появила.

Джак я проследи с очи.

„Какво става?“

Поклати глава — не беше сигурен дали сънува, или е буден. Умореният му мозък опита да намери някакво обяснение, но не беше в състояние да стигне много далеч, защото най-накрая умората и стресът от предния ден го връхлетяха и той потъна в безпаметен сън.

Събуди го рязък тласък и дрънчене на метал.

Влакът със заложниците се задвижи бавно по релсите.

Изведнъж в килията на Джак нахлу слънчева светлина и когато се отдалечиха от кулите на Третото изпитание, той видя околността за първи път на дневна светлина.

Алби, Скай Монстър и Е-147 се събудиха от същия тласък и застанаха до Джак край решетката.

В далечината видяха огромна каменна стена, вертикална и леко извита.

— Като че ли сме в кратер от метеор... — каза Алби.

Джак все още не можеше да види цялото, подобно на планина творение, в което беше подвижната им клетка, но сега си даде сметка

защо преди не беше наясно дали този Долен свят е в голяма пещера, или не.

Когато погледна нагоре, през решетките на клетката, видя маскировъчна мрежа, която се простираше от място високо над тях до извития горен ръб на каменната стена отсреща.

Камуфлажната мрежа хвърляше доста плътна сянка върху всичко в кратера. Само онзи заблуден слънчев лъч бе успял да проникне. Нощем през мрежата не се виждаха звездите.

Но тя не пречеше на свежия въздух, заради който се губеше усещането за пещера.

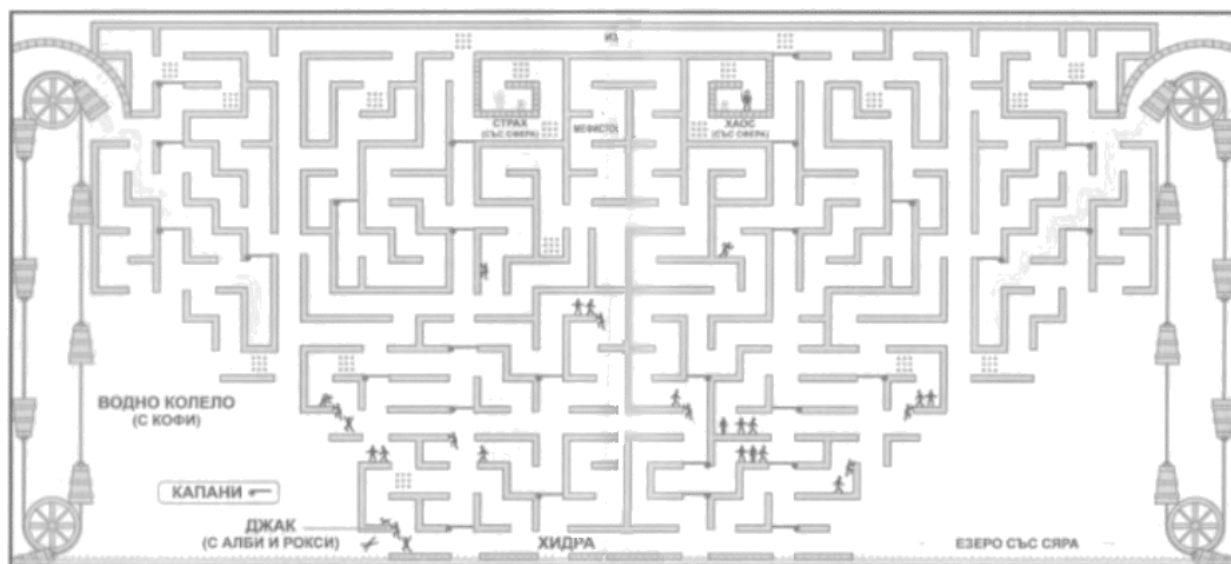
Вагоните минаха по завой и Джак видя на вертикалната стена на кратера отсреща нещо друго.

От вертикалната каменна стена стърчаха преградите на огромен вертикален лабиринт. Пред него имаше широко езеро, пълно с жълтеникава, изпускаща изпарения течност.

— Какво е пък *това*? — изпъшка Алби.

— Това, предполагам — отговори Джак, — е арената за следващото изпитание.

ЧЕТВЪРТТО ИЗПИТАНИЕ ВЕРТИКАЛНИЯТ ЛАБИРИНТ

Защо ненавиждаме Хадес повече от всеки бог, ако не защото е така твърд и непреклонен?

„Илиада“, Девета песен

ПРОФИЛ НА БОЕЦ

ИМЕ: ЗАЙТАН ДЕСАКС

ВЪЗРАСТ: 22

ШАНС ЗА ПОБЕДА: 4

ПРЕДСТАВЯ:

ПРЕДСТАВЯ: ДОЛНИЯ СВЯТ

ПРОФИЛ:

Втори син на цар Хадес.

Талантлив боец, воин и историк. Ще бъде там до края.

Класиран 4-ти от 16 като шанс да победи.

ОТ ПОКРОВИТЕЛЯ МУ:

„Зайтан е едновременно мой син и мой боец. Изучавал е всички предишни Игри. Има таланта, уменията и жестокостта, нужни, за да победи. Когато победи, името му ще отеква през вековете.“

Антони Десакс, Хадес, Цар на Долния свят

Джак застана на нисък каменен мост пред умопомрачителния вертикален лабиринт.

Все още беше бос.

Скай Монстър носеше номер 48 — прекалено големи за него. Обувките на Е също бяха огромни.

Босите му ходила бяха само на сантиметри над широкото езеро.

По миризмата и парите, които се издигаха над повърхността, съдеше, че езерото се подхранва от някакъв серен термален извор.

Вълничките плискаха каменния мост и оставяха след себе си жълта утайка. Изглеждаше неприятно и горещо, а парите имаха токсична, като че ли канцерогенна миризма.

„Не падай в това“, каза си Джак.

Макар да стоеше пред заплетения стенен лабиринт, Джак беше с гръб към него. Гледаше в противоположната посока.

След като направи няколко крачки напред по моста към сернистото езеро, вече можеше да види на дневна светлина планинския палат на Хадес в цялото му величие.

Наистина беше в центъра на огромен кръгъл кратер от метеор и наред с различните замъци и крепости, които бе видял преди, сега забеляза и подобна на обсерватория постройка, високо от същата страна.

Погледът му се плъзна надолу и спря на влака със заложниците. Релсите, по които се движеше, минаваха по равна окръжност в долната част на стръмното възвишение, под ложата, в която беше настанена публиката. Сега, на дневна светлина, дори успя да види самия връх на възвишението.

Горе имаше сложно, подобно на купол съоръжение, от което, подобно на паяжина, се простираше камуфлажната мрежа, закриваща целия кратер.

— Владенията на Хадес — промърмори Джак.

Мислите му бяха прекъснати от мосю Вахерон, чийто глас се разнесе през микрофона:

— Господа и дами, добре дошли на Четвъртото изпитание! Известният вертикален лабиринт. В него ще влязат десетима бойци, но имаме само един изход. След като бъде използван от седем бойци, изходът ще бъде затворен и заключен. Както виждате, в лабиринта има две златни сфери. Бойците, които излязат от лабиринта със сферите, ще получат обичайните награди.

Джак погледна лабиринта.

Беше изграден във вертикална плоча, захваната за заоблената стена на кратера. Беше висок около двацет нормални етажа и представляваше объркваща плетеница от хоризонтални пътеки и вертикални шахти, всичките под прав ъгъл.

Докато оглеждаше чудовищно сложния лабиринт, Джак видя двете златни сфери оставени на различни хоризонтални нива, без изход — намираха се от двете страни на централната ос на съоръжението.

Джак опита да огледа всички нива на лабиринта.

При това забеляза, че не всички хоризонтални части са от дебел камък.

Някои бяха по-тънки и като че ли бяха окачени на панти.

„Капани на пода“, помисли си.

Две гигантски водни колела се въртяха в двата края на огромния лабиринт и издигаха нагоре жълта течност от езерото в големи метални кофи.

Всяка кофа вероятно съдържаше хиляда литра, прецени Джак, и изсипваше съдържанието си в лабиринта. Гравитацията и механизъм, който отваряше капците в хоризонталните плочи, вършеха останалото — съдържанието на кофите периодично се изливаше в проходите на лабиринта, за да изпрати невнимателните на смърт.

Вахерон не беше приключил.

Засмя се злобно.

— Не само лабиринтът защитава сферите.

В този момент двамата воители с лъвски глави на Хадес, облеченият в черно Хаос и облеченият в бяло Страх, влязоха в лабиринта през изхода в горния край, бързо се спуснаха до двата прохода без изход, където бяха сферите — и застанаха пред тях.

— За да стигнат до сферите, нашите бойци ще трябва не само да се справят с лабиринта, но и да победят Хаос и Страх.

Вахерон се засмя.

— Въпреки всичко, отваряйте си очите, защото може да видим и пристигането на още един от най-добрите воители на цар Хадес — добави загадъчно.

Знатната публика замърмори възхитено и одобрително.

Лили, застанала в царската ложа до Йоланте, наблюдаваше случващото се със страх. Беше прекарала нощта в много комфортна спалня в покоите ѝ, макар че би предпочела да е с Джак и другите в клетката.

Вахерон вдигна пръст.

— Както всички знаем, богиня Артемида винаги е обичала храбрите ловци, така че има още един начин боец да напусне лабиринта, *след като изходът бъде затворен*. Ако някой успее да улови трофея на богинята, елен, ще бъде пуснат да излезе. Разбира се, този боец ще трябва да се справи, докато самият той е обект на лов. Като че ли чувам да питате... Какво ще бъде Свещеният елен?

В този момент в горния край на лабиринта се появи дребна фигура, облечена в червено.

Лили изпъшка.

Беше шутът от банкета, Мефистофел. Коварният дребен тип, убил минотавър, без да му мигне окото, за забавление на знатните гости.

Уродливият шут носеше безвкусна корона с еленови рога. Размаха смъртоносното си оръжие и се поклони весело на публиката.

От мястото си пред езерото Джак едва успя да види малкия човек с еленовите рога. Не знаеше какво да мисли за него.

Вахерон добави:

— И накрая, всеки боец е избрал двама придружители в това изпитание. Този път те няма да са оковани за него. Могат да му

помогнат. Могат да му попречат. Тяхното оцеляване не е от значение. От значение е оцеляването на боеца. Успех на всички.

Вахерон бе осведомил Джак за това изискване, когато отиде при тях, така че сега той чакаше на каменната платформа с двамата си придружители — Алби и Рокси, малкият черен пудел.

МОСТЪТ КЪМ ЛАБИРИНТА

В интерес на истината, след като видя вертикалния лабиринт и си даде сметка какво се иска, за да се изкачиш по него, Джак разбра, че няма голям избор по отношение на придружителите.

Дясната ръка на Скай Монсър беше зле ранена при Третото изпитание — нямаше да може да се изкачва, да не говорим да прескача капани и да виси от ръбове на стени. Лили беше при гостите.

Оставаха Алби и двете кучета.

На Алби можеше да разчита. Хлапето, вече на двайсет и една, беше умно и отговорно. За този лабиринт Джак бездруго би избрал него.

Тъй като Рокси беше по-дребна от Аш, можеше да я носи, както в момента. Беше от полза, че като куче беше склонна да пази. Кой знае, може би пък би могла да подуши бедата преди тях?

Вахерон се провикна:

— Нека Четвъртото изпитание започне!

И лудостта наистина започна.

Другите бойци се спуснаха по niskия каменен мост над вонящото езеро към подножието на лабиринта.

Алби понечи да тръгне напред, но Джак го задържа с ръка.

— Чакай. Още не.

— Защо? — попита младежът.

И тогава се случи.

Двама от бойците — симпатичен млад мъж с алената униформа на отбора на Хадес и един от бразилските специални части, когото Йоланте бе посочила по-рано — се спуснаха преди другите към най-ниското ниво на лабиринта...

... и оставиха придружителите си, общо четирима, да заемат отбранителни позиции зад тях и да препречат пътя на останалите бойци.

Четиримата започнаха да се бият с другите, които искаха да минат по моста.

Раздаваха се удари. Мъже се блъскаха навсякъде. Един падна в димящата вода и изпищя от болка, когато тя го обгърна.

— Господи! — изпъшка Алби.

— Печелят време — каза Джак. — Предположих, че някой ще го направи. Тези четиримата няма да издържат дълго пред всички останали бойци. Буквално се жертват.

Беше прав.

Четиримата защитници на моста скоро бяха победени от нападателите и избутани в смъртоносното езеро, но преди това успяха да свалят трима други придружители. Междувременно техните бойци, човекът на Хадес и бразилецът, вече бяха стигнали второто ниво на лабиринта.

Доста добра преднина.

Джак се обърна към Алби:

— Добре. Сега се съсредоточи. Искам да огледаш лабиринта, да набележиш път през него и да го запомниш.

Алби пребледня.

— Да запомня път през *това*? Все едно гледам чиния спагети.

— След като влезем вътре, няма да виждаме нищо и ще трябва да гадаем — каза Джак. — Постарай се. Гледай едната половина, ляво или дясно. Така го делиш на две. След това преброй нивата, за да знаем винаги колко далече сме от върха. После опитай да запомниш пътя към изхода.

— Добре, ще... — отговори Алби и изведнъж млъкна. Нещо зад рамото на Джак бе привлякло вниманието му.

Обърна се.

По моста зад тях крачеше абсолютен гигант, който току-що се бе появил от изхода в основата на възвишението на Хадес.

Като двамата воители с лъвски маски горе в лабиринта, този също имаше шлем, но оформен като зъбеца се змия. Имаше съвременна защита за тялото, налакътници и наколенки, оцветени в тъмносиво.

Най-много биеха на очи обаче двата злокобни камшика по един във всяка яка ръка.

Джак ги позна — бе ги виждал в историческите книги.

Бяха особено жестока разновидност на камшика, наречена *флагрум* и използвана от древните римляни: пет или шест възета или ивици кожа на дървена дръжка. В края на всяко възче има остриета, които трябва да срежат кожата на жертвата.

Остриетата на камшика на този тип блестяха на дневната светлина.

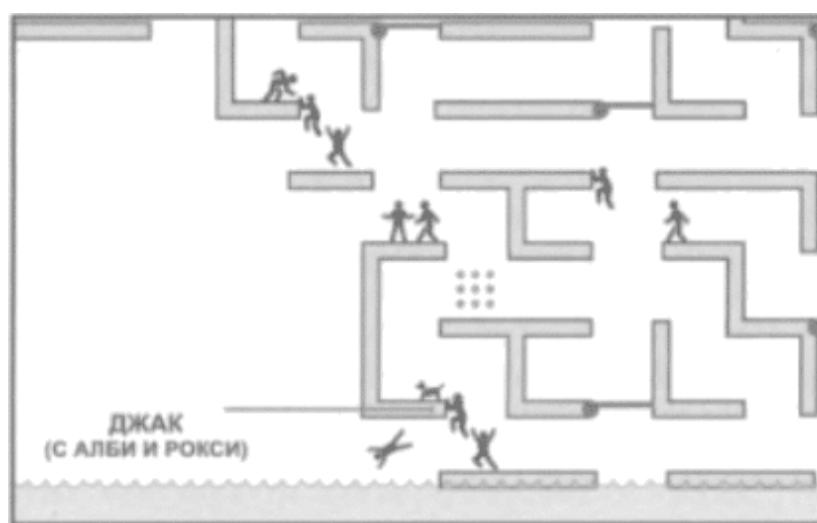
Горе, в ложата, Вахерон вдигна доволно ръце и извика:

— Дами и господа, приветствайте Хидра! Вече никой не може да се откаже от това изпитание!

Зрителите изръкопляскаха.

Лили гледаше ужасена как Джак и Алби хукват към лабиринта, за да не ги настигне напредващият воин със змийска глава.

НАЧАЛОТО

— Наляво! — извика Алби на Джак и двамата затичаха към лявата половина на лабиринта. Останалите осемнайсет нива се издигаха вертикално нагоре на височина колкото офис сграда.

Хоризонталните первази, без парапети, бяха тесни и на разстояние от около един и осемдесет.

Нагоре можеше да се напредва по няколко начина.

Първо, можеше да се изкачиш през вертикалните отвори по стъпенките, вдълбани в стената.

Второ, можеше да скочиш над къса шахта и да стигнеш до следващото ниво. Това беше по-трудно — трябваше лоста голям отскок и сила, за да се уловиш за горния перваз, да се изтеглиш на лакти и след това да се покатериш горе.

И трето, лабиринтът беше вертикален, така че можеше ако смееш — да се покатериш по предния ръб на вертикалните прегради, при което трябваше да увиснеш опасно над отровното езеро долу.

Джак мушна Рокси под фланелката си и се улови със скок за перваза на първото ниво. Покатери се горе точно когато един едър американски „тюлен“ — партньор на американския боец Мънро, оставен назад от шефа си, се хвърли към него с нож!

Преди Джак да успее да реагира, Рокси изскочи от фланелката му с лай и ръмжене и ухапа ръката с ножа. Увисна на китката на „тюлена“ като териер.

„Тюленът“ се сепна и това даде време на Джак да го улови за ръката и да го блъсне долу в езерото, след като отскубна кучето от китката му.

„Тюленът“ падна с плисък във вонящото езеро, изкрещя от болка и потъна.

Джак сложи Рокси на перваза.

— Добро куче — каза и подаде ръка на Алби.

Алби се покатери на първото ниво при тях.

— Боже, този лабиринт е достатъчно труден — изпухтя Джак. — Обаче да се изкачваш по него заедно с всичките тия задници е наистина проблем. Хайде, да вървим.

ПЛАШИЛОТО СРЕЩУ ИНДИЕЦА ОТ МАРКОС

Морският пехотинец с позивна Плашилото реши да се изкачва по дясната половина на лабиринта.

Бягаше с Астро и другия морски пехотинец, лейтенанта с пясъчноруса коса Тим Боулс, Томахавката. След като видя лабиринта от влака на зложниците — и си даде сметка каква пъргавина е нужна, за да го преодолееш — Плашилото реши да остави Майка да почива.

След като се изкачи пет нива, екипът му се натъкна на екипа на друг боец — индийски войник с черна превръзка на главата от елитните индийски военноморски специални части, наречени МАРКОС.

Започна схватка, при което индийският командос побягна и остави хората си да се бият с екипа на Плашилото — и да го забавят.

Плашилото избута един от индийците от перваза и той полетя трийсет метра надолу, към смърдящото езеро.

Томахавката сграбчи другия човек на индиеца и двамата се сборичкаха на перваза. Затъркаляха се за миг, после подът под тях се отвори!

Беше капак!

Докато двамата пропадаха, Астро се хвърли напред и сграбчи китката на Томахавката.

Индиецът нямаше този късмет. Падна чак долу и разплиска смърдящата вода.

Джак и Алби също се натъкнаха на по-опасни противници.

Когато стигнаха четвъртото ниво, пред тях се появи мургавият партньор на „тюлена“ Дешон Мънро, оставен назад от шефа му.

Мургавият се хвърли към Джек с нож, но Джек се дръпна, сграбчи китката му и го тръшна с хватка от джудо върху перваза...

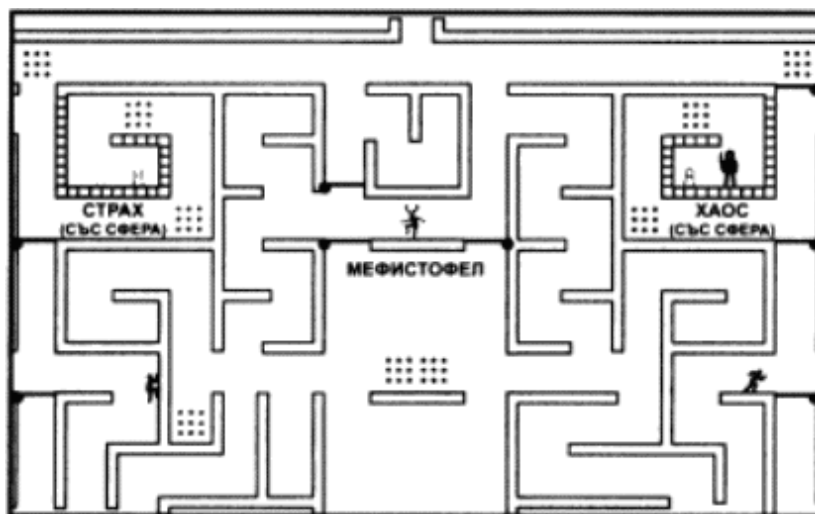
... при което установи, че отдолу няма солиден под, а капак. В момента, в който се удари в него, мургавият пропадна надолу и просто изчезна.

Лили, която наблюдаваше всичко това от кралската ложа, видя как „тюленът“ пропада през пода.

Поради коварния механизъм на лабиринта *всички капаци* под този, през който пропадаше някой, се отваряха едновременно. „Тюленът“ падна в отровното езеро и потъна с болезнен вик.

— О, боже! — изпъшка Лили.

ЗЛАТНИТЕ СФЕРИ

Гледан от кралската ложа, лабиринтът кипеше от движение.

При десетима бойци, всеки от които придружен — поне в началото — от по двама партньори, имаше поне тридесет души, които се катереха, скачаха, търсеха и се лутаха из вертикалния лабиринт.

На Лили ѝ приличаше на мравуняк — заплетена мрежа от хоризонтални и вертикални проходи, по които се движеха хора.

Тогавя видя водещите бойци — двамата, които бяха оставили придружителите си на моста, за да забавят останалите — да достигат

задънените коридори, в които бяха сферите в горния край на лабиринта.

Първият беше единият от двамата бразилци на Йоланте.

Казваше се Маурисио Коразон и бе служил в специалната част на бразилската армия, известна като Comando de Operações Especiais. След като заедно с петима други войници беше признат за виновен в групово изнасилване на хубава млада секретарка в базата им, беше уволнен позорно и осъден на двайсет години затвор.

След година в мръсен зандан в Сао Паоло местният архиепископ предложи на него и петимата му другари свобода срещу участие в свещена мисия — Големите игри.

След като се бе изкачил по лявата страна на лабиринта, Коразон достигна петнайсетото ниво, на което беше едната от златните сфери.

Пред блещукащата сфера стоеше гигантът с лъвска маска Хаос. Държеше зловец на вид ятаган.

Коразон присви очи. Умееше да се бие. Както всички оператори от специални части на страната му, той владееше бразилското смъртоносно бойно изкуство капоейра. Не би било проблем да свали този тип с глупавата му маска.

Коразон извади ножа си.

От кралската ложа Йоланте, до Лили, наблюдаваше случващото се съсредоточено.

Кардинал Рикардо Мендоса до нея също.

— Сега ще разберем дали твоите бразилски психопати струват нещо — каза Йоланте.

— Струват повече от „нещо“ — отвърна Мендоса.

Коразон нападна Хаос с поредица светкавични движения с ножа.

Хаос парира всичките му удари — с лекота — после финтира, преряза му гърлото с ятагана си и почти го обезглави.

След това воинът с лъвска глава бутна мъртвия бразилец от перваза и безжизненото тяло полетя петнайсет нива надолу и падна с плисък в езерото.

Йоланте се обърна към кардинала и повдигна вежди.
Мендоса преглътна и можа да каже само:
— О...

В лявата половина на лабиринта, в която беше втората златна сфера, се развиваше друг конфликт.

Младият мъж с алените цветове на цар Хадес се качи там и завари белия лъв, Страх, който охраняваше другата златна сфера с извит ятаган в ръка.

Аристократичните гости наблюдаваха съсредоточено.

Лили чу някой да шепне: „Това е Зайтан, вторият му син...“.

Лили видя, че самият Хадес следи случващото се с голямо внимание.

Видя и Дион — първородния син на Хадес и престолонаследник — да следи събитията с огромен интерес.

* * *

Зайтан извади къс меч и се втренчи в Страх.

Започнаха схватката.

Противниците сега като че ли бяха по-равностойни.

Страх беше по-висок, но пък Зайтан се движеше по-бързо и вместо да се противопоставя на война с лъвска маска със сила, предпочиташе да финтира, да отстъпва, да го кара да го преследва.

Докато следеше схватката, Лили се намръщи.

Нещо не беше наред. Имаше нещо странно. Оставаше с впечатлението, че Страх не се бие както трябва. Определено не както Хаос се беше бил с бразилския командос. Миг след това, когато Страх замахна вяло с ятагана си, Зайтан се шумгна под ръката му, грабна сферата и се спусна с нея на долното ниво по *предния ръб* на перваза.

Гостите ахнаха, после започнаха да аплодират.

След като бе взел безценната златна сфера, Зайтан се движеше по-бързо и по-уверено. Отдалечи се от перваза, на който беше Страх, за да

не може той да го преследва, и бързо се покатери през последните три нива, после се измъкна през изхода на лабиринта.

След като се измъкна от смъртоносния лабиринт, вдигна очи към кралската лежа, усмихна се широко и вдигна победоносно сферата над главата си.

Публиката зарева от възторг. Хадес заръкопляска одобрително.

Дион също заръкопляска и закрещя одобрително, възхитен от постижението на брат си.

По-надолу в лявата страна на лабиринта Джак и Алби се обърнаха към кралската лежа заради виковете, които чуха оттам.

— Някой вече е взел сфера — каза Алби.

— Продължавай — каза Джак. — Не можем да се бавим.

В лабиринта дебнеше още един опасен елемент.

Мефистофел, шутът с кичозните еленови рога.

Танцуваше жизнерадостно около средните нива на лабиринта, подобно на Чарли Чаплин, и размахваше смъртоносния си кистен, сякаш нямаше никакви грижи под слънцето.

Изведнъж се закова на място, заслушан в нещо. После с умопомрачителна бързина се спусна две нива надолу с невероятна лекота и пъргавина и се озова свършено безшумно зад един от бойците.

Беше индийският командос от МАРКОС, който бе изпратил партньорите си пред Плашилото и бе хукнал към лабиринта.

След като бе оставил хората си да се бият с Плашилото, командосът от МАРКОС се беше объркал безнадеждно.

Беше стигнал до средата на лабиринта, до перваз без изход, и се бе наложило да се върне назад, за да излезе. Сам, изплашен и отчаян, бе загубил самообладанието си и сега единствено искаше да открие път нагоре.

Държеше дълъг назъбен нож със стоманен бокс над дръжката.

Мефистофел се промъкна зад него, стиснал зловещото си оръжие. Индийският командос изобщо не го усети.

Зрителите виждаха всичко, но Мефистофел се обърна към тях и сложи пръст пред ухилената си уста: *Ш-ш-ш-ш!*

След това, все още без да се е издал на нещастния индийския командос, започна да пристъпва театрално, с високо вдигнати крака, като че ли ходеше на пръсти.

Лили наблюдаваше сцената, изпълнена с ужас. Тези игри бяха кошмарно нещо, но някак си насмешливото отношение на шута към насилието я плашеше още повече.

Малкият червен палячо се приближи до невнимателния индиец. Зрителите задържаха дъха си.

Мефистофел потупа командоса по рамото. Индиецът се обърна и вдигна ножа си.

Когато обаче се обърна, Мефистофел, бърз като светкавица, се промуши покрай него и отново застана зад гърба му.

И сви рамене комично към кралската ложа. Зрителите се засмяха.

Индиецът отново се обърна, но сега Мефистофел вдигна кистена и завъртя двете топки като витло на хеликоптер. След миг дръпна... и топките се завъртяха около главата на нещастника.

Резултатът беше бърз и смъртоносен.

Веригите се увиха около главата на индиеца и двете топки се *върнаха напред* — удариха очите му с невероятна сила, пробиха орбитите и потънаха в мозъка на нещастника.

Индиецът остана изправен няколко секунди, но вече бе мъртъв.

Мефистофел пристъпи напред и издърпа оръжието си от лицето на мъртвия — премазаните очни ябълки се показаха за миг, след което трупът се свлече на перваза.

Индийският командос, част от МАРКОС, едно от най-добрите командоски подразделения на света, бе победен от шута за секунди.

Мефистофел се поклони на публиката. Тя го аплодира с възхищение.

След това Мефистофел стъпи върху трупа на индиеца като победоносен ловец и вдигна ръцете си като културист, който показва мускулите си.

Зрителите се разсмяха.

Лили не се засмя. Беше обзета от страх.

В този момент Мефистофел се сепна — беше доловил друго присъствие наблизо — и като погледна под шута, Лили видя друг боец

и партньорите му да приближават позицията му отдолу.

Джак, Алби и Рокси.

Мефистофел бързо се отдалечи.

ДЖАК СРЕЩУ МЕФИСТОФЕЛ

Джак се покатери на следващото ниво и веднага видя проснатия на терасата труп.

Беше на индийския командос.

Джак замръзна и се ослуша.

Убиецът вероятно беше наблизко.

Джак се обърна към Алби, който чакаше на долното ниво с Рокси в ръце.

— Алби, изчакай. Не идвай тук засега.

Извади ножа си и бавно приближи проснатото тяло.

Беше с лицето надолу.

С босия си десен крак Джак обърна трупа.

Лицето на мъртвия се вторачи в него. Очните ябълки бяха премазани.

Джак се наведе над трупа и го огледа.

Индийският командос беше умрял така внезапно, че дори не беше изпуснал ножа с бокс на дръжката.

Джак огледа тялото за още рани.

— Ето *това* ще е от полза — промърмори под нос и извади подобно на пистолет устройство от колана на мъртвия.

Както много други специални части по света, индийските командоси също често участваха в учения с американските си колеги, за да се учат от тях. Едно от оръжията, прекопирани от индийците, специфично за американската морска пехота и уникално в света, беше Armalite MН-12 Maghook.

Магхукът е вид пистолет, който изстрелва с газов заряд въже с кука за захващане, която може да се захваща дори за отвесни железни повърхности благодарение на мощен магнит. Поради сложната система за изстрелване и размотаване на кордата това оръжие е трудно да се възпроизведе, но индийците бяха опитали.

Индийската версия на „Магхук“ се произвеждаше от специалното производствено предприятие ARDE, така че я наричаха ARDE-7. Разбира се, това бе доста груб вариант, но беше компактен и вършеше работа.

„А и този нещастник вече няма да се нуждае от това нещо“, помисли си Джак, когато взе устройството от мъртвия.

Наведен над трупа на индиеца, Джак не видя малката червена фигура, която бавно и безшумно увисна от горното ниво зад гърба му.

Мефистофел се движеше като дебнеща маймуна, увиснал на една ръка, стиснал оръжието си в другата.

В аристократичната ложа зрителите затаиха едновременно дъх, когато видяха как Мефистофел се спуска зад нищо неподозиращия Джак.

Лили се наведе напред и отвори уста, за да извика предупредително.

— А-а-а-а — обади се Хадес до нея. — Нито дума. Не може да помагаме на бойците.

Лили прехапа устна. Чувстваше се напълно безпомощна.

Мефистофел скочи безшумно зад гърба на Джак.

Останалите гости в ложата — включително една възрастна дама до нея — отпихаха шампанско от кристални чаши и наблюдаваха съсредоточено сцената.

Лили хвърли бърз поглед на възрастната дама, после към Джак и Хадес... а после съвсем неволно бутна ръката на дамата, така че чашата с шампанско полетя през парапета на ложата.

— О, ужасно съжалявам! — извини се Лили.

След секунда кристалната чаша се пръсна в камъните долу на десетки парчета. Звукът отекна като изстрел.

Джак тъкмо бе мушнал оръжието на индиеца в колана си и се канеше да се изправи, когато чу как чашата пада от другата страна на езерото и се обърна — и видя причудливата фигура на Мефистофел, червена и убийствена, застанала точно зад него.

— Какво, по дяволите...? — изпъшка той, когато Мефистофел завъртя двете топки като камшик.

Джак се дръпна и месинговите кълба изчаткаха едно в друго там, където преди миг беше главата му.

След това шутът нападна Джак и той можеше единствено да отбива ударите му.

Малкият демон замахна пак с топките, Джак се дръпна и те се удариха в стената, като оставиха дълбоки вдлъбнатини.

Мефистофел замахна с дългите си нокти и одра Джак по бузата.

Джак вдигна ножа, а шутът отново размахна кистена. Една от тежките топки удари ножа на Джак, изби го от ръката му и го запрати в езерото долу.

В същия момент Джак успя да удари шута и да го бутне към близката шахта... обаче дребното същество залепи някакво пневматично устройство за катерене на стената и се задържа за него.

След миг Мефистофел отново беше пред Джак и размахваше топките пред лицето му. Успя да го удари с едната от страни по главата и Джак се свлече на колене.

Погледът му се замъгли. След миг щеше да загуби съзнание. Искеше му се да се изтъркаля по перваза, да увисне и да се спусне на долното ниво, но мускулите му не му се подчиняваха.

С крайчеца на окоото си видя дребния червен демон да застава над него и да вдига оръжието си, за да го довърши.

Фрас.

Алби удари Мефистофел по тила с бокса върху дръжката на ножа на индиеца.

Мефистофел падна в безсъзнание.

Алби клекна до Джак и започна да го свестява с шамари.

— Джак! Не припадай! Дръж се!

Джак тръсна глава и се надигна на лакът.

Погледна Алби — Рокси беше мушната под якето му — после проснатия шут, после пак Алби.

— Благодаря.

Джак се вгледа в Мефистофел — в татуираното в червено лице, в подкожните рогове, в изпилените зъби.

— Какво е това!

Мефистофел изпъшка.

— Не знам, но определено не искам да съм наблизко, когато се събуди — каза Алби. — Да продължаваме нагоре.

Прескочиха проснатото тяло на шута и хукнаха.

В кралската ложа Хадес изгледа Лили многозначително.

Лили отвърна спокойно на погледа му и сви рамене.

— От алкохола хората стават несръчни. Гостите ти наистина трябва да са по-внимателни с напитките.

ВТОРАТА ЗЛАТНА СФЕРА — ВАРГАС СРЕЩУ ХАОС

Докато Джак се биеше с Мефистофел в лявата страна на лабиринта, високо в дясната половина един друг боец се спусна към втората златна сфера, защитавана от черния лъв, Хаос.

Беше вторият бразилски боец. Казваше се Виктор Варгас и беше сержант от същата опозорена специална част, както и сержант

Маурисио Коразон.

За разлика от Коразон, Варгас не се бе втурнал в лабиринта сам. Вместо това бе тръгнал заедно с двамата си партньори и сега бяха стигнали до перваза без изход, в който Хаос ги чакаше до втората сфера.

След като видя трупа на Коразон да лети надолу пред лабиринта, Варгас реши да вземе сферата по друг начин.

Изпрати двамата си партньори в прохода без изход, а той остана на долното ниво.

Двамата му партньори се втурнаха напред и атакуваха Хаос с ножове.

Хаос отвърна с ужасяващи удари с меча си, но двамата бразилци бяха бързи и пъргави, така че успяваха да избегнат ударите поне за известно време...

... достатъчно дълго, за да може Варгас да се покатери безшумно от долното ниво и покрай вертикалната преграда в края на прохода и да грабне златната сфера. След това скочи долу точно когато Хаос, който все още се биеше с двамата му партньори, го зърна с периферното си зрение.

Варгас побягна, без да се интересува от съдбата на партньорите си.

Не им беше казал, че част от плана му е евентуално да умрат, както и стана — когато видя Варгас да изчезва със сферата, Хаос изпадна в бяс и в гнева си ликвидира двамата бразилци почти веднага — отрязва главата на единия и прободете другия с меча си в корема, после ги избута да паднат в езерото. После се спусна да гони Варгас.

Бразилският боец обаче беше спечелил твърде голяма преднина. Изкачи се ловко на последните две нива, така че когато Хаос го стигна на последното, Варгас се мушна през изхода със златната сфера в ръка и се спаси.

Зрителите в кралската ложа заръкопляскаха.

Най-силно ръкопляскаше кардинал Мендоса. Усмихна се съчувствено и самодоволно на Йоланте и продължи да ръкопляска.

В лявата половина на лабиринта Джак отново чу аплодисментите и възгласите от кралската ложа.

— По дяволите! — изруга той. — Някой е взел втората сфера. Сега трябва да се наредим сред седемте, които ще могат да използват изхода. Ще си спомниш ли пътя?

Алби преглътна.

— Не знам. Ще опитам.

— Алби, на света няма друг човек, когото бих предпочел да следвам през този лабиринт — каза Джак. — Води.

* * *

Не само Джак чу аплодисментите и възгласите от кралската ложа. Всички други бойци също ги чуваха и си даваха сметка какво означават.

Бойците започваха да се събират на последното ниво на лабиринта — някои бяха с партньорите си, други не — и един по един се измъкваха през изхода.

Плашилото и хората му бяха две нива под изхода.

— Побързайте, пехотинци — каза Плашилото на Астро и Томахавката. — Да се измъкнем от този капан.

Стигнаха до отвор, през който можеха да се изкачат на предпоследното ниво. Първи се изкачи Астро, следван от Томахавката, а Плашилото остана последен.

— Чисто е — каза Астро и огледа напред, а Томахавката се наведе надолу, за да вдигне Плашилото...

... точно когато една огромна ръка го сграбчи за глезена и го дръпна на долното ниво.

Плашилото падна по гръб и се удари лошо. Когато погледна нагоре, видя проблясващите остриета на бичовете на Хидра, които профучаха покрай лицето му.

Плашилото се претърколи. Остриетата удариха камъка и изскочиха искри. Вторият камшик също полетя надолу. Плашилото пак се претърколи и пак остана невредим.

Вдигна крак и с всички сили изрита Хидра в слабините!

Фрас!

Но Хидра остана на място, без да го изпуска от очи, абсолютно невъзмутим. Бронята му беше достатъчно здрава.

— Уф!... — изпъшка Плашилото.

Тогава обаче видя слабото място в екипировката на големия воин — под линията на челюстта на змийския шлем се виждаше ивица гола кожа. По цялото тяло нямаше друго незащитено място.

Плашилото скочи на крака и изпрати супербърз юмрук към незащитеното място. Ударът улучи голото гърло на Хидра и той се преви с мъчителна кашлица.

Плашилото не изчака, за да го довърши. Просто скочи на превития гръб на Хидра и го използва като човешки трамплин, за да се покатери на горното ниво, където го очакваха ръцете на Томаховката, за да го изтеглят.

Тримата морски пехотинци хукнаха, намериха отвор, който да ги изведе на най-горното ниво, и миг след това, с огромно облекчение, се промушиха през люка на изхода.

Вахерон не преставаше да коментира пред публиката от знатни особи:

— Десет бойци влязоха в лабиринта! Двама бяха елиминирани — единият от представителите на Земя, боец от Бразилия, беше убит от Хаос при опита му да вземе сферата. Другият, индийски командос, представляващ нашия славен домакин, господаря на Долния свят, срещна съдбата си от ръцете на малкия разбойник Мефистофел.

Вахерон се засмя.

— От осемте, които все още са живи, шестима вече напуснаха лабиринта. Остават двама: Петият воин, представляващ Земя, и офицер Мънро от Море. Когато обаче следващият боец напусне лабиринта, изходът ще бъде затворен. Последният боец ще бъде преследван от Хаос, Страх и Хидра, докато не умре или... ако посмее... докато не улови Мефистофел в качеството му на Свещен елен и не го отведе до изхода. Някои биха казали, че е по-добре да умреш в ръцете на воините на Хадес, вместо да предприемеш нещо подобно.

Джак и Алби забързаха през лабиринта, носеха заедно Рокси.

Прескачаха отвори и капаци в подовете, тичаха по хоризонталните первази, изкачваха се през отворите нагоре.

Алби водеше по пътя, който беше запомнил. Стигнаха до най-лявата част на лабиринта, недалече от гигантското водно колело. Колелото се въртеше и периодично изливаше във вертикалната конструкция стотици литри гореща серниста вода — противната жълта течност се стичаше през отворите и се връщаше в езерото като зрелищна каскада от водопади.

Най-накрая стигнаха най-горното ниво и видяха изхода — беше точно в средата на осемнадесетото ниво, осветен правоъгълен люк в каменния таван може би на двадесет метра от тях.

— Справи се чудесно, Алби — каза Джак.

Бяха високо, все едно на покрива на осемнадесететажна сграда. Лабиринтът се губеше в низините под тях. Димящото езеро беше далече долу.

— Да побързаме — каза Джак. — Не знаем колко бойци вече са излезли от лабиринта...

В този момент друг боец показва главата си през шахта доста далече от тях — но *между* тях и изхода. Окървавен и сам, боецът изпълзя на лакти и колене...

... а след него се показва белият лъв, Страх.

Боецът тръгна в обратна посока от Джак, Алби и Рокси — към изхода. Страх го последва, с гръб към Джак.

Боецът беше познат на Джак.

Беше чернокожият морски „тюлен“ Дешон Мънро, Финализатора, единият от двамата, които бяха оставили хората си долу на моста, за да задържат останалите.

Така или иначе, положението му не беше за завиждане.

По лицето и врата му имаше кръв и докато бързаше към изхода, личеше, че куцука с левия си крак.

Страх, на свой ред, се движеше леко и пъргаво, защото беше невредим. Наблюдаваше ранения „тюлен“. След миг изрита ранения Мънро отзад и той се просна по очи на пода.

Страх най-спокойно избърса окървавеното острие на меча в крачола на панталона си и се приготви да довърши Финализатора.

Джак стисна зъби.

Дали случващото се събуди в него съчувствие към колегата войник, или заради чувството му за справедливост, защото един ранен и беззащитен човек щеше да бъде убит най-безсърдечно, видяното просто извади Джак от кожата му и той не се стърпя и се втурна напред.

Беше изгубил ножа си при сблъсъка с Мефистофел, но направи десет бързи скока и нападна Страх в гръб — блъсна гигантския воин с цялата си тежест.

Страх изсумтя и падна на колене, а Джак скочи върху него.

Морският „тюлен“, Мънро, се обърна изненадано. Определено бе решил, че е дошъл краят, му, но сега...

Страх изрита Джак от себе си, като едва не го изхвърли от перваза в езерото долу. Джак обаче успя да се задържи на крака и изрита маската на коленичилиия воин.

Главата на Страх се люшна и се блъсна в стената на лабиринта.

От удара в твърдата стена визьорът на маската се счупи и за миг воинът се обърна към Джак. Джак видя очите му.

Гневни кафяви очи.

— Финализатор! Помогни ми! — извика Джак. — Заедно ще го победим!

Финализатора остана да лежи от другата страна на Страх, видимо изненадан от това развитие на нещата.

Страх се надигна.

— Не мога да го победя сам! — викна Джак. — Помогни ми!

Финализатора пое шумно дух, напрегна сили, изправи се... и побягна по перваза към изхода.

Челюстта на Джак увисна.

— Кучи син!

Страх се изправи в цял ръст.

Между Джак и изхода от лабиринта.

Джак видя как Дешон Мънро се покатери през изхода. Веднага щом излезе, люкът се затръшна и осветеният отвор стана тъмно петно.

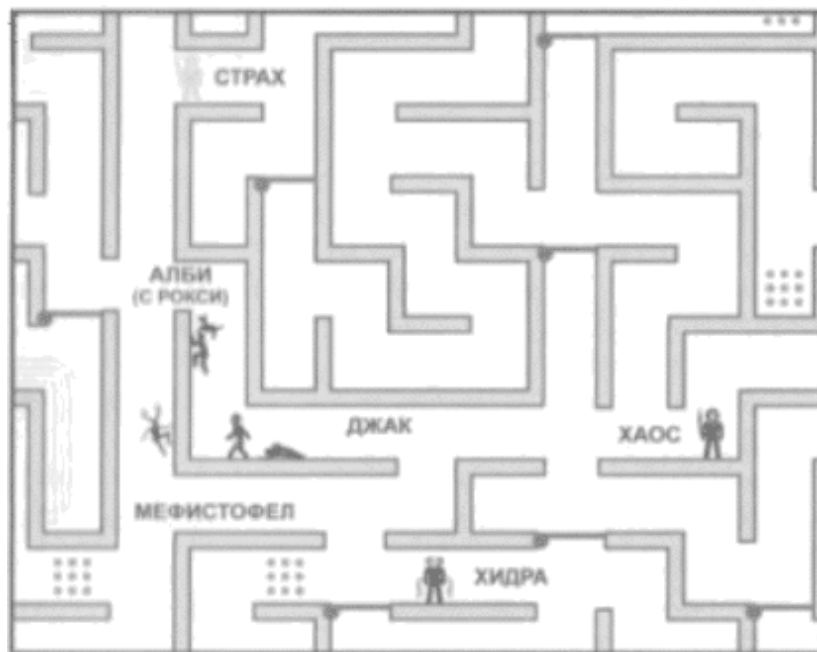
— О, не! — простена Алби. — Той е седмият боец, който се измъкна. Лабиринтът е затворен. Ще останем тук, освен ако не...

Джак заотстъпва пред приближаващия се Страх.

— Освен ако не хванем онзи шут, облечен като елен, и не го занесем до изхода. Бързо! Слизай веднага долу!

Алби скочи през най-близкия отвор. Рокси беше под якето му. Джак го последва, Страх хукна след тях по най-горния перваз на лабиринта.

НА ЛОВ ЗА СВЕЩЕНИЯ ЕЛЕН

Четвъртото изпитание навлезе в нова фаза.

Лабиринтът беше притихнал. Вече нямаше подвиквания, тропот на крака по первазите и дрънкане на мечове.

Чуваше се единствено скърцането на водните колела от двете страни на лабиринта и плискането на отровната вода в езерото.

Беше триъгълен лов — Джак и Алби преследваха маскирания като елен Мефистофел; Хаос, Страх и Хидра преследваха тях.

Зрителите от кралската ложа следяха случващото се съсредоточено.

Джак и Алби се спуснаха през лявата половина на лабиринта към мястото, където бяха оставили проснатия в безсъзнание Мефистофел.

Макар Джак да не виждаше, публиката беше наясно — тримата воители на Хадес го приближаваха от три страни. Белият Страх отгоре, черният Хаос отдясно, сивият Хидра — отдолу.

Джак, следван от Алби и Рокси, слезе до нивото, на което бяха оставили Мефистофел.

Щом се спусна през вертикалния отвор, видя индийския командос да лежи в положението, в което го бяха оставили.

— Онова противно джудже трябва да е от другата страна на трупа — прошепна Джак на Алби.

Стъпи на перваза. Шутът не беше там.

Мефистофел вече не лежеше в безсъзнание до трупа на индийския командос.

— По дяволите! Свестил се е! — възкликна Джак.

Отнякъде съвсем близо долетя писклив кикот.

— Мен ли *търситеeee*? — пропя тънък глас.

* * *

Зрителите гледаха като омагьосани.

Мефистофел беше само на метър и половина от Джак, от другата страна на вертикалната преграда.

— Какъв прекрасен театър... — отбеляза принц Джордж.

Лили стисна парапета на ложата до болка и го изгледа навъсено.

Досега Джак не беше чувал гласа на Мефистофел, но сега му се щеше да не го бе чувал. Писуکانето на шута звучеше като драскане с нокът по стъкло.

— Защото аз те *виииииждааааам!* — извика шутът.

Джак се обърна рязко и зърна дребния зад себе си — миг преди Мефистофел да скрие главата си.

„Играе си с мен.“

— Внимавай когато преследваш Свещения елен! — извика Мефистофел. — Нали не искаме ловецът да стане плячка?

Внезапно тупване накара Джак да се обърне и той видя черният Хаос на същото ниво, на по-малко от двацет метра, да приближава бързо.

Джак се обърна към Алби.

— Бързо! След шута!

Мефистофел тичаше в лявата част на лабиринта към бавно въртящото се водно колело там.

Джак и Алби се спуснаха след него, минаха покрай вертикалната преграда, после се изкачиха на стъпаловидно издигната част от перваза.

Джак току се обръщаше назад.

Преследвачите им — Страх, Хидра и Хаос — бяха близо. Джак не ги виждаше, но предполагаше, че тримата ще се разделят и ще завардят всички възможни пътища към изхода.

* * *

Лили наблюдаваше смъртоносната игра, която се разгръщаше пред очите на всички.

— Ще се разделят — обясни принц Джордж на жената до себе си. — Страх, Хаос и Хидра ще застанат на пътищата към изхода. Петият воин е като плъх в капан. Няма да отнеме много време.

— Някакви идеи? — попита Алби задъхано, докато се изкачваше по вертикалната стена след Джак. Черната рошава глава на Рокси се показва през ципа на якето му.

— Спомням си тази част от лабиринта — каза Джак. — Има само един вертикален изход и два хоризонтални. Предполагам, че малкият червен боклук пази изхода нагоре. Подмами ни тук, а сега другите кучи синове ще пазят хоризонталните изходи зад нас.

— Подмамил ни е тук? — учуди се Алби.

— Предполагам, че тези задници са се упражнявали многократно в лабиринта, преди да започнат Игрите — обясни Джак. — Вероятно са преследвали някои от нещастните минотаври. За да довършиш някого, трябва да го подмамиш да отиде в част от лабиринта с ограничен брой изходи, да ги завардиш и след това бавно да затегнеш примката.

— Ясно. А имаш ли план как да се измъкнем от такава клопка? — попита Алби тревожно.

Страх беше само на две нива под тях, по диагонал, и ги приближаваше. Изведнъж по первазите недалеч блисна воняща жълта вода от водното колело.

Джак надникна иззад преградата и погледна големите кофи. Приличаха на минни вагонетки.

— Може би — каза разсеяно. Обърна се към Алби. — Ако искаме да оцелеем, трябва да спипам онова хлъзгаво малко червено човече, а то няма да се даде без бой. Не мога да го победя в пряка схватка. Ще трябва да играя нечестно.

В този момент Джак стигна горния край на диагоналния им маршрут и надникна нагоре...

... и видя Мефистофел, застанал на перваза от другата страна на тясна шахта. Въртеше небрежно кистена и му се усмихваше гадно.

Чакаше го.

Джак се обърна към Алби и прошепна:

— Когато започнем да се бием, тръгни към последното ниво. Качи се там и ме чакай... ако оцелея.

— Ако оцелееш — повтори Алби тихо.

— Алби Калвин — каза Джак, взе ножа с бокса от Алби и го погледна в очите. — Ако не оцелея, няма да оцелееш и ти. Ще те подгонят и ще те убият. Така че ще ти кажа следното. Обичам те, момче. Ти си добър приятел, на Лили и мой. Порасна и сега си свестен млад мъж. Обичам те като син. Ако се стигне дотам, поне ги затрудни максимално.

И го прегърна.

— Каквото и да се случи, ще се видим пак — добави Джак, стисна ножа и прескочи шахтата, за да се бие с шута.

Скочи пред Мефистофел.

Первазът беше тесен. От едната страна имаше стена. От другата нямаше нищо освен кратко падане до капак, след който, Джак вече беше наясно, следваше само дълго падане до езерото долу.

— Поздравления, Пети воине — каза шутът със странен глас. — Готов ли си да умреш?

— Да почваме — каза Джак спокойно.

Шутът оголи изпилените си зъби.

— Добре, да почваме.

Скочи към Джак със стряскаща бързина, завъртял двете топки на оръжието си.

Джак обаче направи нещо съвсем неочаквано.

Вдигна ножа пред себе си, вертикално нагоре. Смъртоносните месингови топки се омотаха около острието и се чукнаха една в друга съвсем безопасно на ръка разстояние пред лицето на Джак.

Мефистофел се намръщи. Това беше единственият начин да се убие енергията на кистена — да сложиш нещо, около което да се увие, вместо около главата ти.

Джак се възползва от възможността и направи нещо, което смяташе, че Мефистофел никога не е преживявал при тренировките си в лабиринта.

Грабна шута за яката и скочи с него заднишком през шахтата на пода, към капака на долното ниво.

Джак падна върху капака и той — както би трябвало — се отвори...

... и изведнъж Джак и Мефистофел се оказаха във въздуха, полетели към езерото.

Всички зрители ахнаха, когато видяха как Джак и Мефистофел полетяха надолу.

Докато падаше, Мефистофел се разпищя от ужас. Не беше очаквал нещо такова.

Джак обаче знаеше какво прави.

Докато падаха, извади от колана си магхука, който бе взел от индийския командос, и изстреля куката нагоре и наляво.

С пневматично съскане куката излетя и се закачи за един от первазите близо до левия край на лабиринта.

Кордата се изпъна рязко и Джак — все още стискаше Мефистофел — се залюля наляво, към бавно движещото се водно колело.

Когато наближиха крайната лява точка, въжето леко ги издигна и Джак успя да стъпи на десетсантиметровия ръб на една от големите железни кофи, които изкачваха нагоре отровната вода от езерото.

В момента, в който стъпи на кофата, Джак безмилостно удари главата на шута в железния ръб. Тя отскочи като топка и червеното човече загуби съзнание за втори път в рамките на час.

Джак прибра куката с въжето и за пълна изненада на публиката продължи да се изкачва нагоре с кофата на водното колело.

Когато скочи от кофата най-горе, Алби го чакаше, както се бяха уговорили.

Метнал отпуснатото тяло на Мефистофел през рамо, Джак застана до младежа.

— Хубав план — отбеляза Алби.

— Както ти казах, нечестна победа. Хайде, да побързаме — каза Джак.

Хаос, Страх и Хидра все още се изкачваха по лабиринта под тях.

Джак и Алби хукнаха към изхода.

Стигнаха до затворения люк точно когато тримата им преследвачи се появиха на последното ниво и хукнаха по терасата.

Джак удари люка и извика:

— Уловихме елена! Уловихме елена!

Люкът се отвори.

Джак избута Алби горе, подаде му Мефистофел и се покатери след него секунди преди да пристигне Хаос.

Джак и Алби се изпънаха по гръб на покрива на гигантския лабиринт, задъхани, изтощени, деветнайсет етажа над отровното езеро.

— Не знам... още колко... подобни идиотщини... мога да издържа — изпъшка Джак.

— И аз — съгласи се Алби.

Рокси се измъкна от якето му и започна да ближе Джак по носа.

Мефистофел простена. Бавно и мъчително отвори очи.

Все още легнал по гръб, Джак погледна сеещия смърт шут и каза:

— Пипнах те, задник.

ТАЙНА ИСТОРИЯ III СЪБИТИЕТО „ОМЕГА“

ЕГИПЕТСКИЯТ СИМВОЛ АНКХ

Познанието трябва да се обновява непрекъснато, чрез
непрестанни усилия, за да не се загуби.

Алберт Айнщайн

ДОМЪТ НА МЕЙ МЕРИУЕДЪР БРУМ, АВСТРАЛИЯ

— Добре, какво имаме тук? — попита Мей.

Тя, Стреч и Мечо Пух седяха в дневната ѝ сред купища книги, ръкописи, три лаптопа, два айпада и безброй статуи.

Бяха работили цяла нощ — търсеха всички споменавания на галактиката Хидра и тетрагамациона, използван през столетията, за да я обозначи.

— Този образ на Хидра се появява често в древния свят — каза Стреч. — Има сведения, че релефни изображения е имало в храмове и светилища на най-различни места, като Индия, Пакистан, Ирландия, Англия, Белийз, Гватемала, Австралия, Камбоджа и дори на Великденския остров. — Погледна Мечо Пух. — Не сме стигали до там с теб, обаче на Великденския остров Джак...

Усети се и млъкна, преди да го каже. Погледна Мей неловко.

— Знам, Бенджамин — каза тя. — На Великденския остров синът ми се е изправил срещу баща си, бившия ми съпруг, и го е убил. Няма проблем, той ми разказа всичко. За протокола, баща му беше задник, който си получи каквото заслужаваше. По-важното е къде на Великденския остров е намерен символът?

Стреч погледна записките си.

— На малко скалисто островче до южния бряг на Великденския остров, наречено Моту Нуи.

— Моту Нуи... повтори Мей замислено. — Чувал ли си за Моту Нуи, Бенджамин?

Стреч поклати глава.

— Трябва ли да съм чувал?

— Великденският остров е известен с огромните си каменни статуи, наречени *моаи*. Малцина обаче знаят за Моту Нуи. Като география не е нищо особено — обикновено скално образувание на осемстотин метра от южния бряг на големия остров. Но то е играло ключова роля в най-важния ритуал на Великденски остров. Моту Нуи е островчето, което хората от големия Великденски остров са използвали за най-важното си ритуално състезание, Надпреварата за Птицечовека.

— Какво е това? — попита Мечо Пух.

Стреч обясни:

— Джак го спомена веднъж, когато търсехме Шестте камъка на Рамзес. Било е състезание между воители. Трябвало да преплуват през протока между големия остров и Моту Нуи, който е пълен с акули, да вземат птиче яйце от място близо до върха и да се върнат с яйцето. Който спечели състезанието, ставал вожд на Великденския остров за следващата година. Наричали го Птицечовек. Нещо такова.

— Горедолу — каза Мей, — но не точно. Наистина е било състезание между воители, само че не *воинът* е ставал вожд на Великденския остров. Ставал е неговият *покровител*. Този човек се провъзгласявал за *вожд на вождовете*, първи сред различните водачи на острова, цар на царете, така да се каже...

И млъкна.

— Какво? — попита Мечо Пух.

Мей се намръщи.

— Цар на царете — повтори тя разсеяно. — Четирима царе владеят четирите легендарни царства, но кой е *първи* сред тях, кой е цар на царете? В монархическите дела някой винаги стои над другите. Как го избират?

Наведе се над лаптопа си и затърси сред множество снимки, докато не намери нужната — поразителна гръцка ваза.

— Това е древната гръцка ваза, която Джак откри в изгубената Александрийска библиотека. Както виждате, на нея красиво са изрисувани дванайсетте подвига на Херакъл. Виждате ли надписа на гръцки около ръба? Превежда се така:

Тази ваза е спомен за срещата на Четиримата царе по повод Големите игри. Всеки от царете доведе свои бойци, които да го представляват, за да се реши кой да бъде цар на царете.

— Цар на царете — каза Мечо Пух.

— Довели са бойци, които да ги представляват — каза Мей. — Точно както вождовете от Великденския остров. Както и *моаи*, народът на птичечовеците, е уникален за Великденския остров. Не е известно нещо такова да се е изпълнявало другаде по света.

— Откъде се е взело това състезание? Защо населението на Великденския остров го прави свой ритуал? И, за нашите цели, след като знаем за връзката на хората от Великденския остров с напредналата цивилизация, построила Машината, дали Състезанието за Птичечовека произлиза от тази цивилизация?

— Добре, а какво са тези Големи игри? — попита Стреч и кимна към вазата.

Мей отговори:

— Доколкото знаем, това е мит. Понятието „игри“ в древността е означавало много неща — гладиаторски битки, състезания с колесници, дори атлетични състезания като онези, организирани от древните гърци... които са станали Олимпийски игри.

— При проучванията ми съм попадала само на едно споменаване на *Големи игри* и то е при Платон — продължи тя. — Той пише, че Големите игри са митична поредица смъртни изпитания, организирани

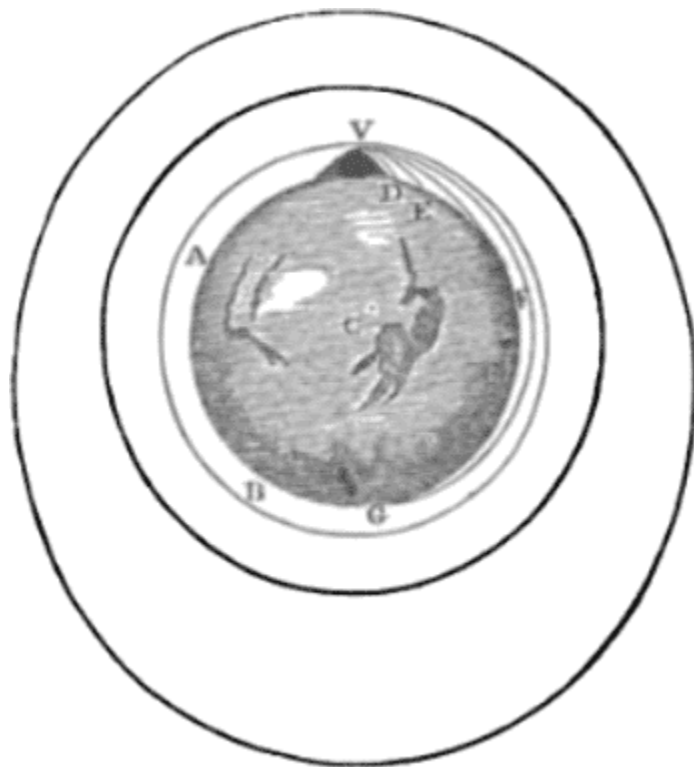
в Долния свят и ръководени от самия Хадес. Разбира се, приех това с едно наум, защото Платон е източник и на легендата за Атлантида.

— Интересно — каза Мечо Пух. — След като ни показва онази страница от книгата на Исак Нютон, която споменава галактиката Хидра, ми хрумна нещо. Ако Нютон, като член на Невидимата колегия, е бил съветник на един или повече от царете на легендарните царства и е бил наясно с астрономическите им познания за галактиката Хидра, може би днешните представители на тези царства биха искали да се сдобият с работите на Нютон. Така че потърсих скорошни търгове на произведения на Нютон.

— И? — попита Мей.

— Има една френска фамилия, много богата, Десакс, която през последното десетилетие е купила няколко оригинала на Исак Нютон. Една от тях е единствената рисунка, правена от самия Нютон в най-известната му книга, „Принципи“. Тази рисунка.

Мечо Пух обърна лаптопа, така че и другите да видят екрана:

Беше нарисувана планета, най-вероятно Земята, от чийто северен полюс стърчеше планина. Около планетата бяха нарисувани няколко елипси и окръжности.

— Нарича се Планината на Нютон — каза Мечо Пух. — Това е мисловен експеримент с гравитация и орбити. Ако изстреляш поле от върха на планината с различни скорости, ще се случат различни неща, заради гравитационната сила. Ако го изстреляш бавно, ще падне на земята. Ако го изстреляш по-бързо, ще полети в орбита около планетата. Ако го изстреляш още по-бързо, ще се измъкне от гравитационното поле на Земята и ще полети в космоса. Миналата година главата на фамилия Десакс, мосю Антони, е купил оригиналната рисунка на Нютон от частен аукцион за два-сет и два милиона долара.

— Два-сет и два милиона? — Стреч подсвирна. — Доста скъпа рисунка.

Мечо Пух се обърна към Мей...

... и млъкна.

Тя го гледаше с широко отворени очи и увиснала челюст.

— Какво? — попита Пух. — Какво толкова казах?

— Фамилия Десакс — каза Мей бавно. — Не бях чувала това име от години. Срещата съм го няколко пъти в началото на проучванията ми. Това е много стара фамилия, *много* ценена във френското общество, и много тайнствена. Родословието им е наистина старо. Няколко мъже от фамилията са били маршали на Франция. Патриархът, Антони — Тони — Десакс, присъства на няколко кралски сватби в Европа през деветдесетте, което ме кара да се замисля дали не е член на Deus Rex, Земното царство. Не знам дали е така, но тогава смятах, че най-малкото трябва да ги познава. Не знаех обаче, че са купили рисунката на Нютон.

— Не е било съобщено в медиите — отбеляза Мечо Пух. — Открих информацията през френските данъчни служби. Покупката е станала тихомълком.

— Той е потаен човек — каза Мей.

— Точно затова го проучих — добави Мечо Пух. — Антони Михаел Доминик Десакс IV. На петдесет и шест. Оценка за нетното му състояние — дванайсет милиарда долара. Наследил е два милиарда от баща си, но чрез два вида бизнес, мини и корабоплаване, ги е увеличил на дванайсет милиарда. Частната му семейна фирма притежава по света повече от четирийсет мини, които добиват всичко — от въглища до злато и редки минерали. Има две мини в Бразилия и няколко в

Южна Африка, но повечето са в Индия, в пустинята Тар или около нея. Що се отнася до корабоплаването, корабната корпорация „Десакс“ строи и реже за скрап контейнеровози и петролни танкери. Строят ги в корабостроителница край Тулуза, а ги режат на частен бряг от четирийсет километра на отдалечено място в Северозападна Индия, провинция Гуджарат, където пустинята се среща с Арабско море.

— Веднъж в новините видях това гробище за кораби — каза Стреч. — Удивително е — огромна редица ръждясащи кораби, изтеглени на брега, които разрязват на парчета и изнасят. Репортажът беше за някакво замърсяване на околната среда, някакъв разлив.

— Точно така — каза Мечо Пух. — „Десакс Шипинг“ наема бедни индийски работници, от които се очаква да режат излезлите от строя кораби. Много често в процеса на работата от корабите в океана изтича масло, арсен и всякакви други отрови. Миналия декември също имаше разлив. „Грийнпийс“ протестира и опита да привлече медийна подкрепа, но „Десакс“ не обичат публичността и въпросът беше решен набързо с обаждане до индийския министър-председател.

Мей отвори снимка на екрана на лаптопа си.

— Господин Десакс също има връзка с нашия символ на Хидра. Преди десет години е купил асирийска статуя на лъв на 3000 години. Самата статуя не е нищо особено — асирийците са оставили много статуи на лъвове — но един от алгоритмите ми за търсене установи, че в основата на тази е издълбан символът на Хидра. Изглежда ето така.

Стреч и Мечо Пух се вгледаха в изображението.

— Прилича на герб — каза Стреч.

— Каква е тази странна планина, която закрива символа? — попита Мечо Пух.

— Никой не знае — отговори Мей.

Мечо Пух се обърна към нея.

— Какво е предназначението на статуята на лъв? Древните статуи винаги са имали предназначение, смисъл. Какво е предназначението на тази?

— Прав си, Захир — каза Мей. — Статуята е една от две еднакви, но близнакът ѝ е изчезнал отдавна. На постаментата ѝ има надпис на урду: *АЗ СЪМ ХАОС, ЕДИН ОТ ДВАМАТА БЛИЗНАЦИ, ПАЗИТЕЛИ НА ДОЛНИЯ СВЯТ*. Според асирийските легенди портите на ада се пазят от два лъва. Името на другия е Страх.

Мечо Пух извади мобилния си телефон.

— Нужна ни е още информация за мистериозния господин Десакс. Ще поискам да ми върнат някои услуги. Ще видя дали разузнавателната агенция на баща ми няма данни за него — да е споменаван във връзка с държавни дела, подозрителни дарения, засечени телефонни разговори... каквото и да е.

След като Мечо Пух излезе от стаята, за да говори по телефона, Стреч каза:

— Понеже търсехме галактиката Хидра, проверих и места, евентуално свързани с нея. Две бият на очи — два града в Централна Азия, и двата се казват Хайдарабад. Единият е в Индия, другият — в Пакистан. И на двете места са открити издялани в камък символи на галактиката.

— Интересно — каза Мей.

Мечо Пух се върна и каза:

— Току-що разговарях с разузнаването на Обединените арабски емирства. Помолих ги да се включат в американската система ЕШЕЛОН — тя следи всички телефонни разговори по света — и да проверят няколко имена: Десакс, Хидра, царство, Долен свят, Йоланте Комптън-Джоунс. Получиха се две попадения още в самото начало. — Погледна бележките си. — Първият разговор, в който са се споменавали някои от думите горе, е засечен преди два месеца. В него мъж с индийски акцент, идентифициран като Сунил Малик, казва: „Това е чудесен екземпляр, господин Десакс, един от най-добрите,

които съм виждал. Плочата е от 14-и век преди Христа и е невредима, поради което е и особена рядкост. Това е мечтата на всеки колекционер“.

Мей присви очи.

— Съни Малик...

— Познаваш ли го? — попита Стреч.

— О, да. Може да се каже, че със Съни работим в една и съща област — света на древната история — само че той се подвизава в доста сенчест неин ъгъл — отвърна Мей. — Съни Малик е голям търговец на кървави антики. Освен това е много опасен индивид, шеф на банда и контрабандист на оръжие. Действа от Карачи, Пакистан.

— Кървави антики? — попита Мечо Пух.

— Чувал ли си за кървави диаманти или диаманти от зона на конфликт?

— Разбира се.

— Същото е. Когато нападнат древен град, войнстващите групи от рода на талибаните ограбват музеите и богатите домове и отмъкват всички артефакти и антики, които открият. След това ги продават — „кървави антики“ — на хора като Съни Малик, които на свой ред ги препродават на колекционери на черния пазар. Тази следа си струва да се проследи. А вторият разговор, Захир?

— Вторият разговор е засечен само преди осем дни — отговори Мечо Пух. — Там мъжки глас казва: „Йоланте, обажда се Антони Десакс. Разбира се, че можеш да вземеш нов боец за Игрите. Ще се радвам да те видя следващата седмица“.

— И това е било казано преди осем дни, така ли? Йоланте Комптън-Джоунс и Антони Десакс говорят за замяна на боец в Големите игри? Това означава, че Игрите се провеждат сега...

— Смяташ, че Големите игри на Хидра се провеждат в момента... в царството на Долния свят... и че Йоланте е отвлякла Джак, за да се състезава в тях, така ли? — попита Стреч.

— Точно това смятам — отговори Мей. — Захир, Бенджамин. Може би попаднахме на най-голямото събиране на четирите царства от три хиляди години... и моят син е въввлечен във всичко това. Трябва да открием къде се случва.

— Как? — попита Стреч.

Мей стана.

— Отиваме в Карачи. При Съни Малик. И ще научим какво точно е продал на мосю Десакс.

долният свят, някъде в индия

След като останаха живи след вертикалния лабиринт Джак, Алби и Рокси бяха отведени до влака на зложниците и вкарани в тяхната клетка от охраната от въоръжени минотаври. Поради някаква причина, която никой не си даде труд да сподели с Джак, двамата победители — Зайтан и бразилецът Варгас — нямаше да получат наградите си веднага. Това щеше да се случи по-късно.

Плашилото и двамата му морски пехотинци, Астро и Томахавката, също вървяха към клетката си.

— Просто трябва да го кажа — подхвърли Плашилото на Джак, докато крачеха заедно. — Ти си наистина адски гаден кучи син. Да тръгнеш срещу шута беше дръзко.

Джак кимна и каза:

— Човек прави, каквото трябва да направи.

— Плашилото е наясно с това — изсмя се Астро. — Сърцето му спира два пъти по време на откачени мисии, но пак е жив и здрав.

Плашилото продължи:

— Искам само да го кажа сега, защото имам усещането, че нещата ще станат още по-гадни. Ако ни изправят един срещу друг в някоя дупка и ни кажат да се бием до смърт... ами...

— Да се надяваме да не се стигне до това — каза Джак.

Стигнаха до клетката на Плашилото, където чакаше Майка.

— И двамата сте оцелели! — възкликна тя. — Уау! Момчетата ми преживяха още едно древно смъртно изпитание.

Джак каза „довиждане“ и продължи напред.

* * *

Плашилото и Майка го проследиха с поглед и Плашилото каза:

— Това няма начин да свърши добре. Тези игри са игри на елиминиране. Шестнайсет воители, които постепенно отпадат и накрая

ще остане само един. Неминуемо ще дойде момент, в който с него ще трябва да се бием. Какво да правя?

Двамата гледаха след отдалечаващия се Джак, който пристъпваше с натежали от умора крака. Майка каза:

— Знаеш какво мисля за тебе, шефе. Ако питат мене, ти си човекът. Няма да се откажеш до последен дъх. Този тип — кимна към Джак — е като теб. В момента може и да не е на служба, за разлика от теб, но преди време беше един от най-добрите. И е решителен. Официалното ми мнение? Ако се наложи вие двамата да се биете очи в очи, можеш да го убиеш... обаче ще ти струва доста сили.

Плашилото гледаше след отдалечаващия се Джак.

Останалите бойци също бяха вкарани в клетките и отново бяха заключени.

Почти веднага след това в две от клетките пуснаха втечнения камък и убиха заложниците на двамата бойци, загинали в последното изпитание — бразилеца Коразон и индийския командос от МАРКОС.

Когато това отвратително дело приключи, вагоните отново потеглиха по релсите около планината.

Джак извърна очи от току-що залетите клетки със заложници. Не искаше да мисли за това. За да се разсее, се загледа навън през решетките на движещия се вагон.

Алби дойде при него.

— Джак, не знам дали го забелязваш, но аз започвам да виждам закономерност в изпитанията.

— Това са ритуали — отговори Джак тихо, все така загледан навън.

— Да — съгласи се Алби. — Сложни ритуали. Минотавър те напада в килията. Специални убийци с маски на лъв, куче и змия. Шут, маскиран като елен. Тук има нещо повече от това, което се вижда на пръв поглед. Всичко може да е *един голям ритуал*. Ако разберем какъв е този ритуал, може да подобрим шансовете си за оцеляване.

Влакът постепенно забавяше.

Джак се наведе напред, защото пред очите му, долу, се появи нова арена.

— О, боже... — изпъшка той.

Беше колосална, несъмнено най-голямата арена досега. Алби изпъшка.

— Прилича на Циркус Максимус в Рим.

„Наистина прилича“, помисли си Джак.

Долу имаше огромна писта за надбягвания. Пръстеният манеж беше ограден от каменни стени.

Пистата обаче не бе кръг или овал. Вместо това имаше три прави, успоредни една на друга, чиито краища бяха свързани със завои подобно на буквата S, като последната влизаше в голям черен тунел, пробит в склона на кратера.

Джак хвърли поглед към Плашилото в клетката му.

— Какво мислиш? — попита Плашилото.

— Мисля — отвърна Джак, — че следващото изпитание ще е гадно.

Миг след това влакът изпъшка и спря.

След малко дойде Вахерон и се обърна към осемте останали шампиони, затворени в клетките.

— Радвайте се, червеи, защото днес ще бъдете удостоени с голяма и рядко предоставяна чест. Преди Петото изпитание да започне по-късно днес следобед всички вие сте поканени на обяд лично от Негово Величество Хадес. Тогава ще бъдат дадени и наградите за последното изпитание. Не може обаче да седнете на една маса с владетеля, изпоцапани с кръв и пот и вмирисани като животни. Почистете се.

До всяка клетка донесоха кофи с вода и дунапренови гъби. Вахерон лично занесе кофата до клетката на Джак.

Усмихна се презрително в лицето му и каза:

— Поради някаква причина ти си удостоен с аудиенция преди обяда.

— Аудиенция? При кого? — попита Джак.

— Един цар пожела да се срещне с теб лично — отговори Вахерон. — Искате само за себе си.

— Кой цар?

— Неговият. — Вахерон кимна към E-147. — Поиска ти и минотавърът да се срещнете с него.

— Цар на минотаврите? — учуди се Джак. След това рязко вдигна поглед. — Искам да взема със себе си един от моите хора — добави и погледна Алби.

— На аудиенция можеш да заведеш когото си искаш. Не ме интересува. — Вахерон махна пренебрежително с ръка. — На обяда с Хадес обаче ще дойдеш сам.

Дойдоха да вземат Джак след десет минути — осем минотаври с шарфове в алено и златно през раменете.

След като набързо се бе измил с водата и гъбата, Джак отново бе облякъл тениската с Хоумър Симпсън и си беше обул джинсите. Все така нямаше обувки, така че тръгна бос.

Алби и Е-147 тръгнаха с него.

Джак искаше да вземе Алби по две причини: първо, защото две глави мислят по-добре от една и ако видеше нещо странно, младежът също щеше да го види, и второ, защото искаше да говори с него далеч от любопитни уши, а сега се отваряше чудесна възможност за това.

Поведоха ги надолу по много дълга и много стръмна стълба, която се спускаше по ниската част на планината.

Докато слизаха, Джак каза:

— Алби, искам да ми помогнеш за нещо.

— Разбира се.

— Експлозивът на тила ми — каза Джак. — Докато е там, аз съм техен пленник. Не мога да се махна. Този задник Вахерон използва дистанционно, за да пръсне главите на тези, които уби досега. Това означава, че детонаторът се задейства с радиосигнал. Искам да намериш начин да заглушим този сигнал.

Алби погледна грозния белег на тила на Джак и блещукащия жълт скъпоценен камък, имплантиран там.

— Хммм. Ако имаме заглушаващо устройство, можем да прекъснем сигнала близо до заряда или близо до източника.

— Източника? — попита Джак.

Алби се обърна и вдигна поглед към огромната планина-дворец.

Очите му се спряха на една от крепостите по склона на възвишението, което имаше формата на Айфеловата кула — втората по височина.

— Там — каза и посочи.

Джак проследи погледа му...

... и видя крепостта, която гледаше Алби.

Няколко съвременни антени — радио-, сателитна, за мобилни телефони — бяха монтирани на една от кулите.

— Мисля, че източникът е в една от онези антени — каза Алби. — Не виждам други. Мисля, че има три варианта. Първо, да се заглуши или отстрани устройството от тила ти, второ, да се заглушат или унищожат онези антени, или, трето...

— Да?

Алби сви рамене.

— Да се открадне дистанционното от Вахерон. Вероятно някъде има и друго, но така ще може да се спечели някакво време.

Джак го погледна и се усмихна.

— Винаги съм харесвал начина ти на мислене, хлапе.

Най-после слязоха от гигантската стълба. На двеста метра пред тях се простираше широко равно място, което стигаше до мрачна и потискаща постройка: тъмна арка, като крепост, в западната стена на кратера.

Изглеждаше невероятно — две високи стени с бойници от двете страни на колосална порта. Огромната желязна решетка, която преграждаше портата, сега беше вдигната, а зад нея към тъмнината водеше павиран път.

Пред гигантската порта стоеше самотна фигура, която в сравнение с древната постройка приличаше на мравка.

Беше минотавър, огромен, с широки рамене и дебел врат.

Дори от това разстояние Джак виждаше, че рогатият шлем на главата му е по-добре направен от шлемовете на обикновените минотаври. Освен това този беше с широка пурпурна роба със златни ръбове.

Е-147 се поколеба, обърна се към Джак и каза:

— Това голям момент за Джак и Е-147. Това минотавър цар.

Аудиенцията на Джак с царя на минотаврите се проведе пред отворената паст на портата под мрачната арка.

Джак спря пред минотавъра цар.

Отблизо забеляза, че шлемът му е покрит с изящни орнаменти и инкрустиран с рубини и сапфири.

Царят свали шлема си и Джак видя неандерталското му лице, широко и космато.

Очите му обаче бяха като лазери. Блестяха от интелигентност.

— Поздравления, боецо — каза царят. — Аз съм Минотус, владетел на минотаврите.

— Аз съм Джак Уест. Това е моят приятел Алби Калвин. А това е...

— Е-147 — довърши царят на минотаврите. — Знам. Той е причината да поискам да се срещна с Джак Уест.

Джак погледна Е-147, който наведе глава.

Минотавърът каза:

— Джак Уест спаси живот на Е-147 при изпитание. Това необикновено. Защо Джак Уест направил това?

Джак го погледна изненадано. Беше се питал защо главата на армията минотаври на Хадес би искал да се срещне с него, но не бе очаквал това.

— Не исках да умре — каза просто.

Сега Минотус наклони глава.

— Защо Джак Уест загрижил за минотавър? Минотавър долна твар. Минотавър мръсен роб. Живот на минотавър не струва колкото кал по обуца на Джак Уест.

При тези думи Джак се намръщи.

— Е-147 не искаше да умре. Съжалих него. И не е долна твар. Никой не е долна твар, дори да е минотавър.

Очите на Минотус се разшириха, сякаш Джак бе казал нещо светотатствено.

Той погледна за момент настрана, после отново се обърна към Джак.

— Дванадесет хиляди години минотаври служат на царе на Долен свят. Някои царе добри и справедливи. Други зли и жестоки. Работа на минотавър цар трудна. Трябва балансира между желанието на цар Хадес и нужди на минотаври. Много зависи от нрав на цар на Долен свят. Този цар, този Хадес, добър. Суров, но справедлив. Добър за минотаври. Мисли минотаври за добри слуги, не роби. Дори казал ми, че след тези игри остави минотаври да живеят свободно в Долен свят.

Негови синове обаче не справедливи. Синове жестоки. Негов първи син и наследник, принц Дионисий, много жесток. Убива минотаври за забава. Убива минотаври, когато пиян. Понякога излиза на лов за минотаври с Вахерон и по-млад брат, Зайтан. Когато Хадес умре и Дионисий стане цар на Долен свят, за минотаври дойде лошо време.

Царят на минотаврите наведе глава и заби поглед в земята, замислен за мрачното бъдеще.

Джак го наблюдаваше внимателно.

— Защо всъщност ме извика тук? — попита той. — Защо поиска да се срещнеш с мен?

Царят на минотаврите вдигна глава и погледна Джак в очите.

— За дванайсет хиляди години, три Големи игри, никой боец не спасявал живот на минотавър в изпитание. Никога.

Минотус беше малко по-висок от него и Джак изведнъж видя нещо — в този неандерталец, получовек или каквото беше — имаше нещо, което притежава дори най-долното същество.

Видя гордост.

— Джак Уест направил точно това — продължи царят. — Като цар минотавър, поискал срещне този човек, този Джак Уест, и от име на минотаври благодари, че спасил E-147.

Протегна косматата си ръка. Джак я стисна.

— Желая на Джак Уест добър късмет на следващи изпитания — каза Минотус. — Моля прости мои минотаври за каквото прави в изпитания. Те трябва върши работа, за която учени. Да знае обаче, други роби на Долен свят на твоя страна.

След като аудиенцията приключи, Джак, Алби и E-147 бяха придружени от охраната от минотаври до планината-дворец.

Джак се изкачваше по стълбите, потънал в мисли.

— Какво мислиш? — попита Алби.

Джак присви очи към планината-дворец над тях.

— Мисля, че всичко това... Игрите, тази планина... би трябвало да се върти около много големи неща. Древни ритуали и династии, далечни галактики и така нататък. — Обърна се към Алби. — Няма ли да е странно, ако ситуацията се преобърне заради дребен жест на милост към нисш минотавър?

След няколко минути стигнаха до мястото, откъдето се стигаше до влака със заложници.

Там Джак се раздели с Алби и Е-147. Отведоха ги до клетката във вагона, а той продължи да се изкачва по стълбата, за да присъства на обяда с Хадес.

Придружен от охрана от минотаври, все още с мръсната тениска и бос, Джак влезе в трапезарията на господаря на Долния свят.

Огледа величествената зала с високите тавани и мраморни подове. Погледът му се спря на множеството картини и статуи, и разбира се, на гербовете на четирите легендарни царства:

Вгледа се в тях. Видя пирамидите в герба на Земя, водния град в герба на Море, планините в царството на Небето и символа на Хидра зад планината-дворец в царството на Хадес, в което се намираше в момента.

Гигантската статуя в средата на залата, изобразяваща борбата на Херакъл с критския бик, също привлече вниманието му.

Това беше известна статуя, която можеше да се види в обществените паркове на много места по света, от Тюйлери в Париж

до Хайд Парк в Сидни. Джак беше виждал различни нейни версии многократно. Сега обаче я гледаше с други очи. След собствените си срещи с бикоглавите получовеци някак се чувстваше близък с Херакъл.

До входа имаше бюст на древен цар. Мъжът със строг поглед, изваян от камък, носеше същата корона, която сега носеше Хадес.

„Предишен цар на Долния свят“, помисли си Джак. На постаментата на бюста бяха изписани думите:

EVRYSTHEVS
DIS PATER

— Обзалагам се, че и ти си бил задник — промърмори Джак на бюста.

— Гарантирам, че е бил — обади се Плашилото, който застана до Джак, придружаван от двама минотаври. — Какво значи „Dis Pater“?

— „Dis“ е друго наименование на ада или Долния свят. Тоест, означава Баща на Долния свят. Господар на ада.

Изчакаха до вратата към трапезарията, докато към тях се присъединиха Грегъри Бригам и другите бойци.

Бригам беше облечен подобаващо за случая, с пълна парадна униформа. С парадна униформа беше и бразилският сержант Варгас, който, заедно със Зайтан, беше спечелил Четвъртото изпитание.

Джак не се бе преоблякъл.

Дори да имаше други дрехи, не би си направил труда да се преоблече. Бяха го отвлекли и го бяха принудили да се бори за живота си. Нямахше намерение да се издокарва пред когото и да било. Дори му харесваше, че е бос.

Плашилото също не беше сменил дрехите си и още беше с мръсната бойна униформа.

Аристократичните гости вече бяха настанени около масите и когато бойците влязоха в залата, станаха и започнаха да аплодират.

Масата на Хадес беше поставена на подиум. Той също се изправи и заръкопляска при влизането на бойците. Зад него, бдителен както винаги, стоеше бодигардът му, боецът с маска на куче.

— Един от другите спомена, че най-добрият боец на Хадес бил куче — каза Плашилото. — Казвал се Цербер, както кучето на Хадес в гръцките митове.

Джак му хвърли кос поглед.

— Морски пехотинец, който знае гръцките митове? Ти не си типичен морски пехотинец, нали?

— Нямам представа.

Джак видя Мефистофел, застанал недалеч от Хадес.

Малкият червен шут го гледаше свирепо. От очите му струеше омраза. Никак не се радваше на факта, че беше надхитрен и пленен във вертикалния лабиринт.

„Създадох си враг — помисли Джак. — Смъртен враг. При това опитен убиец.“

Въведоха бойците в залата.

Докато крачеха напред, Джак видя големия телевизионен екран със списъка:

БОЙЦИТЕ:		
 ЗЕМЯ	1. Майор Грегъри Бркам	Великобритания
	2. Сержант Виктор Баргас	Бразилия
	3. Сержант Мауриско Корасон	Бразилия
	4. Капитан Джим Уест-мил, САЩ	Австралия
 МОРЕ	1. Майор Дефре Едуардс (Делта Форс)	САЩ
	2. Лейтенант Барет Дюонън (Сухопътни сили)	САЩ
	3. Спец. офицер Девон Мъро (Военноморски сили)	САЩ
	4. Капитан Шейн Скофийлд (Морска пехота)	САЩ
 НЕБЕ	1. Тензан Делга	Тибет
	2. Ренсан Делга	Тибет
	3. Гуратза	Непал
	4. Капитан Девитсунг Чен	Тибет
 ДОЛЕН СВЯТ	1. Зайган Десаис	Франция
	2. Капитан Сачин Сингх (МАРКОС)	Индия
	3. Лейтенант Уасим Нафрузи (МАРКОС)	Индия МИНО
	4. Лейтенант Раши Маню	Шри Ланка МИНО

За първи път прочете имената на всичките шестнайсет бойци. Имената на осем от тях вече бяха задраскани.

„Мъртвите“, помисли си.

До две от имената беше написано „МИНО“. Това явно бяха двамата бойци, убити и заменени от белязаните със златно минотаври в самото начало. Сега и те бяха мъртви, така че целите редове бяха задраскани.

Когато мина покрай Джак, Плашилото каза:

— Елиминират ни, един по един.

— За тяхна радост и забавление — съгласи се Джак.

— Бъди нащрек, Ловецо. Още не сме мъртви — каза Плашилото, докато го водеха към мястото му до неговия покровител, достолепен на вид мъж със сива коса и елегантен костюм.

Джак, майор Бригам и бразилецът Варгас бяха заведени до маса, на която седяха Йоланте, католическият кардинал и още един мъж — хубав, русоляв, приближаващ петдесетте, който много приличаше на Йоланте.

Джак не им обърна внимание, защото последният човек на масата скочи от стола си и се хвърли в обятията му.

— Татко! — възкликна Лили.

Беше с красива дневна рокля на цветя, стилни обувки на високи токчета и гримирана — пълна противоположност на Джак с мръсната му тениска и босите крака. Изглеждаше наистина страхотно, без съмнение, но и сексапилът ѝ беше умишлено подчертан, сякаш я излагаха на показ пред знатните гости.

Докато се прегръщаха, той прошепна:

— Добре ли си, дете?

— Засега. Виж кой седи при Хадес.

Джак погледна към масата на Хадес... До Хадес седяха Дион Десакс и Зайтан.

Джак си спомни думите на царя на минотаврите за жестокия първороден син и наследник на Хадес принц Дионисий.

— Дионисий... Дион. — Джак се намръщи. — Симпатията от Станфорд? Онзи, с когото излизаше?

— Да — отвърна Лили с горчивина. — Той е син на Хадес. Знаел е коя съм през цялото време.

Пуснаха се и седнаха.

Йоланте представи хората на масата.

— Майор Грегъри Бригам, капитан Джак Уест младши, сержант Виктор Варгас, представям ви на вашия покровител... — посочи русия мъж — моя брат Орландо, херцог на Авалон, патриарх на Deus Rex и цар на благородното и древно Царство на Земята.

Варгас се поклони и почтително стисна ръката на Орландо.

След като потупа фамилиарно Бригам по рамото, владетелят на Земното царство протегна ръка на Джак.

— Прославеният капитан Уест. Петият най-велик воин. За мен е истинско удоволствие.

Джак не посегна да стисне ръката му и я остави да виси във въздуха.

— Срещнах твоя предшественик, руснака Владимир Карнов, потомък на Романови и тогава глава на вашето семейство. Познавах го като Хищника. Надупчих го със сто патрона едрокалибрени зенитни куршуми. Стана на пихтия. И на мен ми е приятно да се запознаем.

Джак седна на масата и остави Орландо прав, с протегнатата ръка. Грабна едно хлебче и го захапа.

— Е, добре... — каза Орландо и погледна Йоланте многозначително.

Тя сви рамене.

— Все пак го отвлякохме, скъпи братко, нали?

Докато се хранеше, Джак забеляза, че бразилецът, сержант Варгас, води съсредоточено разговор с кардинал Мендоса, шепнешком.

Почукване по чаша привлече вниманието на всички. Хадес, на главната маса, се изправи.

— Колеги владетели, господа, дами, бойци, добре дошли. Шестнайсет храбри мъже започнаха тези Игри, сега имаме само осем. Чака ни Петото изпитание и открай време то е най-дългото и най-тежкото изпитание на Големите игри. Днес няма да е по-различно. Нашето Пето изпитание несъмнено ще бъде най-смъртоносното и мъчително за нашите безстрашни герои, поради което те заслужават да получат аплодисментите ни и да напълнят стомасите си. Също така е време победителите в Четвъртото изпитание да поискат наградите, които им се полагат.

Джак усети как кръвта му изстива.

Беше забравил тази част.

В този момент някой от победителите можеше да поиска живота му и той не би могъл да направи нищо по въпроса.

Двамата победители от вертикалния лабиринт станаха — Варгас и Зайтан, вторият син на Хадес.

Хадес им каза:

— След Четвъртото изпитание двамата донесохте по една златна сфера. Поради това всичко, което е по силите ми да ви дам, ще ви бъде дадено. От вас се иска да го назовете.

Погледна Зайтан.

Зайтан се поклони ниско.

— Господарю, бих желал да бъда освободен от следващото изпитание.

Присъстващите кимнаха с разбиране. Мъдър избор.

Хадес каза:

— Така да бъде. Освободен си от Петото изпитание. — Погледна Варгас. — А ти, боецо? Каква да бъде твоята награда?

Сержант Варгас стана. Дълго време гледа Джак изпитателно, право в очите, и Джак си помисли, че това е краят.

Вече не летеше под обхвата на радарите — действията му през последните две изпитания бяха доказали, че е заплаха — и сега бразилецът гледаше на него точно така — като на съперник, който трябва да бъде елиминиран.

Реши, че това вероятно е била темата на напрегнатия разговор шепнешком между Варгас и Мендоса.

Бразилецът заговори, без да отделя поглед от Джак.

— Ваше Величество — каза той, — аз също бих искал да бъда освободен от Петото изпитание.

Джак изпусна дъха, който бе стаил.

Веднага обаче се замисли за друго — какво толкова включваше Петото изпитание, че тези двама добре информирани бойци да предпочетат да го избегнат, вместо да поискат друга награда?

— Много мъдър избор — отвърна Хадес и кимна на Зайтан и Варгас. — Той показва класическо разбиране за историята на Игрите. Бойното състезание, каквото е Петото изпитание, е изпълнено с опасности. Двама бойци в миналото също са използвали тази награда, за да го пропуснат и да насочат енергията си към критично важните следващи изпитания. Аз самият винаги съм казвал, че само боец с класическо образование би могъл да спечели Игрите.

Промени позата си.

— След края на Петото изпитание ще положим златните сфери в малкия храм на върха на тази планина. След церемонията Игрите ще навлязат във втората си фаза, която ще бъде различна от видяното

досега. Сред нас останаха осем бойци. Следващото изпитание ще определи колко от тях ще продължат във втората фаза. — Изглежда един по един всички бойци. — Моля не ме ненавиждайте за това, че ви подлагам на такива тежки опасности. Целта ми не е да смажа най-великите герои на света. Целта ми е да ги откроя. Насладете се на обяда си, защото може да се окаже последен за вас.

Хадес седна и всички започнаха да се хранят.

Джак огледа присъстващите. Беше стъписан и объркан. Стори му се, че потракването на приборите и разговорите изобщо не са били повлияни от неотдавнашното кръвопролитие, което — по всичко личеше — щеше да продължи.

Католическият кардинал до Йоланте се обърна към него:

— Капитан Уест, простете, но се чувствам много странно да седя тук с вас.

— Защо?

— Защото, макар и да не сме се срещали никога, имам чувството, че ви познавам. От дълго време следя кариерата ви. Прочел съм толкова много поверителни документи за вас, още от времето, когато излязохте от усамотението си с дъщерята на Оракула на Сива, до когато открихте Седемте древни чудеса и убихте колежата ми Франциско дел Пиеро.

— Той беше невероятен задник, който... — заговори Джак.

— ... когото хвърлихте в реактивен двигател.

— ... който получи каквото заслужаваше.

— Отец дел Пиеро беше всеотдаен. — Мендоса поклати глава. — Беше вярващ. Като мен.

— Всеотдаен към какво? — попита Джак. — Към това тук? Към богатите задници, които управляват света?

— Управляващите елити не управляват, защото искат — възрази Мендоса. — Управляват заради чувството си за дълг.

Джак посочи с жест обядващите наоколо.

— Тези тук не страдат особено заради този дълг. — И нападна кардинала: — И аз съм чел документи за теб, кардинал Мендоса. Знам кой си. Според документите ти си член на Група Омега, на католическата църква и експерт по „Трисмаги“. Кажете ми, какви са те?

Мендоса кимна бавно.

— Както вече си разбрал, католическата църква е само настоящото име на култ на свещеници, оцелял повече от пет хиляди години, още от египетски времена. Този култ е посветен на слънцето и звездите, и на мъдростта на древната цивилизация, живяла някога и процъфтявала на тази земя. Това е цивилизацията, построила Сфинкса и пирамидите, каменните кръгове в Англия и трите тайни града, Туле, Атлас и Ра. Цивилизацията, която ни е дала двете свещени дървета и самия Камък на живота. Групата Омега е малък елит в Църквата, който в продължение на повече от пет хиляди години, през войните и глада на Тъмните векове, е опазил най-същественото древно познание на тази невероятна цивилизация.

— И какво точно е това най-съществено познание на тази цивилизация? — попита Джак.

— Познанието за Събитието Омега. Краят на всички неща.

— Искаш да кажеш, краят на света?

— Искам да кажа, краят на *всички* неща — натърти Мендоса. — Нашият свят е външна точка на един много голям космос, капитане. Важна точка, разбира се, но все пак част от едно по-голямо цяло. Групата Омега пази познанието на древните за края на цялата вселена.

Джак се облегна на стола си.

— Края на цялата вселена. — Хвърли поглед към Йоланте.

— Живеем в знаменателно време, Джак — каза тя. — Време, в което човечеството доказва, че струва нещо. Завъртането на Тартар, Тъмната звезда... това бяха първоначални тестове, предварителни задачи, които да покажат на този, който наблюдава, че на Земята все още има интелигентен живот.

— На мен не ми приличаха на първоначални тестове — отбеляза Джак.

— Не *е трябвало* да са трудни, Джак — продължи Йоланте. — Оказаха се такива, защото древното познание за Златния пирамидион и Машината беше загубено и трябваше да бъде открито отново. Знанието за Големите игри не е губено никога и затова сега нещата са други.

Кардинал Мендоса се намеси:

— Трите предишни преминавания на галактиката Хидра са били само проучвателни, за да се провери доколко сме достойни. Тоест трите игри в чест на тези преминавания са били само малки изпитания за човечеството. Станали са през 10 000 година, през 2700 година и

през 1250 година преди Христа и са спечелени съответно от Озирис, Гилгамеш и Херакъл. Този път всичко е различно, защото сега приближаването на галактиката Хидра е предвестник на събитието Омега.

— За което групата Омега знае? — попита Джак.

— Да. — Кардинал Мендоса се наведе напред. — Капитане, слушай ме внимателно. Всички знаем, че вселената се разширява. Нютон го е знаел. Айнщайн го е знаел. Съвременните телескопи го доказаха. Малцина обаче си дават сметка, че когато вселената се разшири до своя максимум, *започва да се свива*. Това свиване завършва в крайната единичност — колосална имплозия на цялата материя на вселената в една-единствена черна дупка... която учените грубо наричат Голямото смачкване. През вековете вселената преминава през непрекъснат цикъл от Голям взрив, разширяване, до свиване, Голямо смачкване. Всяко Голямо смачкване е като сърцевината на ядрена бомба, която се свива в себе си — в един миг то унищожава вселената, в следващия *причинява поредния Голям взрив* и така цикълът продължава. Както и да го наричаш — крайна единичност, универсална имплозия, Голямо смачкване — това е събитието Омега. Великата древна цивилизация е знаела за този катаклизъм, но също и как да го предотврати.

— А трисмагите? — напомни Джак. — Какво означава това? Трима магьосници?

Отговори Мендоса:

— Това е буквален превод, да — *Трима магьосници*. Обаче в по-старо време всеки човек с познания е бил смятан за магьосник. Мисли за тях като за тримата най-възрастни, посветени в знанието на Древните, трима души, които познават най-ценната мъдрост на онази цивилизация.

— Те тук на Игрите ли са? — попита Джак и се огледа.

— Не — отвърна Мендоса. — Те са пазителите на трите свещени града, пазители на онези удивителни места. Понякога се събират, за да предадат познанието си. Тримата мъдреци, отведени от звездата при новородения Христос, са трисмагите на онова време. След края на тези игри трисмагите на нашето време... да се надяваме... ще ни преведат през кошмарното събитие Омега.

В този момент братът на Йоланте Орландо, цар на Земята, се обади:

— Кардинале, както винаги си прекалено мрачен. — Стовари чашата си на масата, при което част от виното се разля. Беше явно пиян. — Не засенчвай с облаци тези игри. Сега е време да празнуваме, не за гадания. Игрите ще бъдат спечелени, златните ябълки ще бъдат поставени на място в двата храма на върха на планината, царят победител ще бъде посветен в Мистериите и светът ще бъде спасен. А пък за смъртта и осакатяванията... Аз лично не знам по-голямо удоволствие от това да гледам как способни мъже се режат един друг на парчета.

Допи виното си на една глътка и рязко стана.

Йоланте, кардиналът, майор Бригам и Варгас незабавно почтително скочиха на крака. Джак и Лили не станаха.

— В момента обаче трябва да отида до шибаната тоалетна — каза Орландо.

Джак също стана.

— Заведи и мен. Аз също трябва да отида.

— Ще минем по живописния маршрут — каза Орландо, когато с Джак се отдалечиха от масата.

С леко накуцване Орландо поведе Джак на терасата пред трапезарията. Тя като че ли минаваше по целия периметър на планината и по нея човек би могъл, мислеше си Джак, да я обиколи изцяло.

Орландо запали цигара, докато Джак разглеждаше огромния кратер на Долния свят.

Вдигна очи и видя камуфлажната мрежа, закриваща цялото небе. Простираше се от върха на планината надолу към периферията. Пропускаше някаква слънчева светлина. Джак забеляза, че слънцето е високо в небето.

Долу се виждаше широкото цилиндрично подножие на кратера.

Там някъде в ниското и малко вдясно беше стенният лабиринт, а отпред — арената, подобна на Циркус Максимус. Вляво, също долу, в основата на кратера, беше мрачната арка към града на минотаврите.

— Каква е тази арка? — попита Джак. Престори се, че не знае.

— Зад нея живеят всички минотаври — отговори Орландо. — Мръсни долнопробни твари, които живеят мизерно. Там, зад портата,

има цял град. Но иначе работят добре. Това им го признавам.

В опиянението си Орландо бе станал доста бърлив. Ако го караше да говори, Джак би могъл да измъкне от него някаква полезна информация.

— Те ли са изкопали този кратер? — попита Джак и вдигна очи към двореца.

— О, не, за бога — отговори Орландо. — Не са достатъчно умни за такова нещо. Те са невежи животни. Неандерталци. Всичко тук е построено *много* отдавна, от цивилизация, много по-напреднала от нашата. Минотаврите са роби на Хадес, негова армия от полчовеци и източник на всички митове за адските слуги на Сатаната.

Дръпна от цигарата си.

— Вършат черната работа тук и се радват, че имат тази възможност. Вахерон е измислил всички арени и лабиринти за игрите, а минотаврите са ги построили под негово ръководство.

— Това е огромна логистична операция — отбеляза Джак. — Откъде са намерили толкова много материал?

— Внасят всички хранителни продукти, транспортни средства и строителни материали през западната рампа.

Джак не откъсваше поглед от кратера. Опитваше се да изглежда спокоен, да не издаде целта си.

Западна рампа...

Спомни си какво му бе казал Е-147 — че единственият изход по суша от това място бил някъде в града на минотаврите. Вероятно бе имал предвид същото, което и Орландо.

— А вие, царете, как идвате тук? — попита той небрежно. — Със самолет?

След като измина доста голямо разстояние по терасата, Орландо отвори врата, водеща отново вътре.

— А как иначе да стигнеш до тази забравена от бога дупка? Летим с хеликоптери от една мина на Хадес, която е в района. На една от крепостите в горната част на планината има площадка за кацане. Четиримата царе са и членове на борда на минната компания на Хадес, така че едно пътуване до Индия, като това сега, минава за инспекция на предприятията. Криене пред очите на всички, както се казва. Надяваш се да намериш начин да се измъкнеш, а? Не разчитай на това,

капитане. Шансовете да напуснеш това място жив са минимални. Моят съвет към теб е: бий се добре и умри достойно.

Минаха по къс коридор и стигнаха до тоалетната.

В трапезарията Шейн Скофийлд, Плашилото, седеше с покровителя си, царя на Морето Гарет Колдуел.

Колдуел беше прехвърлил шейсетте, имаше пригладена сребриста коса и тен на човек, който играе много тенис. Като домакин беше изискан и елегантен.

На масата с Плашилото седяха още двама бойци — морският „тюлен“ Дешон Мънро и оперативният офицер от Делта Форс Джеф Едуардс.

Когато обядът наближи края си, покровителят им стана и се ръкува с всеки от тях.

Плашилото не обърна особено внимание на ритуала, докато Колдуел не стисна ръката му и тайно не мушна нещо в шепата му.

Беше малка спринцовка, пълна със странна червена течност. На етикета пишеше: НУРОХ-G4-62.

Плашилото знаеше какво е това. Всеки войник знаеше. Представляваше висококислородна добавка за кръв, която дава на боеца допълнителна издръжливост на бойното поле, като повишава съдържанието на кислород в кръвта му. Това беше военният еквивалент на анаболните стероиди.

Плашилото никога не бе ползвал този препарат, но познаваше хора, които бяха. Изтощението е най-големият противник на бойното поле, а Хипокс, както го наричаха войниците, ги поддържаше заредени с енергия и нащрек в продължение на дълги часове.

Колдуел се усмихна на Плашилото.

— Малък помощник, в случай че имаш нужда. Може да се окаже, че това е разликата между живота и смъртта. Желая ти късмет.

В кабината на тоалетната Джак спусна дъската на клозетната чиния и седна, благодарен за момента самота, през който би могъл да се съсредоточи.

Хиляди неща минаваха през главата му.

Хадес. Големите игри. Планината в кратера, покрит с камуфлажна мрежа. Минотаврите и техният град, зад онези порти. Убийците с маски на лъвовете, Хаос и Страх. Шутът убиец Мефистофел.

Части от скорошни разговори:

Мендоса обяснява за края на вселената.

Орландо казва, че пристигат тук с хеликоптер от мина в Индия.

И странните думи на Хадес, че само *класически образован боец* може да спечели Игрите.

Чу затваряне на врата и вдигна глава. Двама мъже влязоха в тоалетната. Разговаряха.

Първият коментираше: „... последното изпитание беше просто *бри-лянт-но!* Брат ти Зайтан беше огън. А Мефисто направо позеленя, когато Петият воин го хвана. Този шут е коварен и много рядко се случва някой да го надхитри. През втората фаза ще гони Уест“.

— Ако Уест оцелее след Петото изпитание, Джордж — каза другият и Джак позна гласа на Дион Десакс, сина на Хадес. Задникът, който се бе домогвал до Лили в Станфорд. Стояха пред писоарите.

Другият, Джордж, каза:

— Не знаеш и половината, Дион. Следващото изпитание е сериозно, ама наистина. Гледах, когато Вахерон пусна пробна серия преди месец. Арената, разбира се, преследващата глутница. Ще е кошмар. Направо *брилянтно!*

— Вахерон се е справил добре със задачите си — отвърна Дион. — Чух някой да казва, че ако Игрите са успешни, за благодарност Орландо ще му даде сестра си, Йоланте, за жена.

— Вахерон отдавна мечтае да се сроди с аристократична фамилия — отбеляза Джордж. — Това е най-голямото му желание. Много разчита на тези игри.

Млъкнаха за момент, за да се доизпикаят.

— Гадно за зложниците, нали? — каза Джордж след малко.

Джак се намръщи, когато го чу.

— Какво може да се направи? — каза Дион. — След Петото изпитание от тях няма да има повече нужда. През втората фаза бойците остават сами, така че да се убият зложниците е съвсем разумно.

— Знаем, но...

— Стига, Джордж! Не мисли за зложниците като за хора. В голямата схема на нещата животът им не означава нищо. Би трябвало да са доволни, че умират заради нещо важно.

Двамата закопчаха панталоните си и излязоха от тоалетната.

Джак остана в кабината още няколко минути, за да им даде възможност да се отдалечат.

Когато излезе, в погледа му се четеше решимост.

Сега вече не ставаше дума просто да оцелява в изпитанията, за да предпази приятелите си.

Сега трябваше да измисли какво да предприеме след следващото изпитание, защото в края му, колкото и добре да се представеше, Алби, Скай Монстър — да не говорим за зложниците на Плашилото — Астро, Майка и Томахавката — щяха да бъдат убити.

„Какво, по дяволите, да направя?“

Върна се в трапезарията.

Докато минаваше през вратата, пред него се изпречи висок мъж.

Майор Грегъри Бригам.

— Ти си опасен — каза му Бригам и впери в него нетрепващ поглед.

— Така ли? — отвърна Джак.

— Когато всичко това започна, беше като гръмнат, не знаеше нищо. Като елен пред фарове. Обаче се учиш бързо. Това значи, че си опасен. Не се обиждай, но когато спечеля следващото изпитание, ще поискам да взривят шибаната ти глава.

Бригам мина покрай Джак, като блъсна рамото му, за да го отстрани от пътя си.

— Не се обиждам — каза Джак след него.

Върна се при масата и седна до Лили.

— Татко? — каза Лили загрижено. — Добре ли си?

Джак се наведе към нея и прошепна:

— След това изпитание ще убият всички зложници. Можеш ли да направиш нещо за мен *по време* на изпитанието?

Лили го погледна и за първи път от два дни се осмели да се надява. Това беше Джак Уест, когото познаваше.

— Разбира се. Стига да мога.

— Добре. Време е да измъкнем нашите хора от това място.

Каза й какво иска от нея и тя кимна и каза:

— Няма да е лесно, но ще опитам.

След малко охраната взе Джак и го отведе да се състезава в Петото изпитание.

След като бойците излязоха, трапезарията се изпразни почти веднага, защото знатните особи бързаха да заемат местата си в ложата, за да проследят развоя на Игрите.

Йоланте се канеше да отведе Лили натам, когато при тях дойдоха трима млади мъже.

Бяха Дион, приятелят му Джордж и братът на Дион, боецът от Долния свят Зайтан.

— Йоланте — каза Дион. — Нали не възразяваш преди да започне Петото изпитание да покажем на Лили по-забележителните места в двореца?

Йоланте изгледа недоволно тримата принцове. Лили виждаше, че не иска да го прави, но Дион, наследникът на Хадес, очевидно беше с по-висш ранг от нейния.

— Разбира се, че не, Дион — отговори Йоланте.

Излязоха от трапезарията и се качиха на вътрешен асансьор, който се спусна през планината.

— Лили, това е брат ми, Зайтан — каза Дион. Зайтан беше пониска, по-мускулиста версия на Дион — с квадратна челюст и красив.

Зайтан огледа Лили похотливо.

— Тя е точно каквато я описа, братле. Зряла.

— Наистина! — отвърна Дион.

Асансьорът спря и принцовете поведоха Лили през грубо изсечени проходи.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Баща ми и гостите му са толкова стари — отговори Дион. — Не само на възраст, но и като манталитет. Отиваме там, където са младите.

Излязоха на релсите зад влака със зложниците. Лили опита да види клетката с техните хора, но от този ъгъл нямаше как. Когато обаче погледна надолу, видя странна на вид писта, явно за предстоящото Пето изпитание.

Влязоха в друг проход и след малко излязоха в голяма зала.

Лили спря смаяна.

Намираха се в тъмница, огромна старинна тъмница.

В стените имаше вкопани сводести ниши, някои закрити с парцаливи завеси, други затворени с ръждясали решетки. Навсякъде се виждаха машини за изтезания — в нишите, по стените, някои висяха от тавана.

Имаше най-различни — трошачки за кости, клетки над горящ огън, запалени главни, саркофази с шипове. Мястото беше осветено от огнища, които му придаваха наистина пъклен вид.

Дион се засмя.

— Има си причина Долният свят да се слави с наказанията и проклятията си. Добре дошла в прословутата тъмница на Хадес.

Някои от принцесите от обяда също бяха дошли в тъмницата — преспокойно пиеха вино, седнали на уредите.

И тогава Лили видя минотаврите.

Три скимтящи същества бяха оковани за едната стена, с високо вдигнати над главите ръце. Горящи главни висяха от тавана на сантиметри от вкаменените им лица. Ако помръднеха дори малко, носовете им щяха да се опърлят.

Дион застана пред тях, без да им обръща никакво внимание.

— Лили, мислех си — каза й — за бъдещето. За нашето бъдеще.

— Сигурно се шегуваш — отвърна Лили.

Дион се усмихна и небрежно бутна главнята в лицето на най-близкия до него минотавър.

Остави я да се люлее. Нещастникът започна да диша учестено.

Дион погледна Лили изпитателно.

— Не го знаеш, но си парче и половина. В моя свят няма по-голяма награда от красивата гадателка на Сива.

Лили беше ужасена, но не и изплашена.

— И няма по-голям страхливец от мъж, който изтезава безпомощно същество, оковано за стена. Ти си побъркан.

Дион грабна един ръждясал меч, провери тежестта му в ръката си...

... и с пълно безразличие го заби в корема на беззащитния минотавър. Уби го.

Лили стисна зъби — сега беше повече гневна, отколкото ужасена.

Дион измъкна меча от безжизненото тяло на минотавъра и се загледа замислено в кръвта по острието.

— Поисках ръката ти от баща си и мисля, че ще ми я даде.

— Ще даде *мен* на теб? Твоят баща? Наистина си побъркан!

Дион се засмя, после каза:

— Обичайно е към средата на Игрите Хадес да раздава подаръци на благородниците — титли, земя, съпруги. Знам, че е обичайно младите мъже да искат ръката на момиче от бащата на момичето, но, да бъдем честни, няма да е уместно човек с моето положение да иска от *твоя* баща каквото и да било.

Лили поклати глава.

— Кое те кара да мислиш, че ще се омъжа за теб?

— О... според мен... ето... това би могло — каза Дион и дръпна една от завесите...

... и откри ниша в стената.

В нишата, точно като минотаврите, беше окован Алби. От двете му страни застанаха принцовете Зайтан и Джордж.

Лили се спусна напред, но Дион сграбчи ръката ѝ и я спря.

Алби трепереше, увиснал на стената, отчаяно опитваше да не се движи, за да се предпази от огнената главня на сантиметри от лицето му.

Дион продължи:

— Живеем във велико време, Лили. През следващите няколко години ще се случат монументални неща и в тях основна роля ще играят четиримата царе. — *Аз ще съм един от тези царе*, и то доста по-скоро, отколкото възнамерява природата.

Лили погледна стъписана Дион, после Зайтан.

— Планирате да убиете *баща си*? Хадес? Вие двамата?

— С брат ми сме на едно мнение по въпроса — отвърна Дион. — Баща ни... колкото и да е корав... е в плен на идеите за дълг и справедливост. В продължение на хиляди години господарят на Долния свят е будел страх, а сега е само *уважаван*, защото спазва старите ритуали. Не. От Хадес трябва да се страхуват. Самото споменаване на името трябва да предизвиква ледени тръпки от ужас. Когато аз взема тази титла и брат ми ме подкрепи, всички ще се страхуват от мен — царе, простолюдие, робите минотаври и най-вече жена ми, която ще ми роди много деца. Когато му дойде времето, в

края на тези игри, баща ми ще претърпи нещастен инцидент. Аз ще се кача на трона му и ще управлявам царството с желязна ръка.

Дион застана пред обляния в пот треперещ Алби. Вдигна ръка и я доближи до главнята пред лицето му.

— Лили, скъпа. Ти ще бъдеш моя жена. Ще бъдеш моя жена и ще пазиш тайната ми, защото мога да открия приятелите и близките ти навсякъде по света, да ги докарам тук и да ги изтезвам по този или всеки друг начин.

С внезапно — и неочаквано — движение Дион отключи веригите на Алби и го остави да се свлече на каменния под. Младежът дишаше тежко — но беше свободен.

Дион клекна пред Алби.

— А ти, Алберт, не можеш да издадеш тайната ми, защото след края на следващото предизвикателство ще бъдеш ликвидиран.

Обърна се към Джордж и каза:

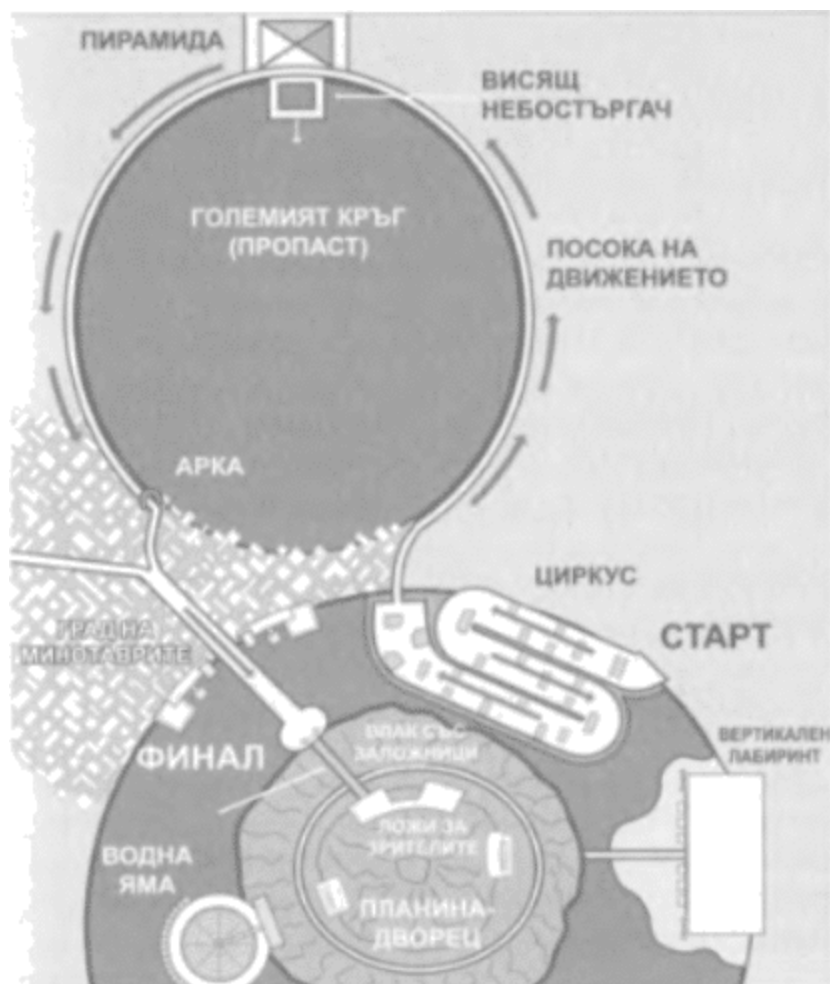
— Върни го в клетката му.

Подаде ръка на Лили.

— Ще се оттеглим ли заедно до ложата за зрителите?

Този път, колкото и бясна да беше, Лили хвърли последен отчаян поглед на Алби и неохотно улови Дион под ръка.

ПЕТОТО ИЗПИТАНИЕ БОЙНА ГОНКА

ПРОФИЛ НА БОЕЦ

ИМЕ: СКОФИЙЛД, ШЕЙН МАЙКЪЛ
ВЪЗРАСТ: 42
ШАНС ЗА ПОБЕДА: НАД 10-и
ПРЕДСТАВЛЯВА: МОРЕ

ПРОФИЛ:

Участник пленник.

Капитан Скофийлд има достойна кариера в морската пехота на Съединените щати. Попадал е в нашия свят при предишен случай, при все че не си дава сметка за това: сражава се (и побеждава) с група „Маджестик-12“, една от нашите агенции, чиято задача е да поддържа световния ред.

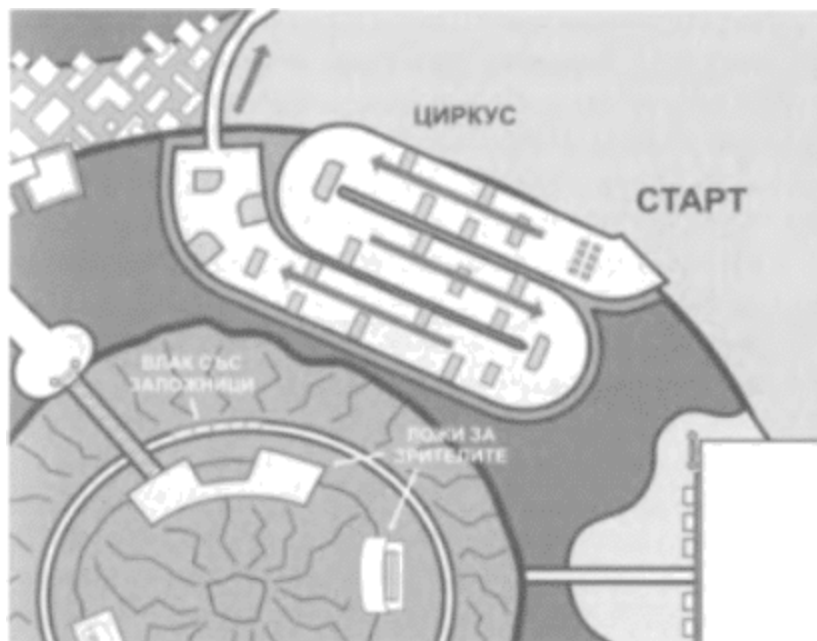
Оценен над 10-и като шанс да спечели Игрите.

ОТ ПОКРОВИТЕЛЯ МУ:

„Имам пълно доверие в капитан Скофийлд. Може и да не желае да ми служи, но има репутация на човек, който е готов да се бие до последен дъх. Обичам да ме представяват такива хора.“

Гарет Колдуел, цар на Море

АРЕНАТА

Половин час след като излезе от трапезарията, Джак седеше в едно бъги с пожарникарския си шлем на главата.

Колата беше LSV, машина за бързи нападения — пустинно бъги, използвано от много армии при тежки условия. Като кола не беше кой знае какво — черна рамка на четири колела, с две предни седалки и

една задна, груб волан и окачен отзад двигател. Никакви прозорци, никакви врати, никакво излишно тегло — всичко беше леко и осигуряваше добра скорост.

С Джак бяха Скай Монстър и Е-147, тъй като за изпитанието бойците имаха право да вземат със себе си двама придружители. Първоначално Джак бе решил да вземе Алби, но поради някаква причина, когато се върна в клетката, младежът не беше там. Джак го видя да се връща малко след като тръгна с другите.

Сега Скай Монстър седеше зад волана — дясната му ръка беше превързана, — а Е беше отзад.

Колата им — заедно с пет други, съвсем същите, с другите петима бойци — бе в края на дълга покрита с прахоляк права отсечка — първата част от гигантската писта. Тъй като Зайтан и Варгас се бяха освободили от изпитанието, сега се състезаваха само шестима бойци.

Пистата беше много стара — древна арена за надбягвания с колесници, наричана циркус. Отстрани имаше каменни трибуни за зрителите. В момента тези трибуни бяха призрачно пусти.

Над тях се извисяваше тъмната планина-дворец на Хадес. Знатните гости наблюдаваха от терасата, която стърчеше от ската някъде високо горе. Доста по-долу, под терасата, беше влакът със зложниците, спрял на релсите си така, че зложниците да могат да виждат състезателната писта.

Преди да го качат на бѣгито, позволиха на Джак да огледа пистата набързо.

Обикновено римските циркуси са овални по форма, но с две дълги прави отсечки, свързани в двата края със завои, но този тук беше модифициран.

Имаше три прави отсечки, разположени под формата на S с изправени краища, след което пистата влизаше в тунел, изкопан в стената на кратера. Всяка права отсечка обаче беше оборудвана с особени препятствия — широки квадратни ями, пълни с вода.

— Бойци! — извика Вахерон от подиум над пистата. — Добре дошли в Петото изпитание, прославеното състезание на хората птици! В далечното минало то се е провеждало с колесници. Днес използваме съвременни колесници, но самото състезание остава непроменено и пази старите традиции. Пистата се състои от три части — циркуса, Големия кръг и последната права през града на минотаврите Дис.

Една-единствена златна сфера е поставена в кухня в другия край на пистата, в монумент, посветен на птиците, обичани от бога на войната Арес. Боецът, който донесе тази сфера до царската ложа, ще получи окончателната награда. Няма наказание за този, който излезе последен от изпитанието — всички, които минат през него, ще продължат в следващата фаза от изпитания. След края на това изпитание ще се проведе първата церемония за полагане на сферите. След това ще започне втората фаза. Късмет на всички. Палете двигателите!

Джак замръзна.

Не заради последните думи на Вахерон, а заради нещо друго, което бе казал преди малко.

... в монумент, посветен на птиците, обичани от бога на войната Арес.

— Птиците, обичани от Арес — каза той. — Стимфалийските птици.

Скай Монстър се намръщи.

— Какви ги говориш?

Джак замълча.

Нещата му се изясняваха.

Първо изпитание: напада го същество, маскирано като бик.

Второ изпитание: преследват го мъже, маскирани като лъвове във водна арена.

Трето изпитание: смъртоносни железни сфери със стърчащи шипове, напомнящи глиги на *глиган*.

Четвърто изпитание — в което шутът беше маскиран като *елен*.

И всичко това в чест на Хидра.

Джак си спомни гигантската статуя на Херакъл, който се бори с критския бик, в трапезарията.

— През цялото време е било пред очите ми...

Дори си спомни бюста в трапезарията на царя на Долния свят и надписа:

EVRYSTHEVS

— Eurystheus... — промърмори Джак. — Кучи син!

— Имаш ли нещо против да обясниш прозрението си на хората с по-евтини места в залата? — попита Скай Монстър.

Джак се обърна към него.

— Скай Монстър, тези Големи игри не са просто някакви си игри. Това е поредица изпитания, прекеждия, *подвизи*. Това са най-великите и славни подвизи в историята. Тези игри са дванайсетте подвига на Херакъл.

Джак започна да ги изброява на пръсти:

— Първият подвиг на Херакъл е победата над Немейския лъв — звяр, чиято кожа не може да бъде пробита от мечове и стрели. Тук имаме главорезите на Хадес, Хаос и Страх, с лъвски маски и модерно снаряжение.

Вторият подвиг на Херакъл е победата над Лернейската хидра. Това има връзка с победата над галактиката Хидра.

Третият подвиг на Херакъл е залавянето на Керинейския елен, в митовете кошута, което направих аз в последното изпитание, на вертикалния лабиринт. Четвъртият подвиг е залавянето на Еримантийския глиган — нали помниш железните топки от Третото изпитание?

Седмият подвиг е битката с Критския бик, което аз трябваше да направя в първото изпитание.

И единайсетият подвиг е откриването на златните ябълки на Хесперидите. Какво търсим при тези изпитания? Златни сфери. Дори Орландо в един момент ги нарече „ябълки“.

И кой възлага на Херакъл подвизите му? Прославен цар на име Евристей, който е представен с бюст в трапезарията на Хадес. На бюста пише Dis Pater, владетел на Долния свят.

Класическите историци често са се чудели как е възможно един дребен и страхлив цар като Евристей да заповядва на воин като Херакъл. Ето го отговора — Евристей е бил цар на Долния свят, а древната фигура, която познаваме като Херакъл, е участник в тези Игри.

Дванайсетте подвига на Херакъл отдавна се смятат за метафори. Защото са именно това. Те са ритуални изпитания, в които се използват животински мотиви като глигани, лъвове, бикове и птици.

Скай Монстър гледаше Джак втренчено.

— Всичко това е чудесно, Джак — каза той, — но как ще ни помогне?

— Хадес го каза сам — отговори Джак. — Само боец с класическо образование може да успее в тези игри. Мисля, че някои от останалите участници са го знаели, когато са дошли тук, но аз не го знаех. Все едно, Скай Монстър, току-що го научих.

В този момент, със силно дрънчене, в стената зад тях се отвориха няколко големи гаражни врати.

Джак се обърна и видя от тях да излизат осем много големи машини.

Шест от тези осем бяха гигантски черни камиони. Джак ги познаваше — бяха съвсем нови триосни щурмови камиони „Тайфун“.

Произведени в Русия от заводите „Камаз“, това бяха зверове, направени да издържат всевъзможни мини и оръжия, и общо взето почти всичко, което избухва. Бяха с по шест големи гуми, а в подобните на сандък каросерии се побираха по шестнайсет души.

Тези каросерии, забеляза Джак, бяха отворени от всички страни, така че се виждаше какво возят.

Това, което видя, не му хареса.

Във всеки камион бяха качени по дванайсет минотавъра с мечове.

— Започвам да разбирам какво ще е изпитанието — каза Скай Монстър. — Ние ще се състезаваме, а те ще ни гонят.

— Аха — съгласи се Джак и преглътна. — Хей, Е, някакъв шанс тези минотаври да ти предложат преференциално отношение?

Е-147 поклати глава.

— Тези минотаври от друг район на минотавърско царство, не като Е-147. Те от южен район. Тренирали дълго за това изпитание. За тях чест голяма да убие или елиминира боец. Няма за тях значение, че Е-147 тук с Джак.

Другите две машини бяха по-малки от тайфуните, но доста по-големи от бъгитата.

Бронетранспортъри „Спартан“: високопроходими машини със стоманена броня, любими на командосите.

Джак обърна внимание на още нещо — докато тайфуните бяха управлявани от минотаври, зад волана на спартаните седяха човеци — Страх и Хидра.

Погледна желязната рамка на бѣгито. Макар че беше бързо и пъргаво, определено изглеждаше жалко пред големите машини зад тях.

В бѣгито до тях бяха Плашилото, Майка и Астро. Те също гледаха тежките машини отзад.

— Защо ли си мисля, че шансовете са подредени против нас? — каза Плашилото.

— И още как — добави Майка. — Отдавна такава армия не е гонила задника ми.

Докато Джак оглеждаше единия спартан, на стъпенката на камиона скочи малката червена фигура на Мефистофел и прошепна нещо на шофьора, белия лъв Страх, след което посочи Джак.

— Мисля, че ни чака специално отношение — каза Джак на Скай Монстър. — Вече почвам да го мразя това дребно червено същество.

Някъде изсвири трѣба и Мефистофел избяга от пистата, за да отиде при Вахерон на подиума над стартовата линия.

Разнесе се гласът на Вахерон:

— Бойци! Пригответе се за състезанието на живота си! Старт!

Вдигна високо ръце и шестте бѣгита полетяха с рев напред.

Петото изпитание започна.

Последва хаос — пълна автомобилна бъркотия.

Шестте бѣгита на бойците полетяха по първата права отсечка с феноменална скорост, като вдигаха облаци прахоляк на резките завои, с които избягваха препятствията по пистата.

Зад тях затрещя глутницата черни тайфуни. Двигателите ревяха, минотаврите скачаха от каросериите в малките бѣгита и нападаха пасажерите им.

Минотаврите на двата спартана бяха въоръжени още по-добре — имаха гранатомети, с които стреляха по машините на бойците.

С две думи, пистата се превърна в движещо се бойно поле със скоростни коли, камиони, взривове и фучащи гранати.

Скай Монстър шофираше съсредоточено, а Джак се озърташе на всички страни и търсеше вражеските машини с очи...

— Монстър! Плътно вляво! Вляво! — извика, когато едно бѣги сви към тях и опита да ги избути в пълната с вода яма отпред.

Оказа се машината на Грегъри Бригам, управлявана от самия него.

Бригам козирува на Джак и форсира двигателя.

След това малката им кола се разтресе жестоко, ударена отзад от един спартан, който продължи да ги следва на педя разстояние. Стрела от арбалет профуча край ухото на Джак — изстреля я Страх, след като подаде ръката си през прозореца.

— Да се махаме оттук, Монстър! — извика Джак.

Скай Монстър натисна педала до ламарината, заобиколи ямата отпред, после сви рязко, за да избегне следващата, като принуди спартана да поднесе.

Лили наблюдаваше всичко от ложата.

Виждаше се, че ямите с вода са разположени по начин, който да не позволява продължително движение по права линия. Поради това шестте малки бългита на бойците непрекъснато трябваше да криволичат, гонени от шестте пълни с минотаври тайфуна и двата спартана на Страх и Хидра.

Видя с нарастващ гняв как единият от спартаните тормози малкото бългита на Джак.

Машината на Джак и Скай Монстър поднесе с голяма скорост в първия завой на циркуса, като вдигна облак прахоляк.

Прахолякът ги обгърна. Моторите ревяха. Стените на пистата загубиха очертанията си.

Намираха се по средата на трасето, сред групата бългита, точно зад машината на Плашилото. Напред бяха морският тюлен Дешон Мънро, Джеф Едуардс от Делта и британецът Грегъри Бригам.

След малко обаче, когато приближиха края на втората права отсечка, Бригам рязко сви и засече машината на Едуардс, като я избути към пълната с вода яма в края на правата.

Колата на Едуардс полетя към ямата, но той беше умел шофьор и успя да спре преди да падне в нея...

... обаче се изпречи пред бългитата на Джак и Скай Монстър. Скай Монстър изви рязко волана и машината им се плъзна странично напред

и се завъртя на 360 градуса. Маневрата беше фантастична, но им струваше безценно време и скорост, така че навлязоха в последната права отсечка с две вражески машини близо от двете им страни — спартанът на Страх вдясно и пълен с минотаври тайфун вляво.

Минотаврите започнаха да скачат от тайфуна и да се улавят за железата на бързите.

Един, два, три...

Докато Скай Монстър шофираше, Джак и Е ги удряха и ритяха, за да ги избутат.

Бързо стана ясно, че ситуацията е безнадеждна — веднага щом успеяха да избутат някой минотавър, на негово място идваха други двама.

Джак погледна Страх и белия му шлем — и му дойде идея.

Начин да се измъкнат от това. От *всичко* това...

— Скай Монстър! — извика с всички сили. — Каквото и да стане, не спирай! Давай напред!

— Какво ще правиш? — извика в отговор Скай Монстър.

— Ще използвам класическото си образование, за да се измъкнем!

И Джак скочи от бързите на стъпенката на спартана, управляван от Страх, с едно светкавично движение сграбчи арбалета, фиксиран за ръката на Страх, стреля *над кабината* на бързите... и улучи минотавъра, който управляваше тайфуна от другата страна, точно в окото под визьора!

След като минотавърът падна, тайфунът сви вляво, удари се в стената на пистата, поднесе, при което минотаврите изскочиха от каросерията, после се плъзна странично и спря напърно на пистата сред облак прахоляк.

Освободен от пресата на враговете, Скай Монстър отпраши напред с бързите.

* * *

Джак остана прав на стъпенката на спартана, стиснал страничното огледало с една ръка. С другата се боричкаше със Страх.

Две неща впечатлиха Джак — първо, бронята на едрия воин с лъвски шлем беше адски здрава и второ, всички предимства бяха на негова страна. Нямахме как да спечели такава битка.

„Измисли нещо!“ — крещеше умът му.

Джак погледна напред и видя, че след лек завой надясно пистата влиза в тунел, прокопан в стената на кратера. Отпред зееше една последна яма, пълна почти догоре с вода.

Джак се обърна към Страх и каза:

— Искаш да танцуваш, задник? Добре тогава.

Пусна Страх, мушна ръка в кабината и завъртя рязко волана.

Голямата черна машина сви вляво и заедно с Джак полетя право към ямата.

Тълпата знатни гости затаи дъх, когато спартанът, с Джак, увиснал на стъпенката, падна в ямата.

— Направо *брилянтно!* — възкликна принц Джордж.

Лили гледаше с ужас как бронираната машина потъва в черната като мастило вода заедно с Джак и Страх, които не преставаха да се борят.

Джак и Страх се бореха ожесточено в потъващия спартан.

Страх опитваше да насочи арбалета, закрепен на другата му ръка, а Джак — застанал неудобно на стъпенката, наполовина в кабината, наполовина отвън — се мъчеше да му попречи.

Водата започна да се излива в кабината през прозореца, но Джак не можеше да пусне ръката на Страх. Да го направи би означавало смърт.

В този момент, със страховита бързина и плискане, спартанът потъна вертикално във водата, изцяло.

На пистата над ямата останалите бългита и камиони се изнизаха през тунела, който водеше към следващата част от състезанието.

Зрителите обаче останаха с вперени в ямата погледи в очакване да видят кой ще се появи от водата — Страх или Джак.

Мина цяла минута.

Водната повърхност се успокои. Никой от двамата не се появяваше.

Лили започна да се отчайва.

— Хайде, татко...

Мина още минута.

Водната повърхност вече беше съвършено спокойна.

Лили губеше надежда. Никой не можеше да сдържи дъха си толкова дълго, дори Джак.

— Вижте! — извика принц Джордж. — Някой излиза!

Лили отново се изпълни с надежда, докато се взираше в повърхността, за да види кой е. В далечния край видя да се появява мъж и да се покатерва на ръба на ямата.

Не беше нужно да гледа лицето му.

Лъвската маска казваше достатъчно... както и очуканият пожарникарски шлем в дясната му ръка.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Принц Джордж размаха юмрук.

— Мамка му! Да! Петият воин беше дотук!

Знатните зрители започнаха да викат и аплодират, защото на пустата писта далече под тях видяха познатата фигура на Страх — с лъвския му шлем, бялата броня, бойните ботуши — да се обръща към тях.

И тогава той свали шлема си. И всички млъкнаха стъписани.

Само Лили се усмихна през сълзи. Не беше Страх.

Беше Джак.

Битката в кабината на спартана между Джак и Страх беше колкото жестока, толкова и отчаяна.

Докато се бореха за арбалета, Страх натисна един бутон отстрани на шлема си.

Джак знаеше какво е това.

Помнеше Второто изпитание с водата, когато забеляза, че шлемът на Страх има дихателно устройство — тогава Страх бе задържал минотавърра под водата, докато го удави.

Сега Страх включи този дихател.

Когато го направи обаче, за момент откри слабото си място, класическа слабост: *гола ивица кожа между шлема и гърлото*. Джак си припомни как, според легендата, Херакъл убил Немейския лъв. След като стрелите му отскачали от непробиваемата кожа, Херакъл го прострелял в единственото уязвимо място — устата.

Това беше слабото място на Страх.

Джак реши, че Немейският лъв от легендата всъщност е бил воин като Страх, облечен с подобна броня.

Въодушевен от прозрението си, той изви ръката с арбалета, насочи я леко нагоре. После пушна стрелата в пролуката между шлема и гърлото на Страх, през откритата кожа там и нагоре към устата.

Стрелата се заби дълбоко в мозъка и воинът моментално се отпусна, мъртъв.

След това, докато потъваха, Джак грабна шлема на мъртвеца, сложи си го и захапа дихателя точно когато водата ги погълна изцяло.

Сега можеше да почака — да почака, докато враговете горе решат, че е умрял, и напуснат циркуса. През това време свали ризницата и ботушите на Страх и си ги сложи.

Това също беше научил от класическото си образование.

След като убива Немейския лъв, Херакъл разкъсва с ноктите си кожата и главата му. След това използва непробиваемата кожа като своя собствена броня при другите си подвизи.

Джак започваше да вижда символиката в Игрите. Не само трябваше да постигне каквото е постигнал Херакъл, но трябваше и да го направи по същите *начини* като него.

След като минаха няколко минути, реши, че е безопасно да се появи на повърхността, и изплува.

Застана на опустялата писта, с бойното снаряжение и ботушите на Страх върху джинсите и тениската си, с лъвския шлем на главата си.

На едната му ръка беше арбалетът на Страх, а в другата държеше гранатомет с две гранати.

Захвърли лъвския шлем на земята и си сложи своя, пожарникарския.

Изгледа гневно царската ложа и извика:

— Хадес! Знаем! За подвизите! Знаем и какво да направя!

Знатните гости зашушукаха изненадано. Бойците не се осмеляваха да говорят по този начин на владетеля на Долната земя.

Всички помнеха какво се бе случило с тайванския боец в началото на Игрите.

Вахерон, който вече се бе върнал в ложата, се обърна към Хадес и вдигна дистанционното в готовност.

— Да накажа ли това нахалство, господарю?

Хадес поклати глава.

— За бога, не! Това не е нахалство. Това е кураж.

И извика на Джак в отговор:

— Радвам се да чуя, че знаеш какво трябва да направиш, боецо! Удостои ни с честта да го направиш!

Долу на пистата Джак се огледа за кола или камион, които да използва.

Всички се бяха изнесли — освен един камион.

Удареният тайфун, който се бе завъртял по-рано и минотаврите от каросерията му се бяха разбягали.

Смачкан и покрит с прах, камионът беше на пистата на петдесетина метра от Джак.

Той се затича към машината, скочи зад волана и натисна бутона на стартера.

Нищо не се случи.

Опита пак, но от мотора чу само свистене.

Дори и от това разстояние Джак чу как зрителите му се смеят.

В този миг едно бъги изскочи с рев от тунела в стената на кратера и Джак вдигна оръжията си, готов да реагира.

А после разпозна шофьора на бъгито. Скай Монстър.

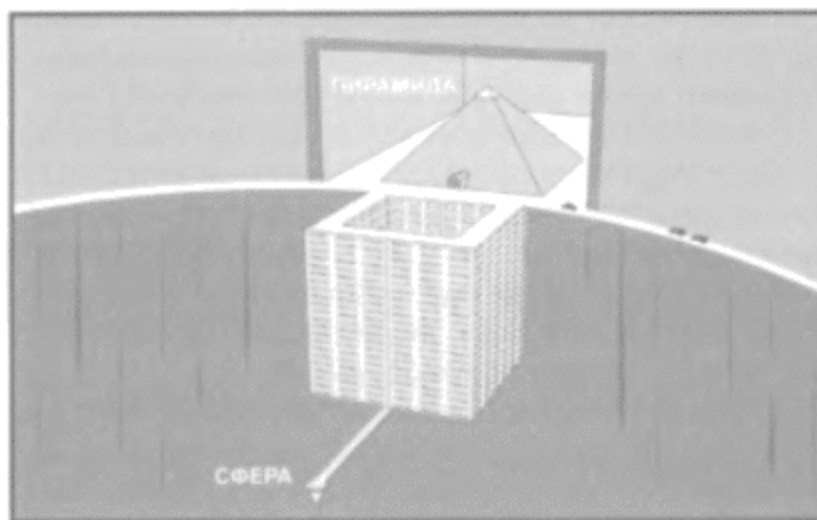
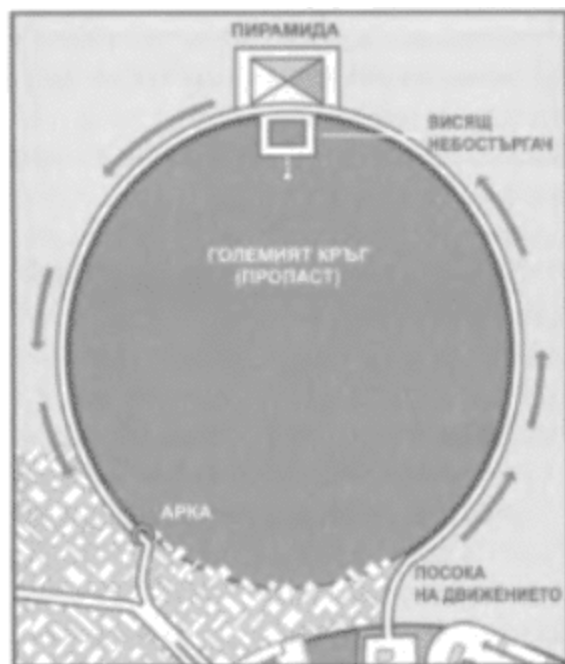
Едрият новозеландец изви малката машина странично и я закова до Джак. Е се усмихна глупаво от задната седалка.

— Искаш ли да те повозя? — попита Скай Монстър. — Стигнахме до някъде навътре в тунела, но си казах, че не е важно ние да завършим състезанието. Важно е да го завършиш *ти*.

Джак скочи в машината.

— Благодаря, приятел. Дай сега да нанесем малко щети.

Задните гуми на бъгито изхвърлиха облак прахоляк и малката кола се понесе към тунела и към следващата част от състезанието.

ГОЛЕМИЯТ КРЪГ

Във встъплението си към Петото изпитание Вахерон бе споменал нещо, наречено Големия кръг. Сега Джак видя защо е „голям“.

След напускането на циркуса минаха през къс тунел с каменни стени.

Беше правоъгълен, като тунел в мина, и в него можеха да се разминат само две коли. Стените, подът и таванът бяха изрязани в скалите.

След това изведнъж лявата стена просто изчезна — по-нататък тунелът имаше само три страни — под, таван и дясна стена.

Отляво се появи огромна пропаст.

Лявата страна не беше защитена от парапет или мантинела — пътят просто свършваше с остър ръб. Бездната долу като че ли нямаше дъно.

Огромното подземно пространство беше осветено с прожектори. И наистина беше огромно.

Джак видя, че подобният на корниз път минава по вътрешната стена на дълбока стръмна бездна. Беше нещо като много дълг завой — Големият кръг.

Видя петте коли на другите бойци, петте тайфуна и вторият спартан да обикалят по пътя и да се сражават помежду си, дребни на фона на колосалните мащаби наоколо.

Ако голямата окръжност на завоя се сравнеше с циферблат, Джак влезе там, където е пет часът. Видя далечен изход на противоположната страна на бездната, където е седем часът. Другите бойци бяха стигнали до един часа. За да се добере до изхода, Джак трябваше да се движи обратно на часовниковата стрелка около пропастта и да мине покрай средата, дванайсет часа.

А средата беше чисто и просто удивителна.

Огромна пирамида, висока поне шейсет метра, беше поместена в подобна на кутия ниша в стената на бездната.

Пред нея над пропастта висеше конструкция с размерите на сграда.

Приличаше на нийоркски небостъргач, закрепен за стената на бездната, който обаче не се издигаше нагоре, а висеше надолу поне двайсет или трийсет етажа.

По стените на висящата постройка имаше десетки хоризонтални ниши, всяка колкото голям ковчег. Отвътре сградата беше кухня и вътрешните стени също бяха покрити с ниши.

От най-ниската точка на обърнатия небостъргач, незначителен на вид в далечината, напред, над бездната, стърчеше тясна пътека. В края ѝ имаше площадка, на която беше поставена една златна сфера.

— Газ, Монстър! — извика Джак.

Плашилото беше доста по-напред от Джак и Скай Монстър — полагаше усилия да се измъкне от един пълен с минотаври тайфун, без да излети от пътя.

Без никакво предупреждение един от минотаврите се покатери на бронята на камиона и като вманиачен луд скочи на задницата на бъгито.

Майка обаче го сграбчи за рогата и го изхвърли в пропастта покрай пътя. Минотавърът полетя с писък.

Малко по-напред морският тюлен Дешон Мънро, който водеше групата бъгита, излезе на огромната площадка, на която бяха пирамидата и висящият небостъргач. Сви по горната му част, скочи бързо от бъгито и го остави на партньора си, също морски тюлен.

Самият Мънро започна да се спуска по подобни на стълба вдлъбнатини в предната стена на небостъргача. Бяха разположени във вертикална линия между множеството подобни на ковчег ниши и водеха към платформата със сферата.

Мънро беше толкова ангажиран със спускането си, че изобщо не погледна какво има в хоризонталните ниши.

След малко изтича по висящата пътека, грабна сферата и се върна до стената, за да се изкачи горе.

Когато стигна до върха на небостъргача, хукна към бъгито и партньора си...

... и точно в този момент една стрела от арбалет се заби в челото му, изстреляна от Грегъри Бригам, който приближаваше с бъгито си и стреляше с арбалет, взет от минотавър.

Мънро падна мъртъв, все още стиснал сферата в ръце.

Партньорът му се обърна, за да открие откъде е дошла стрелата, но за награда получи друга в лицето си — изстреляна от един от партньорите на Бригам. Лицето му се обля в кръв.

Бъгито на Бригам спря до трупа на Мънро. Британецът се наведе и грабна сферата.

Машината му потегли бързо, отдалечи се от пирамидата и обърнатия небостъргач и пое по другата страна на големия кръг.

Джак видя всичко това от своето бъги, далече назад.

Спомни си думите на Бригам по време на обяда, че ако спечели изпитанието, ще поиска за награда смъртта му, и каза:

— Монстър. Трябва да хванем този задник. Време е да разчистим пътя.

Бъгито на Джак полетя с убийствена скорост по първата половина на завоя и настигна първия тайфун.

Скай Монстър приближи до задницата му, Джак се изправи на седалката и сложи гранатомета на рамото си. Стреля.

Гранатата полетя и остави права димна следа. Удари задната ос на камиона и избухна. Задницата на тайфуна се вдигна над пътя, падна и поднесе. Една от гумите изпадна от ръба и цялата машина се преобърна в пропастта, задно с минотаврите в каросерията.

* * *

Публиката в царската ложа следеше случващото се на големи екрани.

Всички гледаха със затаен дъх.

Никой не забеляза как Лили се промъкна до Вахерон, който също гледаше екраните.

Никой не забеляза и когато тя бръкна в джоба на робата му и измъкна дистанционното управление.

ОБРАТНИЯТ ЗАВОЙ

Сега едновременно се развиваха две състезания.

Най-отпред имаше група бъгита, водена от Грегъри Бригам, който бързаше напред със сферата от другата страна на пропастта.

Веднага след него бяха Джеф Едуардс от Делта и Плашилото. Следваха ги спартанът на Хидра и два тайфуна, пълни с минотаври.

Втората група бъгита едва сега минаваше покрай пирамидата и обърнатия небостъргач.

В тази група беше боецът Рензин Депон, тибетски принц, брат на мъртвия Тензин — следвани от още два тайфуна, и — най-накрая — Джак, Скай Монстър и Е-147. Докато летяха към площадката с пирамидата, Джак огледа последния тайфун.

В отворената каросерия стояха два минотавъра и стреляха по бѣгитата напред с дългоцевни снайперски карабини.

— Точно това ми трябва — каза Джак и презареди гранатомета. Вдигна го и стреля по тайфуна.

Гранатата удари задната дясна гума и камионът поднесе към стената, удари се в нея и се преобърна на пътя, обвит в дим и изваден от строя. Минотаврите излетяха от каросерията.

Скай Монстър спря бѣгито до преобърнатия камион. Джак и Е-147 скочиха навън и грабнаха двете карабини, изпуснати при сътресението. Дватама замаяни минотаври се спуснаха към тях, но Джак ги неутрализира с приклада на новопридобитото си оръжие.

След като с Е-147 отново скочиха в бѣгито и Скай Монстър го подкара с мръсна газ, Джак погледна назад, към величествения висящ небостъргач.

Видя множеството подобни на рафтове ниши по външните стени и другите, издълбани по стените на кухата сърцевина.

Присви очи.

Във всяка от нишите имаше нещо.

В правоъгълните кухни бяха поставени подобни на ковчези саркофази. Като че ли бяха отлети от искрящо сребро, а на стените им имаше странни релефи, изобразяващи мъже с птичи глави с дълги клюнове, които напомняха характерния клюн на ибиса.

„Наполовина човек, наполовина ибис — помисли Джак. — Човек птица. Също и приетото изобразяване на древния египетски бог на мъдростта Тот.“

Знаеше всичко за Тот.

Словото на Тот беше древен език, който можеха да разчитат само оракулите на Сива като Лили. Този език беше в центъра на приключенията му през последните двайсет години — от златния пирамидион на върха на Голямата пирамида в Гиза до местата на Шестте свещени камъка и пророчеството за Петимата велики воители.

Може би най-важен от всичко беше фактът, че според древните египтяни самият Тот бил тайнствен посетител, донесъл им дълбоко познание и мъдрост.

„Всичко се завърта в пълен кръг“, помисли си Джак.

Вгледа се в ковчезите в правоъгълните ниши.

Бяха стотици. А какво се криеше вътре?

Нямаше време да мисли за това. Трябваше да спре Бригам, преди да е спечелил състезанието и да го е осъдил на смърт. Реши, че ако оцелее след тези игри, винаги ще може да се върне и да огледа. Обърна се към другата страна на пропастта и видя бѣгито на Бригам да напредва по отсрещната страна на окръжността, доста по-напред от всички останали машини. Британският майор скоро щеше да стигне арката в края на Големия кръг — изхода.

— Е! — извика. — Накъде води онзи тунел?

— В град на минотаври — отговори Е-147. — Град на минотаври последна част на състезание.

— Скай Монстър! — извика Джак. — Ако този британски задник спечели изпитанието, всички ще умрем. Трябва да го забавим. Спри.

Скай Монстър спря бѣгито в началото на обратния завой.

Джак насочи снайперската карабина и опря цевта на рамката на колата.

През оптичния мерник видя отдалечаващото се бѣги на Бригам.

След секунди щеше да стигне до арката и да изчезне.

Джак затвори едното си око, прицели се и натисна спусъка.

Бам!

От скалата зад машината на Бригам изскочиха искри. Не улучи.

Джак зареди нов патрон. Отново се прицели. И точно когато Бригам влизаше в арката, стреля.

Бѣгито на британеца навлезе в арката... и в този момент куршумът спуска задната му гума... леката машина поднесе бясно, задницата ѝ се блъсна в колоната на арката, бѣгито се завъртя и спря напъряко на пътя.

Джак тупна Скай Монстър по гърба.

— Това ще го задържи поне за малко! Давай! Давай! Давай!

Скай Монстър подкара бѣгито. Пътят и тук беше тесен и пропастта отляво беше съвсем близо.

Пред тях бяха колата на Рензин Депон и един тайфун. Плашилото, Едуардс и Хидра, заедно с другите два тайфуна, бяха по-напред и всеки момент щяха да стигнат до арката.

— Стой зад камиона! — извика Джак.

Скай Монстър приближи бѣгито до задната броня на тайфуна.

Трите минотавъра в каросерията бяха ангажирани с преследването напред и не видяха как Джак пропълзя на предния

капак на бѣгито и как скочи и се улови за каросерията на камиона им.

Пропълзя по левия борд, увиснал високо над пропастта край пътя.

Прехвърли се горе, изненада два от минотаврите и ги избута в пропастта.

Третият, стъписан, държеше гранатомет. Преди да успее да реагира, Джек грабна оръжието за цевта и с него избута от каросерията и този минотавър. След това се промъкна напред, зад шофьорската кабина, и стреля с гранатомета *през предното стъкло*.

Гранатата разби предното стъкло, прелетя ниско над бѣгито на Рензин, удари тайфуна пред него и взриви задницата му на парчета.

Камионът сви наляво и полетя в пропастта и към небитието.

Джек се спусна от страни в кабината на камиона, при силно изплашения минотавър. С един ритник го изхвърли през вратата — и изведнѣж се оказа зад волана на щурмови камион.

Спря, за да могат Скай Монстър и Е да се качат.

— Това си е друго нещо — каза Скай Монстър, седна зад волана и подкара.

Големият камион се понесе по пътя.

Някъде напред Плашилото преживяваше своя собствена драма.

Изстрелът на Джек по машината на Бригам не само го забави.

С него бе започнала верижна реакция, която засегна почти всички участници в колоната.

Когато задната гума на Бригам се спуска, колата му поднесе през арката и се завъртя със задницата напред.

Бъгито непосредствено след него — на боеца от Делта, Едуардс — зави, за да избегне неочакваното препятствие, обаче закачи колелата на спрялото бъги, преобърна се и спря на покрив.

Последва колата на Плашилото.

Той също мина през арката, като едва избегна бъгитата на Бригам и Едуардс, след което продължи по тунела.

Погледна назад и видя, че Бригам излиза от колата си със златната сфера в едната ръка, като остави двамата си партньори вътре — миг преди мощният спартан на Хидра да връхлети спрелите бъгита и да ги смачка заедно с хората вътре!

След още секунда един тайфун удари останките от бъгито на Бригам, поднесе, профуча покрай стъписания Грегъри Бригам и се блъсна в стената на тунела.

Докато машините се блъскаха в прохода, Плашилото се огледа.

Във висока пещера напред се простираше град от съборетини. Приличаше на гигантско гето, плетеница неугледни бараки и навеси с различни размери и форми, направени от ръждив метал и нагъната ламарина.

„Градът на минотаврите“, даде си сметка Плашилото.

Напомняше му за предградията на Йоханесбург или бежанските лагери в Кения. Град за тези, които високопоставените смятат за недостойни, мизерна клоака за злощастните труженици от Ада.

Хиляди минотаври седяха по покриви и балкони — на всяко по-високо място — и очакваха с нетърпение състезателите да излязат от Големия кръг.

Не носеха шлемове, забеляза Плашилото, така че неандерталските им лица се виждаха ясно. Беше забравил, че това всъщност са хора — един вид — с човешки лица, с приятели, дори с моменти на радост. Това състезание, както изглежда, определено беше забележителен момент от иначе трудния им живот.

Пътят, по който трябваше да минат Плашилото и другите, минаваше над града, повдигнат на естакада, която се виеше между по-високите сгради.

В края на естакадата се виждаше гигантски портал с дебели стени и висока средновековна арка в средата. От другата страна на арката се виждаше основата на планината-дворец на Хадес.

От тунела излязоха още коли — бъгито на Рензин Дефон и... един камион тайфун.

Бригам стоеше на пътя и се оглеждаше. Опитваше да реши какво да предприеме, без да го убият.

Тайфунът профуча покрай него, опасно близо, и очите на Плашилото се разшириха изненадано, когато от прозореца на камиона се показа един мъж и ловко грабна сферата от ръцете на Бригам.

Беше Уест!

— Казах ти, че е упорит кучи син — подхвърли Майка.

След това обаче Плашилото преживя още по-голяма изненада. Тайфунът ненадейно спря до колата му.

— Плашило! — извика Джак. — Дръж!

И подхвърли златната сфера на Плашилото, който я улови като футболна топка. Погледна Джак с удивление.

— Какви ги вършиш?

— Нямаме много време, така че — бързо. Хадес смята да убие всички заложници след това изпитание. От кратера може да се излезе през града на минотаврите — има нещо като тунел за снабдяване, който води към рампа. Мисля, че това е единственият шанс да измъкнем приятелите и заложниците си. Ако искаш хората ти да

останат живи, прати ги в моя камион веднага. От теб искам да отидеш и да спечелиш предизвикателството и игрите, докато аз освободя заложниците.

— Ще те убият — възрази Плашилото. — Веднага щом те видят да бягаш, ще взривят заряда в тила ти.

— Надявам се тази възможност да е отстранена, поне временно — отвърна Джак. — В момента просто искам да освободя заложниците.

Плашилото се обърна към Майка и Астро и каза:

— Вървете. Вървете с него.

Майка понечи да възрази:

— Виж, чакай малко...

— Не — прекъсна я Плашилото. — Той е прав. Ако оттук нататък трябва да продължа сам, не искам да гледам как ви екзекутират. Предпочитам да имате шанс да се спасите. Вървете с него и му помогнете.

Майка се намръщи, но скочи от бѣгито и заедно с Астро се качиха на тайфуна на Джак.

— Дано си прав, Ловецо — каза тя на Джак. — Сега накъде?

Джак се втренчи напред и стисна зѣби.

— Връщаме се на планината на Хадес. Ще изпратим твоя човек до целта, после ще измъкнем заложниците.

Две машини се понесоха нагоре по естакадата над града на минотаврите — бѣгито на Плашилото и откраднатият тайфун на Джак.

Малко след тях бързаха машините на преследвачите и бѣгито на обѣркания Рензин Депон. След като бѣгитата им бяха разбити и смачкани, Бригам и Едуардс бяха отпаднали от състезанието.

Пътят беше издигнат на десетина метра над земята, така че минаваше съвсем малко над покривите на бараките на града. Неандерталското население се бе качило по тези покриви и окуражаваше състезателите.

Сред зрителите беше и царят на минотаврите, който наблюдаваше случващото се замислено.

От пасажерската седалка на тайфуна Джак се вгледа напред. В самото сърце на града естакадата се разклоняваше — едното

разклонение завиваше наляво, към кратера и планината-дворец на Хадес, другото продължаваше надясно, в западна посока.

Когато наближиха разклона, малко преди да поемат по пътя към двореца, Джак погледна на запад. Пътят изчезваше в съвременен на вид тунел, пробит в стената на пещерата.

— Е? Към западната рампа ли води този път?

— Да — отговори Е-147. — Рампа за снабдяване.

Джак се обърна към Майка на задната седалка:

— След като измъкнем заложиците отиваме там.

Свиха по лявото разклонение, по пътя към двореца, и пред очите им се появи величествена гледка — шосето беше абсолютно право и стигаше до огромната планина-дворец на Хадес.

Разбира се, Джак си даваше сметка, че пътят е направен така, та *от ложата* да могат да наблюдават последните метри от състезанието, но прогони мисълта.

Естакадата минаваше над града на минотаврите, после влизаше в главния кратер през портата и стигаше до огромната стълба, която се изкачваше към ложата на зрителите, където чакаха Хадес и аристократичните му гости.

— По-бързо, Монстър! — извика Джак.

Двете машини се понесоха по финалната права на пистата, далече пред преследвачите.

Профучаха през портата и излязоха в откритото пространство на главния кратер. Миг след това минаха през голямата площадка за автомобили в подножието на широката стълба, която водеше нагоре по склона.

— Бягай! — извика Джак на Плашилото, когато двете машини извиха едновременно и спряха в подножието на стълбата.

Плашилото кимна и хукна нагоре по стъпалата, стиснал златната сфера в едната си ръка.

Хадес, който следеше случващото се от царската ложа, се намръщи.

Видя как Плашилото тича нагоре по широката стълба със сферата. Това можеше да се очаква.

Петият воин обаче, Уест, не бързаше да тръгне нагоре. Бавеше се в кабината на камиона, което беше странно.

— Мосю Вахерон? — попита Хадес. — Какво прави Петият воин?

Вахерон погледна надолу към Джак и също се намръщи.

От клетката във влака на заложниците гледаше и Алби.

— Какво правиш, Джак? — прошепна едва чуто.

В подножието на стълбата Джак изчакваше Плашилото да стигне до определена височина.

— Хайде, Плашило, бързай! — викна, все едно Плашилото можеше да го чуе.

Защото стълбата минаваше над релсите, на които бяха вагоните със заложниците, и не можеше да направи каквото бе намислил преди Плашилото да ги отмине.

Около Джак започнаха да се появяват коли — бързите на останалия боец, после смачканите и ожулени камиони на Хидра и минотаврите.

Миг след това Плашилото подмина вагоните със заложниците и Джак се задейства.

Скочи от кабината на тайфуна с гранатомета на рамо, готов за стрелба, и се прицели нагоре, към склона на планината...

... и стреля.

Очите на Хадес се разшириха. Устата на Вахерон, застанал до него, увисна от ужас.

Вахерон бръкна в джоба си, за да извади смъртоносното дистанционно управление, но джобът му се оказа празен.

— Какво, по дя...? — успя да изпъшка.

Гранатата излетя от оръжието на Джак и се понесе нагоре, оставяйки следа от дим.

Не беше насочена към зрителската ложа, както се опасяваха Хадес и Вахерон, а към железопътните релси точно под първия вагон със заложници.

Улучи целта и се взриви.

От хълбока на планината изригнаха отломки и камъни...

... релсите под колелата на първия вагон изведнъж изчезнаха. На тяхно място се появи кухина.

И малкият влак започна да се изнизва в нея.

Когато влакът със заложниците потегли бавно напред, Алби видя бъдещето — и то не беше добро.

— Боже! — изпъшка той.

Придърпа двете кучета с едната си ръка и се улови за желязната решетка на клетката с другата.

Очакваше ги доста опасно спускане.

Влакът със заложниците потегли по единствения възможен път — надолу по склона.

Първият вагон хлътна в дупката и изпадна от релсите... после повлече целия влак със заложниците!

Четирите вагона се изнизиха от релсите и започнаха да се тресат надолу по склона, по диагонал. Колелата минаваха през дупки и отскачаха от камъни, вдигаха ужасяващ шум — нещо средно между изтерзана ламарина и хрущене на смлени камъни.

Алби и кучетата се мятаха като парцалени кукли.

Тежките вагони с клетките се засилиха надолу по склона и изминаха така поне сто метра, докато не се блъснаха в стълбището, по което се бе качил Плашилото.

При удара парче от стълбата се откърти и влакът продължи надолу почти вертикално, по ниската част на височината, *право надолу*. По пътя си изкърти няколко стърчащи скали, които превърна в прах, после връхлетя върху площадката в подножието на стълбата. Заора в равния бетон толкова силно, че изрови бразди, и накрая спря сред огромен облак прах.

Всичко приличаше на кадри от филм за природно бедствие — смачканият влак, легнал на една страна, огромният облак прахоляк.

— Мамка му! — изпъшка Майка и се обърна към Джак. — Мисля, че с тебе ще се разбираме добре.

— Вземи вашия човек — каза Джак и тръгна към клетката на Алби. — Аз ще взема моя.

— Ами другите заложници? — попита Майка.

Джак направи гримаса.

— Не можем да спасим всички. Освен това те са знаели в какво се забъркват, когато са дошли тук. Нашите не знаеха. Бързай! Трябва да се махнем оттук!

Алби се изтъркаля непохватно по гръб в преобърнатия влак. Придържаше кучетата, за да ги предпази. И тримата бяха покрити с прах. Рокси изскимтя и го близна по лицето.

При падането на влака желязната решетеста врата на вагона им се бе отворила. Зад нея не се виждаше нищо.

Облакът прах беше покрил всичко като непрогледна мъгла.

Изведнъж от мъглата изскочи фигура, застана над него и го вдигна.

Беше Джак.

— Хайде, хлапе. Време е да се чупим.

Другите реагираха по различни начини:

От зрителската ложа в подножието на стълбите се виждаше само огромният облак прах, който закриваше цялата долна част на стълбите и камионите на площадката.

Никой не виждаше нищо.

Лили следеше случващото се от ъгъла на ложата. Докато вниманието на всички беше привлечено от разрухата долу, тя незабелязано извади батериите от дистанционното на Вахерон и пушна устройството през парапета.

Аристократите мърмореха приглушено, едни стъписани, други развълнувани. Мнозина поглеждаха боязливо към Хадес.

На свой ред Хадес просто гледаше невъзмутимо надолу към облака прахоляк.

— Мосю Вахерон, предполагам, можеш да дадеш отговор на това? — каза той.

Вахерон говореше забързано по радиостанция. Кимна на царя.

— Да, господарю. Разбира се. Извинявам се. Много жалко. Не мога да си представя какво е решил да направи.

Хадес не откъсваше очи от облака прах.

— Знам какво прави. Опитва да спаси приятелите си.

Джак качи Алби и двете кучета в каросерията на тайфуна, а Майка и Астро се върнаха с четвъртия морски пехотинец, Томахавката.

Джак се качи в кабината.

— Скай Монстър, газ! Да се махаме оттук!

Скай Монстър настъпи педала и тайфунът полетя. Насочи се *назад*, към града на минотаврите, далеч от планината-дворец.

Объркан от облака прах и гласа на Вахерон, който крещеше в слушалките на шлема му, Хидра също потегли със спартана си, но Джак вече имаше сто метра преднина.

Пред погледите на стъписаните неандерталци по покривите тайфунът на Джак се върна по издигнатия път над града на минотаврите — и продължи в неочаквана посока. Стигна до разклона, зави наляво и се насочи на запад.

Влезе в тунела в края на естакадата и продължи напред в тъмнина, само на светлината на фаровете.

Този тунел не приличаше на украсените церемониални пътища за Петото изпитание.

Беше прост, практичен, само бетон и грубо изсечени скали.

Тунел за снабдяване.

На няколкостотин метра зад фучация камион на Джак се виждаха фаровете на осем машини — най-отпред беше спартанът на Хидра, следван от седем нови бългита, управлявани от въоръжени минотаври, които бяха повикани по спешност заради случилото се.

Глутница преследвачи.

След като измина около половин километър в тунела, тайфунът на Джак излезе на широко осветено място.

Видяха десет контейнеровоза, паркирани с каросериите към четири огромни индустриални гаражни врати.

През пролуките на вратите се процеждаше слънце. Ниско, залязващо слънце.

Западно слънце.

— Западната рампа — изсумтя Джак. — Стигнахме.

При неочакваната поява на тайфуна минотаврите около камионите вдигнаха глави.

Бяха въоръжени с автомати АК-47 и бяха предупредени по радиото за приближаването на бегълците. Охраняваха гаражните врати. Обаче изглеждаха някак странно — стискаха оръжията, сякаш това беше нещо непривично за тях.

„Това не са сражаващи се минотаври — даде си сметка Джак. — Това са работници. Група за товарене и разтоварване.“

Подаде се над вратата на тайфуна и вдигна гранатомета на рамото си.

— Не намалявай! — извика на Скай Монстър.

Минотаврите откриха огън...

... и Джак изстреля гранатата.

Димната следа мина между минотаврите, гранатата удари най-лявата гаражна врата и тя се взриви.

Когато димът се разсея, във вратата имаше голяма дупка, през която нахлуваше оранжева слънчева светлина.

Скай Монстър насочи тайфуна към пробитата врата, минотаврите се разбягаха, той мина покрай тях и миг след това през дупката — и излязоха вън, на дневна светлина.

Пред очите на Джак се откри поразителна гледка.

Бяха на широк равен пясъчен бряг, който се спускаше плавно към водата на мъртвешки спокойното Арабско море.

Залязващото слънце беше ниско над хоризонта и се отразяваше във вълничките на повърхността. Джак прецени, че остава може би около половин час дневна светлина.

Откъм сушата имаше стръмен скат от пясъчник, висок може би сто метра, който не позволяваше на това място да се слезе от пустинята до морето. Бяха излезли през бетонна структура, вградена в стръмния пясъчник.

Цареше мъртвешка тишина. Никакви птици. Никакво жужене на насекоми. Никаква шумотевица от човешка дейност.

Царството на Хадес, намиращо се някъде на западния бряг на Индия, явно беше много далече от света.

Джак бързо огледа широката пясъчна ивица.

Би била фантастична, ако по протежението ѝ не бяха захвърлени да ръждясват множество гигантски товарни кораби и контейнеровози.

На вид бяха ужасни и призрачни. Ръждясали и оголени от всичко ценно, приличаха на изпосталели скелети на някога величествени презокеански чудовища.

Джак беше чел за подобни места. Това беше корабно гробище. Извадени от употреба товарни кораби се докарваха тук, за да бъдат свалени от тях — от случайни работници — всички подлежащи на повторна употреба части.

Подобна работа е ужасно опасна — изпаренията от остатъчно гориво често задушават работниците, пожарите са нещо обикновено, арсеникът, използван за сваляне на боя и ръжда, трови работниците, понякога цели секции от корабите се срутват отгоре им и ги убиват.

Ръждясващите корпуси се простираха на север и юг от мястото, на което бяха излезли на брега.

Джак видя поне двайсет гигантски кораба, но явно имаше много повече. Най-близкият се издигаше над камиона им, висок колкото двайсететажна сграда, но тъй като брегът продължаваше в дълга извивка, корабът изглеждаше като че ли се смалява и краят му не се виждаше в маранята.

— Накъде сега? — попита Майка.

— На север — отговори Джак. — Ако това наистина е Индия, на юг няма да намерим нищо. Там има само океан. На север има възможности. Не са добри, но все пак са възможности — Пакистан, Афганистан, граници.

Вдясно от тях имаше асфалтиран път, който се изкачваше към пустинята над почти отвесния бряг.

— По този път ли да карам? — попита Скай Монстър.

Джак прехапа устна и се замисли.

— Не. Ако повикат подкрепления, вероятно ще дойдат по него. Дай на север, покрай морето.

— Ясно. — Скай Монстър подкара камиона по пясъка в северна посока...

... миг преди преследвачите, предвождани от спартана на Хидра, да се появят през разбитата врата и да открият огън с всичките си оръжия.

* * *

Куршумите зачаткаха по корпуса на разпадащия се кораб. Тайфунът се носеше до него, под огромните стоманени подпори, които го поддържаха изправен на сушата.

Майка, Астро, Томахавката и Алби грабнаха каквито оръжия намериха в камиона и отвърнаха на огъня на преследвачите.

— Много са! — извика Майка на Джак.

— Работя по въпроса! — извика Джак в отговор и вдигна гранатомета. Прицели се и стреля — но не по преследващите ги машини, а по подпорите, поддържащи кораба изправен.

Гранатата попадна в целта и нагоре изригна фонтан пясък, при което три от подпорите бяха отнесени. Разнесе се силно скърцане на метал...

... и огромният кораб започна да се накланя!

Плътната сянка на бавно падащото туловище обгърна кабината на тайфуна.

— По-бързо, Монстър!

— Кракът ми е до ламарината! — извика Скай Монстър.

— Тогава пробий пода!

Със силно скърцане огромният кораб се наклони и започна да пада към тях и преследвачите. Хидра видя какво се случва и дръпна спартана си настрана от падащия кораб. Повечето от останалите направиха същото, без три от бъгитата с минотаври, които продължиха напред в опит да се измъкнат, преди корабът да ги смаже.

Тайфунът на Джак поднесе зад кърмата миг преди корабът да падне.

Звукът беше оглушителен, страховит. Буууум!

Бъгито, което следваше Джак най-отпред, не успя да се измъкне. Корабът се стовари отгоре му и го изпрати в небитието.

Скай Монстър продължи бясно по запълнения с ръждясали кораби бряг.

Заобиколиха следващия кораб, после, през подобна на тунел дупка, минаха през друг.

Преследвачите бяха съвсем близо зад тях — стреляха, налитаха, приближаваха.

И тогава иззад скалата се появи боядисан в черно щурмови хеликоптер и засипа брега с порой 30-милиметрови снаряди.

Скай Монстър мина плътно зад корубата на следващия кораб, за да избегне огъня, а Джак успя да огледа хеликоптера.

Беше „Камов Ка-52, Алигатор“, може би най-добрият щурмови хеликоптер, правен някога от руснаците — невероятно маневрен благодарение на двата коаксиални ротора, въртящи се в противоположни посоки.

Тази машина беше последна дума на техниката и беше предназначена само за едно — да носи огнева мощ. Имаше две странични 30-милиметрови оръдия, дванайсет противотанкови ракети „Вихър-М“ и две смъртоносни ракетни пускови установки. Седалките на двамата пилоти, разположени една до друга, можеха да катапултират — нещо, което е рядкост при хеликоптерите.

Някъде в дълбините на ума си Джак отбеляза, че този Ка-52 е съвсем нов. Използваха го само руските военни. Зачуди се дали аристократичните руски роднини на Йоланте не въртят бизнес с военни хеликоптери и не са подарили няколко бройки на Хадес?

Алигаторът прелетя над тях. От пусковите установки излетяха две ракети.

— Насам! — извика Джак на Скай Монстър. — Влез в онзи кораб!

Скай Монстър зави рязко и тайфунът влетя в търбуха на следващия контейнеровоз.

Големият камион издрънча по ръждясалия метален под на трюма. След това продължи напред по продължение на корпуса, предназначен да побира стотици контейнери. Слънчеви лъчи, проникващи през дупките в метала, осветяваха скелета на големия контейнеровоз — сложна система от греди и колони.

Двете ракети изреваха зад препускащия камион и поради множеството възможни мишени във вътрешността на кораба се

заблудиха и удариха две греди на тавана доста зад истинската цел.

— Ловецо! — извика Майка. — Този хеликоптер започва да прекалява!

— Знам, знам! — извика Джак.

Беше права. Камионът им беше сериозна машина, но в сравнение с алигатора беше лека категория. Беше само въпрос на време да ги улучат.

Джак трябваше да направи нещо.

В този момент спартанът на Хидра влезе в кораба и се понесе след тях.

— Скай Монстър! Стой вътре в кораба, в трюма! Обикаляй, докато не ти дам знак да излезеш.

— Какъв знак?

— Ще разбереш, когато го видиш. Алби, ела тук!

Алби се появи на вратата между каросерията и кабината.

— Добре, слушайте сега — каза Джак. — Каквото и да се случи с мен, всички вие трябва да се махнете от това място. Алби, ти знаеш повече за древния свят от всички тук. Оставям те за шеф. Намери радиостанция или телефон. Свържи се със Зоуи, Стреч и Мечо Пух. Но не и с властите. Не знаем кой е компрометиран. Обади се на някой, на когото имаме пълно доверие, и доведи помощ, за да измъкнете Лили.

— Ами ти? — попита Алби.

— Каквото и да стане оттук нататък, аз съм труп — каза Джак. — При първа възможност ще взривят бомбата в тила ми. Най-доброто, което мога да направя сега, е да ви изведа оттук. Ясно ли е?

— Да. — Алби кимна тъжно.

— Майка? — продължи Джак. — Съгласна ли си?

— От носа си съм вадила буболечки, дето са по-големи от това хлапе, но щом казваш, че има ум, значи няма проблем да е шеф — отговори Майка.

Джак се надигна, но Алби го улови за ръката и го спря.

— Джак. Благодаря. Благодаря за всичко.

Джак се усмихна криво.

— Няма за какво. Сега е време да свърша някои неща. Скай Монстър, намали малко, та оня задник Хидра да се приближи до нас.

— Да се приближи?

— Да. — Джак стана от седалката и отиде отзад, в каросерията на тайфуна.

Видя, че спартанът на Хидра е точно зад тях.

Без да се колебае, Джак скочи от каросерията на тайфуна на предницата на спартана, направи две крачи и за ужас на Хидра се качи на кабината.

Отвори люка и скочи вътре. Изрита волана, така че предпазната възглавница да се издуе *право в лицето на Хидра!*

Хидра за миг се стъписа и Джак се възползва от това и го изрита от кабината. После седна зад волана. Скай Монстър продължи да обикаля трюма, а през това време Джак се изкачи по спиралната рампа към палубата.

Докато се случваше всичко това, двамата пилоти на хеликоптера летяха покрай контейнеровоза и опитваха да открият тайфуна вътре.

Щом го видяха през пролука в корпуса, увиснаха пред нея и зачакаха да се появи отново, за да стрелят.

Пилотът стискаше контролния лост, с пръст на спусъка, готов за стрелба, в очакване тайфунът да се появи...

Появи се.

Пилотът натисна спусъка.

От страничното оръдие изскочи пламък.

Но само за миг.

Защото точно в този момент от палубата горе излетя огромен спартан и се стовари върху двойния ротор на хеликоптера.

Джак бе изкарал машината на палубата.

Сега обаче не беше в нея. Засили я към ръба и в последната секунда изскочи. Спартанът излетя и падна върху алигатора.

Осемтонният бронетранспортър падна върху хеликоптера.

За миг счупи двойния ротор и купчината метал се разби край борда на контейнеровоза сред огромен огнен взрив.

Майка видя какво става навън и викна:

— Мамка му! Това смахнато копеле свали хеликоптера!

— Мисля, че това беше сигналът — каза Скай Монстър.

— Абсолютно — съгласи се Майка. — Това е най-добрият шанс да се чупим отгук. Давай!

Скай Монстър погледна тъжно останките от спартана — нямаше как да знае дали Джак е бил вътре, или не — и направи каквото му казаха.

Като бе жертвал себе си, за да отстрани двете най-сериозни заплахи — хеликоптера и спартана — Джак им бе дал шанс да се измъкнат и те трябваше да се възползват от него.

Алби потупа Скай Монстър по рамото и каза:

— Карай на север. На север, възможно най-бързо.

Скай Монстър подкара в северна посока покрай корабното гробище, покрай ръждяващите корпуси, под извисяващите се носове и кърми.

Четирите управлявани от минотаври бългита ги преследваха още известно време, после, изглежда, получиха нареждане да прекратят преследването, защото изведнъж всички завиха обратно и подкараха към гаражните врати, през които царството на Хадес се снабдяваше с провизии.

Майка, застанала на задната врата, ги проследи с поглед.

— Какво мислиш? — попита Астро, който застана до нея.

— Не мисля, че просто ще ни оставят да се махнем, но ако искат да ни дадат преднина, трябва да се възползваме максимално — каза тя.

Тайфунът продължи на север, огрян от лъчите на залязващото слънце.

Самият Джак, който не разполагаше с превозно средство, остана на палубата на изоставения кораб, загледан в залеза.

Чакаше да дойдат.

Не чака дълго.

След двайсетина минути минотаврите на останалите четири бългита се върнаха, водени от Хидра — бронята му беше издраскана и смачкана от падането със спартана — и заобиколиха Джак на палубата.

Той не оказа съпротива, когато му сложиха белезниците и го натикаха в едно от бългитата.

След това подкараха към товарната рампа, назад към Долния свят, където без съмнение го очакваше наказание.

Четирите бѣгита спряха в подножието на планината-дворец на Хадес. Преди всичко изглеждаше внушително и елегантно, а сега, заради разрушението, предизвикано от Джак Уест младши, планината беше ужасно осакатена, грозна.

Релсите, на които беше влакът със заложниците, стърчаха изкривени от взрива на гранатата. Надолу се бяха посипали отломки и пръст като грозен сипей.

Древното и красиво сега беше опорочено и деформирано.

Аристократичните гости стояха смълчани, изпълнени с ужас, и наблюдаваха как Хидра свали Джак от машината до голямата стълба.

Разбира се, стълбата сега изглеждаше различно.

Някъде по средата на височината ѝ беше изкъртена от удара на влака със заложниците.

Хадес, Вахерон и Лили стояха в горния ѝ край, над прекъснатите релси, на които доскоро беше влакът със заложниците.

Хадес изгледа гневно Джак.

Вахерон също го гледаше изпълнен с гняв. Вените на слепоочията му пулсираха.

Останалите бойци стояха леко встрани и следяха случващото се изпод вежди. Хидра поведе Джак нагоре по стълбите към Хадес, Вахерон и Лили.

Хадес кимна на церемониалмайстора и Вахерон заговори:

— Господа и дами, позволете ми да изкажа своите най-искрени извинения. Никога тези игри не са виждали подобен възмутителен акт, подобна мерзост. Бойците не бягат от Игрите. Бойците не правят опити да освободят заложниците. Този боец най-безобразно опита да направи и двете и опозори и себе си, и нашия цар, нашия домакин.

Вахерон извади нещо иззад гърба си и сърцето на Джак се сви.

Беше друго дистанционно. Устройство, което можеше да детонира експлозива в тила му.

— Мислеше, че нямам резервно? — Вахерон размаха дистанционното пред него. — Имаш късмет, че ми го донесоха след като беше задържан. Сега обаче всички ще се насладят на смъртта ти.

Вахерон вдигна устройството.

— За това безобразие може да има само едно наказание. Смърт. Незабавна смърт.

Насочи дистанционното, а Джак затвори очи в очакване на края...

— Чакайте! — разнесе се глас. — Още не!

От групата бойци напред пристъпи един и вдигна поглед към Хадес и Вахерон.

Джак отвори очи и погледна боеца изненадано. Беше Плашилото. Плашилото вдигна нагоре златната сфера и каза:

— Аз спечелих Петото изпитание и още не съм получил наградата си. Настоявам да я получа сега. Искам да пощадите живота на капитан Уест.

Вахерон онемя.

Зрителите гледаха смаяни. Лицето на Лили засия.

Хадес обаче не издаваше никакви емоции. Не личеше какво мисли. Изгледа Плашилото продължително, с укор.

Плашилото отвърна на погледа му, без да трепне.

— Наградата ми може да бъде всичко, което е по силите ти, нали? И можеш да спасиш живота му с най-проста команда.

Всички погледи се насочиха към господаря на Долния свят.

Хадес продължаваше да гледа Плашилото.

Джак беше като поразен от гръм. Дори и той не бе очаквал това. Плашилото обаче не беше глупав — беше хванал Хадес натясно, като бе поставил на изпитание властта му и авторитета му в собственото му царство.

Най-накрая Хадес проговори.

— Боецо — каза той, — никога в историята на Игрите не се е случвало боец да поиска пощада за друг боец. Сигурен ли си, че това е твоето желание? Този мъж може да те убие при следващо изпитание.

— Да, това е моето желание — отговори Плашилото.

Хадес сви рамене.

— Наградите за победителите в изпитанията са древни. Аз не мога да ги определям или да отказвам да ги предоставя, ако са във възможностите ми. Ще получиш наградата си, боецо. Животът на Петия воин е пощаден и той ще продължи участието си в Игрите.

Всички зашушукаха възбудено.

Лили се усмихна с облекчение. Джак си пое дъх.

Кимна с благодарност на Плашилото, който също му кимна. Вахерон се намръщи.

— Мосю Вахерон, подготви малкия храм за Първата церемония — каза Хадес. — След като приключим с нея, ще преминем към втората и последна фаза на Игрите.

КАРАЧИ, ПАКИСТАН

Докато Джак летеше по правите участъци на пистата от Петото изпитание, един стар ван, взет под наем, летеше по улиците на Пакистан с необикновена скорост.

Беше необикновена за Карачи — най-големият град на Пакистан, разпрострял се широко метрополис с население от двайсет и пет милиона души — където хората не шофират бързо. Обикновено трафикът е кошмарен, но днес всичко беше нормално. Защото днес на Националния стадион се играеше важен крикет двубой между националния отбор на Пакистан и специално подбран световен отбор — и като че ли целият град се бе стекъл да гледа. Улиците бяха относително пусти, така че Мей и Мечо Пух се движеха доста добре.

Шофираше Мей, а Пух разглеждаше големия град. Стреч не беше с тях.

— Карачи — отбеляза Мечо Пух. — Каква дупка само...

— Най-висок процент убийства на света — отбеляза Мей. — Военизирани вождове, квартални вождове, престъпни вождове, бандитски вождове. Това е гнездо на пепелянки. Терористи от Афганистан и всевъзможни етнически престъпни банди, които се мразят помежду си. Карачи е родно място на „целевото убийство“ — премахване на неудобни цели без съд и присъда и извън бойното поле — маскирани убийци просто спират с мотор до колата ти и те разстрелват.

— Кой е този, с когото ще се срещнем?

— Съни Малик. Контрабандист на антики. Според телефонното проследяване е продал някакъв артефакт на Антони Десакс преди два месеца. Искам да знам какъв.

— И мислиш, че е достатъчно ерудиран, за да е наясно какво е продал? — попита Мечо Пух.

— Не всички авторитети по даден въпрос са в университетите, Захир — каза Мей, докато шофираше. — Съни е научил каквото е

научил по най-трудния начин — на черния пазар. Един търговец на кървави антики знае повече от професорите в Йейл, повярвай ми.

— Можем ли да му имаме доверие?

— Нито за миг — отвърна Мей. — Освен че е контрабандист на антики, Съни Малик е и местен гангстер, който няма да се поколебае да ни застреля. След като научим каквото искаме, трябва да сме готови да бягаме.

Ванът спря пред къща със зидана ограда на около километър и половина от националния стадион. Къщата беше чиста и поддържана — остров на чистотата сред океан от мръсотия и прах. Ревът на тълпата от стадиона се чуваше дори и тук.

Мечо Пух и Мей слязоха.

След кратък разговор с двама въоръжени гардове — след което те позвъниха в къщата и претърсиха двамата за оръжия — ги въведоха вътре.

Мей и Мечо Пух влязоха в просторна стая с мраморен под, в която седяха четирима пакистанци, впили очи в огромен телевизор. Разбира се, гледаха крикета. Бяха Съни Малик и тримата му синове.

Съни седеше в голямо кресло. Обърна се, за да види посетителите.

Беше невероятно дебел човек на около шейсет, с издут корем, рошав сив мустак и множество брадички. Беше с крещяща хавайска риза, разкопчана на шията, и целият буквално блестеше от злато — три дебели верижки на шията, четири гривни на ръцете, безвкусни слънчеви очила от ерата на Елвис Пресли.

Издуха лениво дима от цигарата си и заговори:

— Госпожа Мейбъл Уест. Майка на Джак Уест младши, бивша съпруга на покойния Джак Уест старши, по прякор Вълка. За мен е чест най-последно да се срещнем. Обичах да чета статиите ти в историческите списания, преди да изчезнеш след развода си. Трябва да кажа, че се радвах, когато отново започна да пишеш, след преждевременната смърт на Вълка. Винаги е удоволствие да срещна човек, който се интересува от древния свят като мен. — Усмихна се коварно. — Какво те води в скромния ми дом в този хубав ден?

— Трябва ми информация — каза Мей и вдигна пачка стодоларови банкноти, които бе осигурил Пух. — Готова съм да платя за нея.

След пет минути Мей и Мечо Пух влязоха със Съни в кабинет до стаята с телевизора и се вгледаха в компютърен екран. Показваше снимка на красива древна плоча с клиновидно писмо.

— Ето това продадох на Десакс — обясни Съни. — Глинена плочка, открита в Мосул преди година. 14-и век преди Христа. Това е деветата плочка от епоса на Гилгамеш.

— Деветата плочка? — попита Мей и погледна Мечо Пух. — Епосът на Гилгамеш е една от най-старите и велики поеми в историята. Гилгамеш е герой, който напомня за Херакъл — велик цар и воин, който извършва трудни подвизи. Епосът на Гилгамеш се състои от дванайсет плочки. Деветата описва пътешествието му до Долния свят, който е на края на Земята.

Погледът ѝ се плъзна по клиновидното писмо.

— И я е купил Антони Десакс? — попита Мечо Пух.

— Не. Синът му, Дион. Каза, че била подарък за баща му, по специален повод. Харесвам Антони Десакс. През годините е купувал стойностни неща от мен. Дискретно, разбира се. Дион не ми харесва особено. Той е наперен арогантен глезльо.

Мей вдигна очи от плочката.

— Да, деветата плочка е, наистина. Макар че тук има допълнителни редове, които не съм виждала досега. Като че ли са упътване. — Преведе: — „Гилгамеш започна пътешествието си от северния град Хидра и продължи към южния му близък до три четиринайсети от пътя, когато стигна до тунел, охраняван от двама космати човеци, през който се влизаше в царството на господаря на Долния свят...“

Мей млъкна.

— Три четвърти от пътя...

Погледна Съни и премигна. Опитваше да скрие вълнението си.

— Тази плоча е намерена в Мосул, казваш? Ислямска държава?

— Те са най-добрите крадци на изкуство след нацистите — отвърна Съни с усмивка.

След това махна безвкусните си тъмни очила и впери в нея кървясалите си очи. Беше доловил вълнението ѝ.

— Госпожо Уест, нищо на този свят не ме разстройва повече от това да продам вещь за по-малко от пазарната ѝ цена. Дион Десакс ми плати 600 000 долара за тази плоча, а сега имам чувството, че е трябвало да поискам повече. Много повече.

— Не, не... — Мей млъкна за момент. — Не е нещо, което да я направи по-ценна за теб...

— Но я прави много ценна за *теб* — каза Съни. — Хората си мислят, че търгувам с антики, оръжия и наркотици, но не е така. Аз търгувам със стойност. Търгувам с всичко, което хората искат.

— Трябва да тръгваме... — каза Мей.

— Само след като ми кажеш за какво е всичко това — спря я Съни. — Или ще е по-добре да се обадя на Антони Десакс и да му кажа, че Мейбъл Уест току-що се е появила и е станала пепелява на цвят, когато е прочела плочката, която продадох на сина му? Момчета!

Тримата здравеняци, които гледаха крикет, скочиха и извадиха пистолети.

Влязоха в кабинета...

... точно когато Мечо Пух откъсна медната халка, която придържаше дългата му брада, и я хвърли в краката им.

Малкото количество пластичен експлозив, което държеше вътре, изтрещя като зашеметяваща граната и подкоси краката на Съни и синовете му.

Мечо Пух дръпна Мей за ръка и двамата хукнаха през вратата.

Изскочиха навън, качиха се на вана и подкараха миг преди хората на Съни да излязат на улицата с извадени пистолети.

Появи се и самият Съни.

— Убийте арабина! Доведете ми жената!

Здравеняците скочиха на моторите, оставени отпред, и подкараха след вана.

Мечо Пух сви рязко по главната улица, преследван от три мотоциклета. Благодарение на крикета нямаше сериозен трафик, така че можеха да се движат доста бързо между малкото превозни средства.

Той погледна в страничното огледало и видя един от мотористите да насочва автомат АК-47. Оръжието изтрещя и страничното огледало на вана се пръсна на парчета.

— Тези са убийци! — извика Мей.

Първият мотоциклетист ускори през трафика и се изравни с раздрънкания стар ван, после насочи оръжието си миг преди да падне от мотора, повален от изстрел, който никой не чу. Все едно го дръпна невидимо въже. В един миг беше там, в следващия го нямаше. Моторът му, останал без ездач, продължи още двайсетина метра и се хлъзна странично по улицата.

— Следващия път го остави наистина до последната секунда! — извика недоволно Мечо Пух.

— Съжалявам, на линията на мерника ми имаше камион — разнесе се гласът на Стреч в ухото му.

Стреч бе кацнал на един покрив до огромна реклама на „Пепси“ — идеална позиция, от която имаше видимост по цялото протежение на свършено правата улица. През оптичния мерник на карабината си виждаше приближаващия ван на Мей и Мечо Пух, преследван от убийците между по-бавно движещите се превозни средства.

В този момент другите двама преследвачи застанаха от двете страни на вана и започнаха да стрелят.

— Поемам този от ваше дясно! — извика Стреч. — Вие се справете с онзи отляво.

Мечо Пух завъртя рязко волана наляво и изблъска въоръжения моторист към камиона в съседната лента. Миг след това мотористът и моторът попаднаха под колелата и изчезнаха от огледалото.

В същия момент убиецът вдясно на вана получи куршум в сърцето и падна назад.

След като се освободиха от преследвачите, Мечо Пух зави наляво и подкара през лабиринт от тесни улички.

Съни Малик откри вана два часа след това, зарязан до сграда с огромна реклама на „Пепси“ на покрива.

На пода отзад видях кални следи от планински мотори — Мей и арабинът бяха подготвени. Ако в момента се отдалечавах на мотоциклети в дебрите на Карачи, хората на Съни никога нямаше да ги открият.

Присви очи към изоставения ван и се замисли.

В самолета на Мечо Пух, паркиран на частно летище западно от Карачи, Мей, Мечо Пух и Стреч се взираха в екрана на един лаптоп.

— Бенджамин, покажи Индия и Пакистан в Гугъл Земя, ако обичаш — каза Мей.

Стреч го направи.

— Сега маркирай двата града на име Хайдарабад, в Индия и Пакистан, и прокарай линия между тях.

След няколко щраквания с мишката картата изглеждаше така:

— Добре. Започваме от северния град. Намери точка, която е на три четиринайсети от разстоянието между двата града — добави Мей и погледна Мечо Пух. — Ако тази инструкция е свършила работа на Гилгамеш, може да свърши работа и на нас.

След още няколко щраквания с мишката на правата линия се появи точка.

Точката между двата града с име Хайдарабад се намираше в Северозападна Индия, там, където пустинята Тар опираше в Арабско море.

— Ако това е вярно, Долният свят се намира в провинция Гуджарат, Индия — каза Мей. — Близо до брега на Арабско море. Това наистина е усамотено място, далече от всичко...

— Но и подозрително близо до няколко от мините на нашия богат приятел Антони Десакс, които притежава, и четирийсет километра брегова ивица с корабно гробище — добави Стреч. — Една днешна мина би била чудесно прикритие за древно подземно царство.

— Смяташ, че *Десакс* е днешният Хадес? — попита Пух.

Мей отговори:

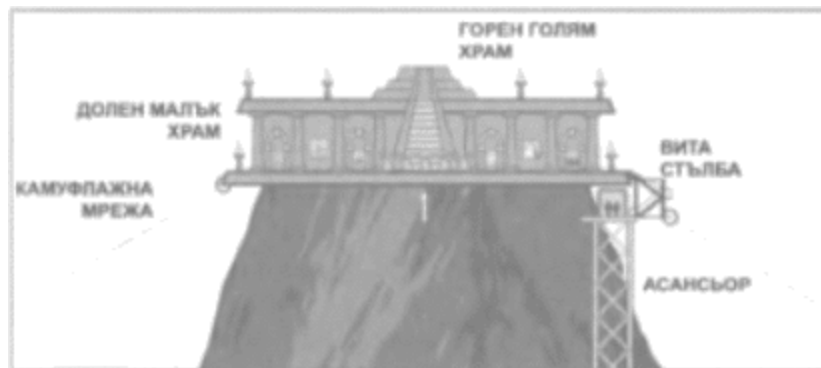
— Той има богатството, контактите и кръвната линия. Кръвта му е синя. Би бил идеален кандидат.

Чукна с пръст компютърния екран и добави:

— Захир, Бенджамин. След като не разполагаме с никакви сериозни алтернативи, мисля, че трябва да се доберем до това място.

ТАЙНА ИСТОРИЯ IV

ПЪРВАТА ЦЕРЕМОНИЯ

ХРАМОВЕТЕ НА ВЪРХА (ПРЕДИ ЦЕРЕМОНИЯТА)

Джак Уест се понесе нагоре в причудлива тишина.

Намираше се в съвременен външен асансьор и се изкачваше по склона на гигантската планина — дворец на Хадес. Металната конструкция на асансьора беше фиксирана за стената в горния край на възвишението и асансьорът жужеше леко, докато се плъзгаше нагоре.

Джак беше с останалите бойци под охраната на въоръжени минотаври и черния лъв, Хаос.

Забеляза, че Хаос оглежда бронята му — бялата, която беше взел от брата му по оръжие, Страх. Изглеждаше странно върху джинсите и тениската му, но и още по-странно в комбинация с пожарникарския шлем.

Бяха останали само седмина бойци: Джак, Плашилото, майор Бригам, сержант Варгас, Едуардс от Делта Форс, тибетският монах Рензин Депон и, разбира се, синът на Хадес, Зайтан.

Всички бяха изпоцапани и капнали от умора, изтощени и насинени — освен Варгас и Зайтан, които мъдро се бяха спасили от Петото изпитание. Те изглеждаха свежи и отпочинали.

Когато влезе в асансьора, Джак дочу някой да казва, че всички останали заложници били екзекутирани. Асансьорът продължаваше да

се изкачва и той забеляза, че Зайтан го оглежда, и го попита:

— Какво искаш?

Зайтан сви устни презрително.

— Нищо.

— Е, аз пък искам нещо — каза Джак. — Каква е тази церемония, на която отиваме? За какво е всичко това?

— Така информираме вселената, че тук, на Земята, все още има някой — каза Зайтан.

Джак подхвърли:

— Не изглеждаш разтревожен, че зложниците ти току-що са били убити.

Зайтан сви рамене.

— Те изпълниха предназначението си.

Миг след това асансьорът спря и вратите се отвориха.

Джак стъпи на тясна стоманена пътека, увиснала високо над света. Намираха се съвсем близо до върха на планината на Хадес.

Далече долу Джак виждаше различните арени за изпитанията, които досега беше преживял — водната яма за Второто изпитание, пропастта и тесните мостове за Третото изпитание, стенния лабиринт за Четвъртото изпитание, пистата за Петото изпитание. Намираше се толкова високо, че изглеждаха незначително малки.

Камуфлажната мрежа, която скриваше кратера на Хадес, беше опъната на десетки подобни на спици опори, излизащи радиално от центъра над главата му.

От площадката на асансьора нагоре спираловидно се виеше метална стълба, която стигаше над камуфлажната мрежа.

Бойците бяха отведени до тази стълба и се заизкачваха по нея един след друг.

След като стигна горния край на стълбата, Джак стъпи на платформа над камуфлажната мрежа. Гледката, която се откри пред очите му, го накара да стаи дъх.

Беше се спуснала нощта и всички стояха на много висока платформа под изпълненото със звезди небе.

Хадес, Вахерон и останалите зрители вече бяха там. Йоланте и Лили стояха заедно. Джак кимна на Лили и тя му махна боязливо с

ръка.

Във всички посоки се простираше безкрайна пустинна равнина. На няколко километра на запад Джак видя морето, което блещукаше на лунната светлина. Някъде там беше пясъчната ивица с корабното гробище, което бе видял за кратко по-рано през деня.

Без смущаващите светлини на големия град звездите на нощното небе бяха големи и ярки и хвърляха наоколо бледо синкаво сияние. Подухваше хладен ветреца.

Платформата беше високо над равнината, на върха на планината на Хадес, а върху нея гордо се издигаше изящна, подобна на храм, постройка.

Джак огледа всичко.

При все че асансьорът, платформата и металната стълба бяха определено нововъведения, храмът изглеждаше невероятно древен.

Изглеждаше мрачно могъщ, сякаш построен в чест на някаква жестока тъмна сила. Всички повърхности бяха излъскани, черни.

Беше висок колкото двуетажна сграда, с квадратна основа и по-малко горно ниво, до което се стигаше по широка церемониална стълба. Горното ниво се поддържаше от колонада.

Около всичко имаше широка тераса без парапети. Тя също беше от полиран черен камък. От ръб до ръб всичко беше широко около трийсет метра.

Джак огледа древния храм по-внимателно.

Имаше множество колони и арки, обаче при по-внимателно вглеждане той с изненада откри, че цялото е изсечено от една-единствена каменна плоча, черната скала от върха на планината.

Каменоделските умения бяха удивителни. Всичко беше невероятно прецизно — непостижимо за примитивните хора.

По стените на долното ниво на храма имаше множество изящни релефи — изображения на пирамиди и слънца, звезди и планети, фантастични градове и величествени дървета, както и няколко изображения, каквито Джак не виждаше за пръв път.

Едното беше на Голямата пирамида, върху която пада лъч светлина от слънцето.

Превъртането Тартар.

На друго се виждаха петима воители, застанали прави зад четирима седнали царе.

Петимата най-велики воители и четиримата легендарни царе.

Джак поклати глава. Все едно четеше биографията си от последните двацет и пет години, като че ли всичко е било предсказано.

Последната особеност, която привлече вниманието му, бяха петте постаментата, подредени около церемониалната стълба, която, предположи, беше за...

— Мосю Вахерон! — каза Хадес. — Поставете първите пет сфери на местата им.

Вахерон се поклати тържествено.

Петима минотаври зад него държаха петте златни сфери, спечелени от бойците в изпитанията досега. Пристъпиха напред с ритуална прецизност и поставиха сферите на постаментите.

И сферите оживяха — започнаха да излъчват още по-силно неземно сияние.

Джак почувства под краката си плътно боботене.

Огледа се, за да открие причината, и тогава видя — нещо се надигаше от горния храм.

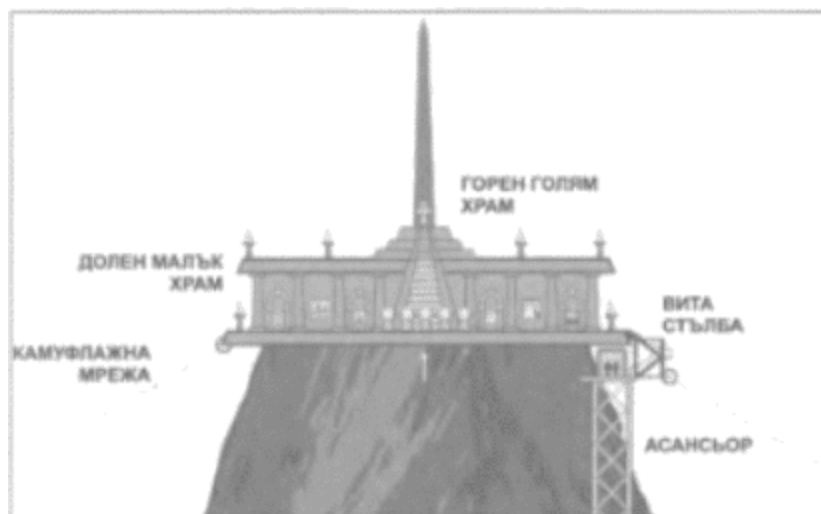
— Боже! — изпъшка Плашилото до него.

От там към небето, от сърцето на планината, плавно се заиздига нещо, подобно на обелиск.

С непрекъснато силно боботене то се издигаше и издигаше, и издигаше, докато след малко най-после не спря, след като добави поне шейсет метра към височината на планината.

На Джак му приличаше на гигантски обелиск, но вместо четириъгълен беше цилиндричен, с конусовиден връх.

На върха на планината на Хадес напомняше древна версия на гръмоотвода на върха на Емпайър Стейт Билдинг. Обелискът беше поне три метра в диаметър при основата. Буквално пронизваше небето.

**ХРАМОВЕТЕ НА ВЪРХА
(СЛЕД ПЪРВАТА ЦЕРЕМОНИЯ)**

Хадес засия от гордост, когато голямата древна антена застана на място.

Вахерон пристъпи напред.

— Първата церемония е завършена! Свещеният обелиск е издигнат. Вече можем да започнем Втората фаза на игрите. След това ще поставим останалите четири златни сфери на горния олтар и след като сме доказали, че сме достоен вид, победилият цар ще бъде посветен в Тайнствата на древните!

Аристократичните гости заръкопляскаха.

Вахерон вдигна ръка, за да призове към тишина.

— Господа и дами. По традиция в този момент от Игрите нашият домакин, великият господар Хадес, след консултации с останалите царе ще възнагради някои поданици. Може да дари повишение в ранг, или земя, или титла. Това е изцяло негово право. Господарю? Имате ли какво да обявите в това благоприятно време?

Хадес пристъпи напред.

— Имам.

Джак се озърна и забеляза, че събралите се гости наостриха уши и пристъпиха напред, за да чуват по-добре. Някои се потяха видимо и преглъщаха в напрегнато очакване.

Това, даде си сметка Джак, беше нещото, което аристократите по света ценят повече от всичко — издигането. Придвижване напред на опашката пред хранилката.

Хадес каза:

— След консултации с моя колега, владетеля на Морето, беше решено неговият отдавнашен ковчезник господин Джон Уорън от Сан Франциско да бъде издигнат в ранг херцог. От днес нататък той ще бъде титулуван Херцог на Западния бряг.

Последва учтиво ръкопляскане, при което широко усмихнат господин на петдесет и няколко — явно господин Уорън — стисна с благодарност ръката на господаря си, царя на Морето.

— Също така владетелят на Небето повишава своя добър приятел господин Джефри Ян от Шанхай в ранг Господар на Голямата планина.

Тези думи бяха посрещнати с ахкане и охкане.

Хадес продължи:

— След консултации с Негово Величество великия цар на Земята решихме, че любовта може да сближи царствата ни. Затова моят церемониалмайстор на Игрите мосю Вахерон ще получи ръката на сестрата на владетеля на Земята, красивата принцеса Йоланте, в законен брак.

Джак видя три реакции на това съобщение.

Тълпата нададе весели възгласи.

Вахерон определено засия от радост.

Реакцията на Йоланте. Появи се на лицето ѝ за част от секундата, но Джак я видя: по лицето ѝ пробяга абсолютно отвращение, което бързо се превърна в принудена усмивка.

— Господарю — Вахерон се поклони ниско, — това е чест за мен. Не мога да изразя благодарността си.

Хадес кимна, но пак вдигна ръка. Не беше приключил.

— Също така на тези игри сме удостоени с присъствието на още една красива млада дама. Много важна млада дама, чието потекло е по-чисто от всичко друго.

Джак почувства как сърцето му прескача.

Хадес посочи застаналата до Йоланте Лили.

— Разбира се, имам предвид древния оракул на Сива, която днес е известна като Лили. Както мнозина от вас вероятно знаят, моят син и престолонаследник Дионисий все още не е избрал съпруга. Всеки цар обаче се нуждае от царица — както аз самият знам по-добре от всички след смъртта на моята любима съпруга преди пет години. Снощи Дион

ме попита: „Нима има по-добро място за Оракула на Сива от трона на царица на Долния свят?“. И аз реших след края на Игрите Дионисий да вземе младата Лили за своя жена.

Знатните гости започнаха да аплодират. Джак се обърна, за да погледне Лили.

Погледите им се срещнаха. Очите ѝ бяха разширени, тревожни. Йоланте, все още до Лили, я улови за ръка.

Хадес се усмихна на зрителите.

— Но тези радости трябва да почакат. Сега ни очаква втората част от Големите игри. Да се спуснем в обсерваторията, за да проследим Шестото изпитание!

Докато се случваше всичко това, на брега западно от царството на Хадес военният камион тайфун, шофиран от Скай Монстър, с Майка, Астро, Томахавката, Алби и кучетата, бързаше отчаяно на север.

Вече беше тъмно.

Слънцето се бе скрило зад хоризонта и брегът беше потопен в мастилена тъмнина. Наблизо нямаше град или дори село, така че на хоризонта не се виждаше дори и бледо сияние от електрически светлини. Единствената светлина идваше от бавно изгряващата луна.

Скай Монстър се взираше напред, присвил очи към тъмната нощ. Не смееше да пусне фаровете на тайфуна, да не би някой от минотаврите на Хадес да реши да ги преследва.

Беше минал час, откакто Джак бе свалил хеликоптера, и напредваха добре по мокрия пясък. Преди двацетина минути бяха минали покрай последния изваден на сушата товарен кораб и след това се движеха само по пясъчен бряг.

Кротките води на Арабско море се простираха вляво от тях, равни и лениви; вдясно продължаваха пясъчниците.

Майка се обърна към Алби:

— Добре, момче генийче. Ловецът каза, че имаш ум. Какъв е планът? Ще продължаваме, докато свърши горивото ли? Или докато свърши брегът?

Алби отговори:

— Ще продължим, докато не открием някаква цивилизация. Ако горивото свърши преди това, ще продължим пеша...

Млъкна, защото го чу.

Плътно ритмично боботене някъде зад тях...

Стръскащо изневиделица откъм сушата се появи друг щурмови хеликоптер алигатор, със запален прожектор.

Светлото петно бързо откри бягащия тайфун и изстреля с 30-милиметровото оръдие откос, който надупчи пясъка пред камиона.

— Чакали са ни да излезем от прикритието на корабите! — извика Майка силно, за да я чуят. — Това чудо има доста сериозни оръжия. Прецакани сме!

Скай Монстър наби спирачки и машината поднесе странично.

Големият военен камион спря на равния пясък с кабина към увисналия хеликоптер, окъпан в светлината на прожектора му. Нямаше къде да избягат, нямаше къде да се скрият.

— По дяволите! — изпъшка Майка и наведе примирено глава.

Бягството беше приключило.

ШЕСТОТО ИЗПИТАНИЕ БЕЗСМЪРТНА БИТКА I

ВИСОКИТЕ ЗАМЪЦИ НА ХАДЕС

Ако вървиш през ада, не спирай.

Уинстън Чърчил

Заобиколени от въоръжени минотаври, Джак и останалите бойци бяха натикани в асансьора. Трябваше да ги свалят до мястото на следващото изпитание преди аристократичните зрители.

Докато асансьорът се спускаше, Джак се оказа до Плашилото, майор Грегъри Бригам и Зайтан.

— Започва последната фаза — каза Зайтан на Джак. — Вече няма да има лабиринти. Няма да има гонки. Няма да има къде да се скриеш.

Бригам вероятно бе забелязал обърканото изражение на Джак, понеже добави:

— Това означава, че следва само открит бой.

— И всички ние се надяваме да застанем срещу теб, капитан Уест — добави Зайтан злобно.

Джак погледна Бригам. Британецът кимна.

— Защо? — попита Джак.

— Само един може да спечели игрите — отговори Бригам. — Дори и да не ги спечеля аз обаче, ще умра щастлив, ако знам, че историята ще ме запомни като победителя на Петия велик воин. Ще се бия още по-усърдно, ако знам, че така ще се изправя в двубой с теб.

— Така е — кимна Зайтан.

Джак погледна Плашилото. Морският пехотинец мълчеше.

Малко след това в същия асансьор се качиха Лили с Йоланте и още няколко от другите аристократи.

Докато те бърбреха и клюкарстваха край нея, Лили стоеше неподвижно и мислеше.

* * *

Опитваше да осъзнае всичко случило се. Дион бе получил каквото искаше — ръката ѝ. Лили потрепери при мисълта, отвратена от перспективата да прекара остатъка от живота си на това място като съпруга на чудовище.

И тогава, в асансьора, чу принцът грубиян Джордж да казва на един от младите си приятели: „Вахерон току-що спомена, че хеликоптерът е открил избягалите заложници. Глупаци. Да си помислят, че ще могат да избягат...“.

Лили затвори очи и прехапа отчаяно устна.

Както и да го гледаше, не виждаше изход. Джак се бе справил чудесно, но тя виждаше, че е на ръба на изтощението. Дори и да

оцелееше след последните изпитания, едва ли щеше да има сили да я спаси от съдбата ѝ. Не би се изненадала дори ако Джак спечели Игрите, да го застигне някаква „случайна“ смърт по заповед на Дион. Положението едва ли можеше да стане по-лошо.

Нечия длан докосна деликатно рамото ѝ. Йоланте.

— Лили, знам какво мислиш за мен. Знам обаче и как се чувстваш в момента. Искам да се омъжа за Вахерон, колкото ти искаш да се омъжиш за Дион. Да се свържа със злодей заради стратегическите цели на брат ми... това е ужасно. Орландо заяви, че това било съдбата ми като жена от царско потекло. — Йоланте стисна ръката на Лили — нежно, но и твърдо. — Бъди силна, Лили. Не се предавай още.

Лили я погледна непокорно.

— Не съм се предала. Никога не се предавам. Научих го от баща ми.

Асансьорът спря на една трета от височината на планината на Хадес.

Близо до върха на планината-дворец имаше няколко крепости, залепени за стената на конусовидния връх, и асансьорът бе спрял пред една от тях.

Когато слязоха, Йоланте каза:

— Тези крепости са известни като Високите замъци на Хадес.

Бяха различни по форма и големина — някои имаха множество наблюдателни островърхи кули, други имаха балкони с бойници, трети имаха куполи. На покрива на единия от замъците дори имаше множество антени.

Всички бяха свързани със стръмни стълби и тесни пътеки, вкопани в склона на планината.

Най-ниският от замъците опасваше средната част на планината и в него бяха трапезарията и покоите на аристократичните гости.

Спуснаха се по стъпала около най-високия замък и Йоланте отбеляза:

— Това е личният дворец на Хадес, частната му резиденция. Както може да се очаква, обзаведен е най-разточително, както подобава на владетеля на Долния свят.

Това несъмнено беше най-великолепният и сложно конструиран от всички високи замъци. Отвън имаше множество балкони и кули. Лили можеше само да се досеща за великолепието вътре.

Спуснаха се още малко, на трийсетина метра под резиденцията на Хадес, и там Лили видя най-стария от замъците — поне така изглеждаше.

В източната страна на планината беше вкопана много стара и много красива постройка с купол, изработена от зидария с черен камък. Напомняше на Лили за развалините от времето на майте в Чичен Ица.

— Това е обсерваторията — каза Йоланте. — Много старо астрономическо съоръжение, което проследява галактиката Хидра.

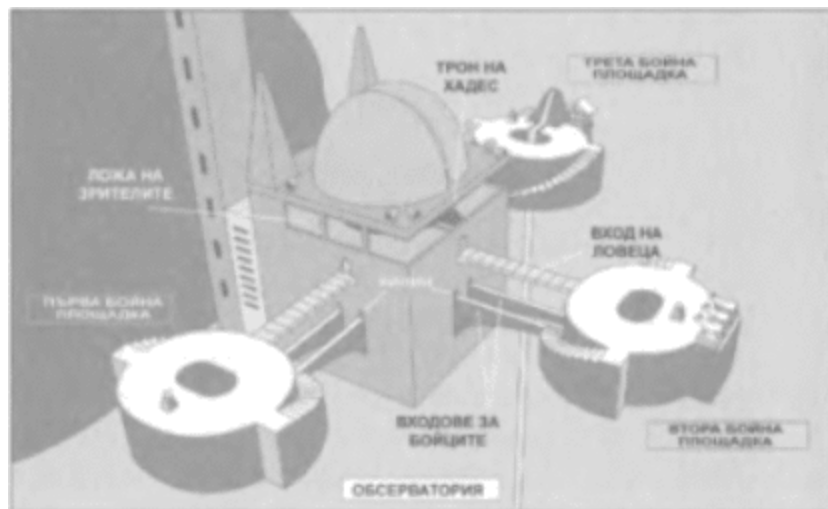
От купола навън, над пропаст от около триста метра, на конзоли стърчаха три обли площадки.

Намираха се на трите страни на Обсерваторията — на юг, изток и север — разположени стъпаловидно около древния купол.

Всяка площадка беше различна. Най-ниската имаше дупка в средата, така че приличаше на поничка. На средната имаше някаква статуя. На третата, най-високата, имаше водопад и отново статуи. Никоя от площадките нямаше парапет. И на трите обаче имаше по един висок до кръста постамент, на който беше оставена по една златна сфера.

— Какво е това? — попита Лили.

— Както Обсерваторията, всички те си имат имена — отвърна Йоланте. — Това са етапите на битката и на тях ще се проведат последните четири изпитания.

Водена от Хадес и Вахерон, достолепната публика зае местата си на горната тераса на Обсерваторията, на балкон над трите площадкисцени. Хадес седна на голям трон, изсечен от дъвен черен камък.

В момента беше нощ, така че Долният свят, под голямото покривало от камуфлажна мрежа, беше тъмен. Прожектори, монтирани на покрива на Обсерваторията, осветяваха площадките, на които щеше да се развива действието.

Вахерон излезе на първата площадка и застана до постамент, на който имаше една златна сфера, в механизъм, който приличаше на скоба.

— Господа и дами, предстои да навлезем в най-очакваната част на Игрите. Предстои нашите герои или да гравират имената си в анализите на историята, или да умрат.

— От този момент всичко ще се развива бързо — продължи той. — Шестото, Седмото и Осмото изпитание са варианти на едно и също — смъртния бой. Боец срещу боец. Лице в лице. Няма оръжия, няма помощ. До сетен дъх. Шестото изпитание ще се състои на първата бойна сцена и след него броят на нашите бойци ще намалее до четирима. Седмото изпитание ще сведе броя им до двама. И след всяко от тези изпитания златната сфера от всяка битка ще бъде поставена на трона на цар Хадес.

Хадес посочи четирите сферични вдлъбнатини в подлакътниците на масивния черен трон.

Вахерон продължи:

— В края на Осмото изпитание обаче ще остане само един боец. След като осмата сфера бъде предадена на цар Хадес, този боец сам ще се изправи пред Деветото, последно изпитание и съдбата на света ще е в негови ръце. Толкова ценени са тези първи три изпитания, че победилният шампион ще спечели на своя цар и специална награда — славния Златен колан на амазонките.

Вахерон вдигна нагоре блещукащ колан.

Беше от дебела черна кожа, обсипана със златни пластини и скъпоценни камъни — смарагди, диаманти, рубини.

Лили си спомни какво беше извикал Джак по време на Петото изпитание — че изпитанията са приказните подвизи на Херакъл.

— Подвизите! — изпъшка тя. — Поясът на Хиполита, царицата на амазонките.

— Точно така — каза Йоланте. — При Деветото изпитание Херакъл трябва да вземе пояса на царицата на амазонките. За да го направи, трябва да победи много мъже сам, в една битка. От този пояс води началото си традицията подобни колани да се дават като награда в спортовете от рода на бокса.

Вахерон продължи:

— Шестото изпитание ще се проведе на първата и най-ниска сцена. На нея бойците ще идват по двама. Ще си отива само по един. — Вахерон пусна зла усмивка. — Обаче в тези схватки ще има и трети елемент.

На най-ниската сцена излезе Хаос. В черната си броня от кевлар изглеждаше впечатляващо и страховито. Държеше злокобен на вид меч.

Вахерон продължи:

— Двамата бойци ще се сражават, а Хаос ще ги дебне отстрани. Да се биеш с някого до смърт е едно. Да го направиш, докато друга заплаха се спотайва наблизко, е съвсем друго. Само най-достоините бойци ще продължат след това изпитание.

Вахерон посочи един компютър на терасата на зрителите.

Към него бяха свързани няколко монитора.

Екраните им показваха нещо като ЕКГ, като мониторите на жизнените показатели в болница — на всеки беше изписано името на боец, а отдолу се виждаше писукаща пулсираща линия, която изобразяваше сърдечната му дейност.

— Както знаете, в тила на всеки от нашите бойци е имплантиран чип с взривно вещество. Същото устройство осигурява и биометрични данни, включително пулса на боеца. Когато сърцето спре, оцелелият боец ще бъде обявен за победител и Хаос веднага ще прекрати намесата си в схватката.

— Така... — Вахерон млъкна за момент. — Надявахме се на този етап от Игрите да имаме осем живи бойци, което би означавало четири схватки. Обаче, уви, изпитанията се оказаха твърде трудни, така че имаме само седем бойци.

— При това положение — продължи Вахерон — в мъдростта си цар Хадес реши боецът, спечелил най-много изпитания, да бъде освободен от предстоящите двубои. Този боец е майор Бригам, представител на царя на Земята. Сигурен съм, че патронът му ще се зарадва на тази добра новина.

Вахерон се поклонил на цар Орландо на терасата. Орландо кимна одобрително.

Вахерон продължи:

— Другите схватки бяха определени с жребий, без манипулации или интриги. И така, без да губим повече време, нека започнем изпитанието. Позволете ми да доведе първите двама бойци.

Джак седеше сам в килия под Обсерваторията.

Нямаше прозорци. Вратата беше от стомана.

Още беше с мръсните джинси и тениската под бялата броня от кевлар, която бе взел от Страх. С бялата защитна плоча на гърдите, с налакътниците и наколениците се чувстваше като полицай, екипиран за борба с безредици.

Чувстваше се и ужасно уморен.

Не беше почивал от началото на Петото изпитание — шофиране, бой, бягство, сваляне на хеликоптер, после присъствие на Първата церемония на върха...

Вратата на килията се отвори и влезе Вахерон, придружен от минотаври, които веднага застанаха около Джак.

— Няма време за почивка, Пети воине — каза Вахерон. — Твой ред е. Следващото ти изпитание е толкова чисто, колкото и древно — ръкопашен бой срещу друг боец. Можеш да останеш жив или да

умреш. Трябва да призная, надявам се да умреш скоро. Физиономията ти ме отегчава.

— Подвизите на Херакъл — каза Джак. — Това ли е? Възстановка на древните митове?

Вахерон не отговори веднага. Огледа Джак и изсъска:

— Възстановка? Капитан Уест, както би трябвало да знаеш, историята не е точна наука. Както детската игра на развален телефон променя простото изречение до неузнаваемост само за секунди, така и историческите събития се видоизменят, когато се преразказват многократно. Херакъл например. Този, когото знаеш като Херакъл, не е някакъв полубог от древна легенда. Той е бил най-прославеният боец в нашите игри. Името му е стигнало до нас през вековете, защото е спечелил всички изпитания в Големите игри. От победата над минотавъра в килията в началото, през придобиването на сферата във вертикалния лабиринт от Четвъртото изпитание, до тези ритуални двубои... Херакъл е спечелил всичко. Това е особен и невероятен успех и заради него с право му е отредена вечна слава. Обаче историците са небрежни. През хилядолетията погрешно са взели името на тогавашния цар на Долния свят — жесток владетел на име Евристей — и го превръщат в дребен цар, измислил подвизите, които трябвало да извърши Херакъл. Понеже не са били запознати с изпитанията и метафоричните елементи, които те съдържат — бикове, елени, глигани, дори колан — тези историци ги определят като „подвизи“, свързани с Херакъл. Царските фамилии, които наблюдават игрите, знаят истината. Сега и ти я знаеш. Хайде. Време е за бой.

Вахерон кимна на минотаврите и те поведоха Джак по тъмен каменен проход, осветен с факли, по който имаше и други килии.

След двайсетина метра проходът се разклоняваше.

Минотаврите избутаха Джак по десния ръкав и затръшнаха стоманена врата зад гърба му.

Блъсна го свистящ вятър.

Джак се огледа и видя, че се намира на тясна каменна конзола — мост високо над Долния свят. На триста метра под себе си виждаше вертикалния лабиринт от Четвъртото изпитание.

В края на конзолата имаше каменни стъпала, които водеха настрани, извиваха покрай облага страна на висящата платформа и се скриваха от поглед.

Когато отиде до тях, Джак чу Вахерон и минотаврите да минават по прохода и да отварят друга килия. Пак стъпки. След това се затръшна стоманената врата на лявото разклонение на прохода.

„Двубой — помисли си Джак. — Но няма да видя с кого ще се бия, преди да стигна до площадката...“

Пое дълбоко въздух и се изкачи по стъпалата, за да срещне съдбата си.

Площадката се появи след петнайсет стъпала и Джак стъпи на нея.

От другата страна се появи друг боец и в един кошмарен миг Джак си помисли, че може да е Плашилото, новият му съюзник и приятел...

Но не беше Плашилото.

Оказа се сержант Виктор Варгас, ревностен католик и жесток бивш служител на бразилските специални части. И също като Джак — представител на царството на Земята.

Варгас беше висок поне един и осемдесет и пет — по-висок от Джак, а също и по-тежък, може би с петнайсет килограма. С нетрепващи черни очи и мургаво небръснато лице, Варгас се взираше в Джак гневно, с поглед на психопат, който знае, че трябва да убие, за да не бъде убит.

На площадката, до широкия отвор в средата, вече стоеше Хаос. Джак и Варгас нямаха оръжия, но Хаос държеше меч, спокойно отпуснат надолу.

В задната част на площадката имаше постамент, на който беше златната сфера.

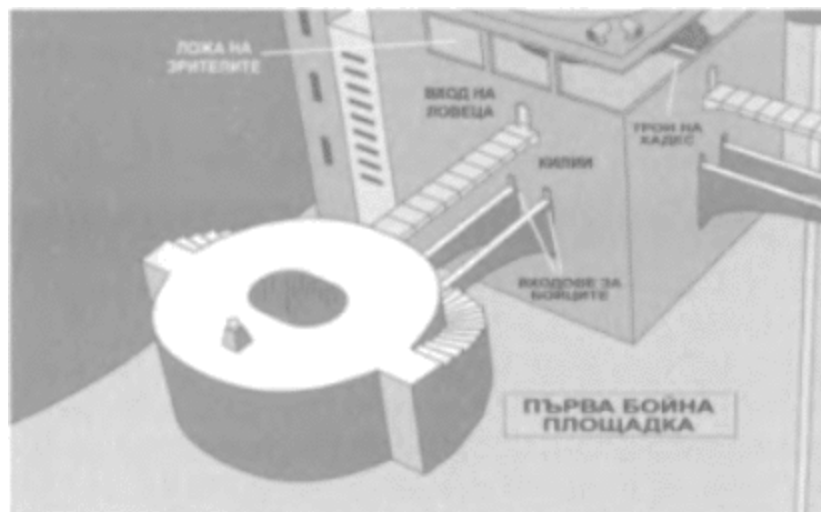
Вахерон се върна на мястото си на терасата на зрителите.

— Нашият първи двубой ще бъде между сержант Виктор Варгас, представител на царството на Земята, и капитан Джак Уест, също представител на царството на Земята!

Обърна се към Хадес и се поклони. А Хадес каза:

— Нека двубоят започне. До смърт.

ДВУБОЙ 1: ДЖАК СРЕЩУ ВАРГАС (СРЕЩУ ХАОС)

Варгас веднага зае странна приклепнала поза и започна да кръжи около Джак като дива котка. Движеше се необикновено бързо за толкова едър мъж. Джак позна техниката веднага. Можеше да се очаква, че бразилски войник ще я използва.

Беше капоейра — бразилското бойно изкуство. Сред множеството техники, известни на света, капоейра се отличаваше само с едно основно качество — бързина.

Защитните похвати използваха бързи финтови движения, а нападенията бяха светкавични, остри и решителни. Ако първият удар не те извади от играта, тогава ще те извади вторият — несъмнено.

„По дяволите“, каза си Джак.

Лили гледаше от терасата за зрителите.

До нея бяха Йоланте и кардинал Мендоса.

Мендоса въздъхна.

— Колко жалко. Трима от нашите представители достигнаха до тази фаза на Игрите и двама от тях трябва да се бият помежду си. Наистина жалко.

Йоланте не сваляше поглед от сцената.

— Кой ще победи?

— О, Варгас ще победи — каза Мендоса. — Петият воин е смел, несъмнено, но сержант Варгас е майстор на капоейра, много добър при това. Обучаван е в ръкопашен бой. Освен това погледни Петия воин...

колко е изтощен. Глупавият опит да избяга изсмука силите му. Този път няма къде да бяга. Ако има късмет, Варгас ще свърши с него бързо.

Джак и Варгас започнаха да се дебнат един друг навъсено.

Освен от противника двамата трябваше да се опазят от още три опасности — външния ръб, облия отвор в средата и Хаос.

Варгас започна да мърмори бързо на португалски:

— ... ave Maria, cheia de graça, o Senhor é convosco...

Трябваше да мине малко време преди Джак да осъзнае какво казва.

Португалецът се молеше.

И изведнъж скочи.

Скочи толкова бързо, че Джак едва успя да реагира. Сякаш Варгас бе приспал вниманието му с напевния ритъм, а после го бе изненадал.

Висок ритник полетя към главата на Джак като куршум. Джак се дръпна вдясно и подметката просвистя край бузата му толкова близо, че той усети движението на въздуха.

Хаос не предприе нищо.

Просто наблюдаваше, отпуснал небрежно меча си.

Последва лавина от бързи атаки — Варгас напредваше към Джак с ритници, юмруци, лакти.

Джак затанцува назад, като избягваше, парираше и отклоняваше ударите.

Но един от тях попадна в челюстта му.

Джак падна, удари се в пода, главата му увисна над ръба на отвора и когато той погледна надолу, към дъното на кратера, времето спря.

Зрението му се замъгли.

Всички звуци секнаха, освен звъненето в главата му.

Джак познаваше това усещане. Всички боксьори и състезатели по бойни изкуства го познават — кошмарната реакция на организма след силен удар. Получава се сътресение, вцепенение, а ако не избегнеш следващия удар, с теб е свършено.

Вдигна глава. От устата му течеше кръв.

Варгас отново се спусна напред, подготвил следващия удар. Джак се извъртя и Варгас не го улучи.

Джак стана и се обърна...

... и се озова лице в лице срещу невъзмутимата физиономия на Хаос, с шлем като лъвска глава.

Хаос го удари по лицето.

Този път го отнесе носът на Джак. Полетяха пръски кръв.

Аристократичните гости наблюдаваха напрегнато залитация между Хаос и Варгас Джак Уест.

Приличаше на уловено в капан животно, олюляващо се между два хищника.

Лили побесня.

— Не е честно! Този тип с лъвската маска дори не опитва да нападне Варгас. И двамата са срещу Джак!

Йоланте — беше присвила устни — обясни:

— Джак ядоса Хаос, като уби Страх и взе бронята му. И ядоса всички тук, когато опита да освободи заложниците. Наказват го, преди да умре.

* * *

Джак залитна назад. От носа му течеше кръв, дишаше тежко през устата. Пред себе си имаше двама жестоки противници.

Стремеше се да е на еднакво разстояние между Варгас и Хаос.

Умът му се съпротивляваше отчаяно срещу замайването, опитваше да го преодолее. Имаше около четири секунди, за да измисли как да се измъкне от ситуацията, преди да загуби съзнание.

„Мисли!

Не можеш да победиш със сила. Трябва да победиш с ум. Трябва да надхитриш тези двамата.

Всеки може да бъде победен.

Добре. Какви са силните им страни? Какви са слабостите им? Те — даде си сметка Джак — са едно и също нещо. Увереността им, че са

по-добри бойци от мен, е най-голямата им сила и най-голямата им слабост.

Да ги накарам да мислят, че са победили...”

Обърна гръб на Варгас и се спусна към Хаос. Замахна слабо, отчаяно.

Хаос отби удара му с една ръка. Зрителите на терасата се разсмяха.

Варгас също пристъпи към действие.

Сграбчи Джак отзад, притисна гърлото му с едната си яка ръка.

Джак очакваше точно това, защото този захват е най-ефективният в ръкопашен бой — душене.

Като притиснеш сънната артерия на жертвата, прекъсваш притока на кръв към мозъка. Следва безсъзнание, а ако продължиш да притискаш, скоро идва и смъртта.

Джак одраска масивната космата предмишница, която стискаше гърлото му.

Лицето на Варгас беше до неговото и Джак усещаше вонящия дъх на бразилеца, който продължаваше да нашепва:

— ... ave Maria, cheia de graça, o Senhor é convosco...

Душенето започваше да въздейства, Джак започваше да губи сили...

— Край — каза Мендоса. Прекръсти се и извърна лице.

Лили не свалеше поглед от Джак. Тялото му се отпуснаше. Поддържаше го единствено едрият бразилец.

Хаос отстъпи, за да изчака. По лицето на Лили се търколи сълза.

— Не!...

Джак се отпусна изцяло в ръцете на Варгас.

И за част от секундата — онази, в която осъзна, че е победил Джак — Варгас отпусна хватката си и се ухили.

Това беше неговата слабост — увереността, че е победил.

И в този кратък миг Джак скочи.

Не беше свършило. Не беше изпадал в безсъзнание. Беше се отпуснал умишлено, за да накара противника си да отслаби

вниманието си.

Отметна рязко глава назад и заби мощно черепа си в носа на Варгас, при което бразилецът отпусна ръката, с която го душеше.

Джак не очакваше бразилецът да го пусне изцяло. Беше твърде добър боец, за да го направи.

Поради което Джак направи нещо друго — нещо, което никой не би могъл да предвиди.

Протегна ръка напред, сграбчи Хаос за бронята и с останалите си сили избута и тримата в отвора в средата на площадката.

Зрителите се наведоха машинално напред при вида на тримата пропаднали през дупката противници.

Лили се вкопчи в парапета на терасата.

Дъхът ѝ секна, когато видя една-единствена фигура да пада към дъното на кратера с крясък.

Когато падна долу — след малко се чу кошмарният звук — на един от мониторите се появи равна линия и се разнесе пронизително пицене.

Пиууууууууууу!

Всички се обърнаха, за да видят кой боец е умрял, Варгас или Уест. Името, изписано на пицещия монитор, беше ВАРГАС.

Миг след това Джак се покатери по ръба на дупката и се отпусна изтощен на ръце и колене.

Пропълзя по-далеч от дупката и се отпусна по очи, с изцедени сили, капнал от умора.

Миг след това и Хаос изпълзя от дупката. Джак лежеше на площадката по очи, съвършено беззащитен. Варгас обаче беше мъртъв, така че Хаос нямаше право да навреди на Джак. Остана изправен над проснатата фигура на Джак, объркан.

Тогава Джак стана с леко залитане, с окървавено лице. Вдигна глава към зрителите, към Вахерон и Хадес...

... и бавно, много бавно им показва среден пръст.

Когато тримата пропаднаха през дупката, се случиха две неща, които Джак беше предвидил.

Първо, Варгас го пусна.

Пусна го с надеждата да се улови за нещо. Стените на дупката обаче бяха гладки и бразилецът просто полетя надолу, в бездната, за да намери смъртта си.

Второ, също за да се спаси, Хаос се бе вкопчил за ръба на дупката.

Джак бе предвидил и това, така че се вкопчи в дрехите на Хаос и двамата увиснаха заедно от ръба.

След което Джак просто се покатери по тялото на Хаос и се качи на сцената.

* * *

За миг Вахерон като че ли онемя.

После се съвзе.

— Така да бъде. Подгответе следващия двубой!

ДВУБОЙ 2: ЗАЙТАН СРЕЩУ ДЕПОН (СРЕЩУ ХАОС)

— Вторият ни двубой ще бъде между Зайтан Десакс, представител на Долния свят, и брат Рензин Депон, представител на царството на Небето — обяви Вахерон.

Все така официално Хадес също извиси глас:

— Нека двубоят започне. До смърт.

Вторият двубой беше много по-кратък от първия.

Тибетският монах воин беше умел боец, но след няколко разменени удари със също толкова умения Зайтан се оказа окървавен.

Хаос дебнеше недалеч от двамата и пристъпваше напред само когато Депон се доближеше до него — и се отдръпваше, когато се приближеше Зайтан. Определено помагаше на сина на Хадес.

Зайтан нанесе поредица бързи удари, при които от устата на тибетеца пръскаше кръв. Той падна на колене зашеметен.

След това всичко приключи бързо.

Зайтан скочи зад него, уви ръце около главата му и с рязко движение му счупи врата.

Биометричният екран на Депон на терасата за зрителите запищя.

Тялото му на площадката престана да се движи и Зайтан го ритна.

Тълпата ликуваше.

Дион ръкопляскаше особено енергично.

Два минотавъра се спуснаха на площадката, хванаха трупа на Депон за краката и го повлякоха към килиите долу.

Хаос също излезе — бе свършил работата си.

Останал сам на облата платформа, Зайтан сложи ръце зад гърба си и се поклони на аристократичната публика.

Никой не видя какво прави с ръцете си отзад. С ловко движение на пръстите той прибра две керамични остри като бръснач пластини под гънките на кожата на пръстите си — остриетата, с които бе срязал лицето на Депон в ключовия момент на двубоя.

През цялото време се усмихваше на възторжената възхитена публика.

ДВУБОЙ 3: ПЛАШИЛОТО СРЕЩУ ЕДУАРДС (СРЕЩУ ХАОС)

Шейн Скофийлд — Плашилото — се изкачи по извитата стълба покрай стената на заоблената площадка, на която щеше да се състои двубоят, и видя противника си.

— Ти... — прошепна, когато видя кой стои в другия край на площадката.

— Имах чувството, че може да се стигне до това — каза противникът му с коварна усмивка.

Беше Джефри Едуардс от Делта Форс. Също американец и също представител на царството на Морето. Той беше човекът, който няколко дни преди това, в Афганистан, бе подлъгал Плашилото и другите морски пехотинци да дойдат тук.

Едва ли би могло да са по-различни. Плашилото беше слаб, гладко избръснат. Едуардс, както повечето оператори от Делта, беше неугледно брадясал и със здрава физика.

Плашилото просто го гледаше гневно.

Едуардс беше наясно защо идва в Индия. Беше обучаван да участва в Игрите. Беше подготвен. Плашилото, на свой ред, както и Джак Уест младши, беше хвърлен в дълбокото и му бе казано да плува или да се удави.

— Предполагам, доста си ми ядосан, не е ли така? — изсумтя Едуардс.

Плашилото не отговори.

— Подлъгах те да дойдеш тук — продължи Едуардс. — Един морски пехотинец не би харесал такова неща. Шибани морски пехотинци. Откачени натегачи. Налагало се е да убия няколко през годините, трябва да знаеш. Шибаняците видяха неща, които не трябваше да виждат. Сега трябва да убия теб.

Едуардс разкърши врат, за да освободи напрежението. Направи го небрежно, като човек, който се кани да поиграе баскетбол в задния си двор.

Плашилото огледа тялото на противника си. Бойни униформени панталони и тениска. Нищо опасно. Обувки с метални бомбета — сериозен риск.

След това видя ръцете на Едуардс — основната опасност беше там.

На двете си ръце имаше нападателен комплект на Делта — пясъчни на цвят ръкавици, известни с доста по-зловещо име — ръкавици „бокс“.

В пръстите бяха защити специални конусовидни капси — от стомана — което осигуряваше на боеца значителна ударна мощ. Ефектът беше като от метален бокс — един добре премерен удар с тази ръкавица може да вкара носа на човек в черепа и да го убие моментално.

Чу се гласът на Вахерон:

— Третият ни двубой ще бъде между майор Джефри Едуардс, представител на царството на Морето и капитан Шейн Скофийлд, който също е представител на царството на Морето!

Хадес каза:

— Нека двубоят започне! До смърт.

Едуардс се спусна напред със серия бързи удари с подплатените ръкавици и изтласка Плашилото до ръба на площадката.

Плашилото отстъпи пред атаката, като парираше ударите на Едуардс и държеше Хаос под око.

Тогава Едуардс пусна страничен удар с дясната, Плашилото приклегна, извъртя се и се надигна отново...

... и видя как Хаос замахва към него с меча!

Дръпна се и мечът профуча на сантиметри над главата му.

Пак се обърна към Едуардс и — *фрас!* — лявата ръкавица се стовари върху скулата му.

Металните подплънки изпълниха предназначението си. Плашилото чу как костта на скулата му изхрущя. Счупена.

Очите му се насълзиха, причерня му.

„Трябва да следиш Хаос!“ — крещеше умът му.

Обърна се, за да провери какво прави убиецът с лъвската глава, и го видя да връхлита с насочен напред меч...

... и за ужас на Плашилото острието потъна дълбоко в лявото му рамо, прониза го, така че поне десет сантиметра от блестящата стомана се показаха от другата страна, откъм гърба на Плашилото!

Зрителите изохкаха.

Никой не можеше да оцелее след такъв удар.

Хаос отстъпи назад и жестоко остави меча забит в рамото му.

Едуардс се подготви за смъртния удар.

Плашилото залитна и изпъшка.

Видя забития в рамото си меч и усети как ръката му отдолу губи сила.

А Едуардс застана пред него и се нахвърли върху него с нови удари. Плашилото безпомощно вдигна здравата си ръка в безполезен опит да се опази.

Докато удряше, Едуардс не спираше да говори.

— По-добре съм подготвен от теб!

Фрас.

— Имам повече опит от теб!

Фрас.

— Знам повече от теб!

Фрас.

Последният удар отклони здравата ръка на Плашилото и изведнъж той се оказа напълно открит.

Едуардс сви юмрук и го вдигна, за да нанесе последния удар.

Плашилото вдигна здравата си ръка и каза, останал без дъх:

— Обаче аз имам по-голямо...

Едуардс спря юмрука си и се ухили.

— Какво? Имаш по-голямо какво?

— Имам по-голямо въображение от теб.

С тези думи Плашилото изведнъж падна на земята, подкоси с ритник краката на Едуардс и той също падна.

Тогава Плашилото направи най-невъзможното нещо — скочи на крака, стисна дръжката на меча и се стовари по гръб върху противника си... така че острието, което стърчеше от гърба му, прониза сърцето на Едуардс.

Плисна кръв. Хаос не знаеше как да реагира.

Публиката наблюдаваше стаила дъх. Настъпи пълна тишина...

... чуваше се само монотонното пиццене от монитора на сърдечната дейност на Джефри Едуардс.

Никой не каза нищо, докато принц Джордж не се изкиска.

— Мамка му! Ето това беше наистина *страхотно!*

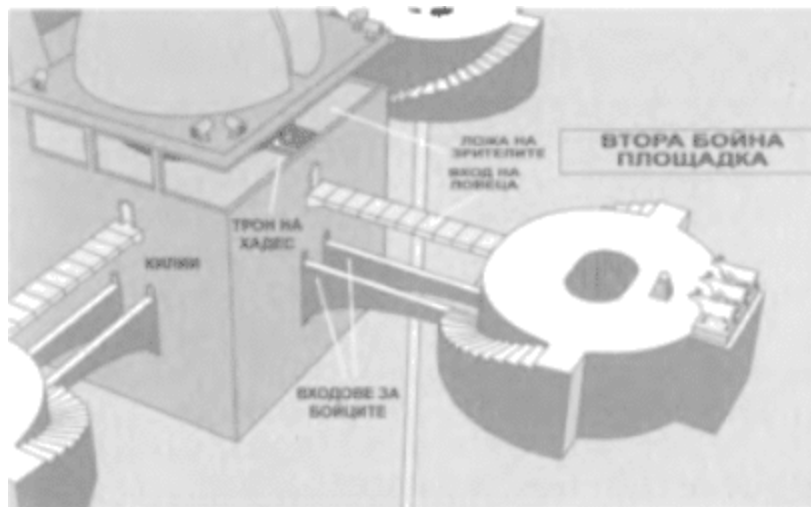
Плашилото стана и се олюля, целият облян в кръв.

Стисна меча и го изтегли от рамото си. В този момент, сякаш от само себе си, механизмът, който държеше златната сфера на постаментата до него, се отвори.

Вахерон кимна и Плашилото взе светещата сфера от мястото ѝ.

Под неуверените аплодисменти на публиката се изкачи до терасата и подаде сферата на Хадес, който я пое и тържествено я постави във вдлъбнатината на десния подлакътник на трона си.

СЕДМО ИЗПИТАНИЕ БЕЗСМЪРТНА БИТКА II

ВТОРА ФАЗА НА ДВУБОИТЕ

Оставаха само четирима бойци.

Зайтан, син на Хадес.

Майор Грег Бригам от британските специални части, който бе останал без противник за Шестото изпитание.

Плашилото, морският пехотинец с белезите на очите.

И Джак.

Само Вахерон знаеше как ще бъдат разпределени за Седмото изпитание, а зрителите шушукаха възбудено и очакваха с нетърпение следващия кръг от смъртни двубои да започне.

В очакване на събитията всички се преместиха от южната страна на терасата на Обсерваторията до източната страна, която гледаше към втората от трите площадки за двубоите.

Единствено Хадес остана на мястото си. Придвижи го тронът, който се задвижи на деветдесет градуса от невидим механизъм.

Както и на първата сцена, на тази също имаше постамент със следващата златна сфера, обла дупка в средата и стълби от двете

страни. Тук обаче имаше и още нещо — повдигната платформа, на която стояха три големи каменни статуи.

Статуите бяха на крави, една до друга, издялани от едно-единствено парче светъл камък. Изглеждаха ужасно стари.

— Крави — каза Лили. — Кравите на Герион. Друг от подвизите на Херакъл. Херкулес се бие с великана Герион, за да открадне кравите му.

Йоланте обясни:

— Всъщност Герион е името на боец, с когото Херакъл се е бил на същата тази сцена преди три хиляди години, в сянката на същите тези статуи. Герион бил едър мъж, прославен борец.

Чу се гласът на Вахерон:

— Господа и дами! Добре дошли на Седмото изпитание! Само четирима храбри бойци остават на терена. Доведете двамата съперници в първия двубой от Седмото изпитание!

Отново четирима минотаври изведоха Джак от килията.

След жестоките страдания, понесени при първия двубой, в килията му бе дошъл наконтеният доктор Барнард на Йоланте, за да го „закърпи“. Барнард намали отока му с торба лед и спря кървенето от раните му със стария боксьорски трик — стипца и вазелин.

След като Джак се пооправи, го изведоха по друг коридор и го избутаха през врата, която затръшнаха зад гърба му. Тук също имаше извити стъпала нагоре, към друга площадка.

Джак се изкачи по стъпалата и надникна над ръба.

Нямаше представа как са минали другите двубои, кой срещу кого се е бил и кой е победил, така че се питаше срещу кого ли ще се изправи след малко.

Когато се качи горе, на площадката от срещуположната стълба се появи противникът му.

Джак видя кой е и замръзна.

„Не и това...“

Беше Плашилото.

Джак Уест младши и Шейн Скофийлд застанаха един срещу друг на древната платформа.

И двамата изглеждаха така, сякаш са минали през ада, което не беше далече от истината.

Въпреки усилията на доктор Барнард лицето на Джак беше окървавено и насинено. Джинсите и тениската му — и бронята, която все още носеше върху тях — бяха мръсни и изпокъсани.

Лявата ръка на Плашилото висеше отпусната край тялото, рамото му беше опасно със стегнати превръзки заради раната от меч на Хаос. Панталоните и фланелката му също бяха окървавени и разкъсани.

Джак погледна Плашилото в очите.

Астро и Майка имаха право, когато се кълнях в Плашилото. Той беше единственият боец от всички наоколо, на когото можеше да се довери и на когото се възхищаваше.

Плашилото бе спасил живота му, като го бе поискал за награда, когато Хадес бе заповядал да взривят главата му.

Сега стояха един срещу друг и трябваше да започнат схватка, от която само единият можеше да излезе жив. Бой до смърт.

Джак извърна поглед.

Не виждаше изход от ситуацията.

— Проклятие! — изруга.

— Капитан Уест — каза Плашилото неочаквано. Погледна настрани. Хаос излизаше от Обсерваторията и след миг щеше да е на площадката. — Само тук можем да говорим свободно, затова ме слушай внимателно. Искам да ме убиеш. Не разбирам достатъчно от тези древни неща, а ти разбираш. Това е твоя област. С това се занимаваш. Ако ще спасиш света, като ме убиеш, значи трябва да го направиш.

Джак бе онемял.

— Не...

Плашилото го погледна право в очите... после погледна надолу, за да привлече вниманието му към нещо, което държеше в лявата си ръка.

Джак го видя... и се намръщи.

Вдигна очи към Плашилото, който кимна и каза:

— Знаеш какво трябва да направиш.

— Да — отвърна Джак.

— Ще се видим от другата страна, капитане — добави Плашилото.

В този момент Хаос излезе на сцената, въоръжен с меча си, а Вахерон извика:

— Първата схватка от Седмото изпитание ще бъде между капитан Джак Уест, представител на царството на Земята, и капитан Шейн Скофийлд, представител на царството на Морето!

А Хадес каза:

— Нека двубоят започне. До смърт.

СХВАТКА 1: ДЖАК СРЕЩУ ПЛАШИЛОТО (СРЕЩУ ХАОС)

Плашилото се хвърли към Джак и заби здравето си рамо в корема му.

Това трябваше да се очаква. Морският пехотинец беше зле — лявата му ръка беше почти напълно неизползваема — и единственият начин да спечели беше бързата победа.

Блъсна Джак в подиума, на който бяха статуите на трите крави.

Джак изпъшка. Дори и ранен, Плашилото беше силен.

Тогава Джак видя метален отблясък и инстинктивно приклепна, а мечът на Хаос прелетя над главата му и удари една от статуите, при което изскочиха искри.

Джак изтласка Плашилото настрана и изрита Хаос в корема, с което го накара да се свие на две.

Плашилото замахна към Джак със здравата си ръка, но този път Джак избегна удара, а Плашилото остана за миг с протегнатата ръка, при което Джак мина зад гърба му и притисна гърлото му с ръка.

Публиката ахна.

Лили наблюдаваше напрегнато.

И тогава видя нещо да се движи над и зад Джак — нещо се появи от статуите на трите крави, нещо дребно и червено.

— О, не! — изпъшка тя.

Мефистофел се спусна крадешком от статуята. Движеше се като маймуна, приближаваше Джак съвсем безшумно. Държеше дръжката на кистена си със зъби.

Джак не го забеляза — беше твърде зает да удържа Плашилото, който се гърчеше и бореше, и да следи какво прави Хаос, който в момента се изправяше.

Изправи се и пристъпи към Джак и Плашилото. Спря за момент.

Беше само за частица от секундата, но Джак го забеляза. Хаос беше видял нещо зад гърба му.

Джак се хвърли надясно... заедно с Плашилото... и в този момент двете топки на оръжието на Мефистофел долетяха отгоре и се удариха една в друга там, където допреди миг беше главата на Джак!

Дребният шут скочи от постаментата и се ухили с ужасните си зъби. Завъртя топките все по-бързо, готов да удари отново, когато...

Джак пусна Плашилото и се спусна към Хаос, който замахна срещу него с меч.

Боят сега беше абсолютно откачен — Джак срещу Плашилото, срещу Хаос, срещу Мефистофел. Джак беше в центъра на всичко.

Направи салто настрани, за да избегне удара на Хаос, точно когато Мефистофел замахна с кистена и той мина над Джак. Движещите се с невероятна бързина метални топки удариха Хаос в гърдите.

Хаос изрева от болка и се сви, останал без дъх, а Мефистофел отвори ужасено уста. Беше ударил не когото трябва.

Отново тръгна към Джак, но получи страничен ритник от друга посока... от Плашилото, който лежеше на земята! Добре премереният ритник изпрати шута към средата на сцената и той пропадна през облака дупка в средата с писък.

— Така ти се пада, изрод дребен — изръмжа Плашилото.

Освободен от убийците на Хадес, Джак отново се спусна към Плашилото. Морският пехотинец се изправяше с огромно усилие, когато Джак се хвърли върху него и отново стисна врата му с мускулестата си ръка.

— Съжалявам — прошепна в ухото му. — Ужасно съжалявам.

Плашилото продължи да се мятат и бори отчаяно, но постепенно започна да губи сили и накрая се отпусна в ръцете на Джак.

Очите му се затвориха.

Джак не отпускаше хватката си.

Плашилото загуби съзнание. Главата му увисна. Джак все така не отпускаше хватката си. Плашилото спря да диша. Джак не отпускаше хватката си.

И тогава, докато аристократичната публика следеше случващото се потънала в мълчание, се разнесе пронизителното пищене на монитора. Сърцето на Плашилото бе спряло.

Джак Уест младши бе убил Шейн Скофийлд.

Лили гледаше замръзнала как Джак избута тялото на Плашилото от себе си и го остави да падне на площадката.

Забеляза измъченото му изражение. Да убие човек за него не беше лесно, да убие точно този морски пехотинец явно беше тежа травма.

* * *

Двама минотаври се качиха на сцената и повлякоха тялото на Плашилото за краката.

Джак стана и ги проследи с поглед.

„Боже! Какво направих?“ — мислеше си.

На метър и нещо от него Хаос се надигна уморено на едно коляно, после се изправи.

Джак погледна надолу през дупката в средата на площадката, за да види какво е станало с Мефистофел...

Това, което видя, го ужаси.

Дребният червен шут висеше на метър под ръба на гладката стена и се хилеше доволно.

Стискаше малкото пневматично устройство за катерене, което беше използвал и при Четвъртото изпитание, стенния лабиринт, и висеше на него на съвсем гладката стена.

Хаос спусна кистена в дупката и измъкна шута на площадката.

Мефистофел се изсмя презрително на Джак.

— Тик-так, тик-так, ще спра часовника ти пак.

Джак стоеше с наведена глава.

Всичко това беше прекалено.

Да убие Варгас беше едно, но да убие Плашилото беше нещо съвсем друго. Свестен човек, който искаше същото, което искаше и Джак. Доброто да победи.

Самото му присъствие до Джак в тези кошмарни преживявания му даваше сили, надежда. С него не се чувстваше съвсем сам на Игрите, сред всичките тези аристократични боклуци и вманиачени убийци.

Сега Плашилото го нямаше — беше го убил самият той — и се налагаше да преживее последните изпитания сам.

„Трябва да съм силен — каза си. — Това още не е свършило.“

Изтощен физически и психически, а и емоционално, на ръба на полудяването, Джак Уест излезе от сцената на боя с усилие, придружен от четиримата минотаври, и се върна в килията си.

ДВУБОЙ 2: ЗАЙТАН СРЕЩУ БРИГАМ (СРЕЩУ ХАОС, СРЕЩУ МЕФИСТОФЕЛ)

Вторият двубой от Седмото изпитание се оказа не по-малко драматичен от първия.

В него щяха да участват Зайтан, вторият син на Хадес, срещу рижия майор от САС Грегъри Бригам, който убедително бе спечелил две от предишните изпитания.

— И така, бием се за шанса — заговори Зайтан спокойно на Бригам, когато двамата се изправиха един срещу друг — да победим в Големите игри и за възможността да убием Петия воин.

— С удоволствие ще направя и двете — изсумтя Бригам.

— Пожелавам ти да се представиш зле — отвърна Зайтан.

Схватката започна и двамата се впуснаха в светкавично състезание по бойни изкуства, обаче точно в момента, в който майорът от САС като че ли взе превес, Хаос се намеси и застана срещу него.

Притиснат от нападението на Хаос, Бригам отстъпи и опря гръб в постаментата с кравите...

... откъдето се появи Мефистофел, както и при предишния двубой, и размаха кистена си.

Бригам чу свистенето твърде късно. Все пак успя да дръпне главата си настрани. Движението му спести смъртта, но не и ужасна

контузия. Една от металните топки на оръжието удари рамото му и хрущането на строшената ключица се чу чак на терасата за зрителите.

Зайтан видя предимството си и се възползва.

Скочи срещу Бригам и му нанесе пет жестоки удара с юмруци. Рукна кръв — повече кръв, отколкото подобни удари биха пуснали нормално, заради двете керамични остриета, скрити под кожата на пръстите му.

Бригам почти успя да се изправи, целият в кръв, но Зайтан го пресрещна с ритник, който го просна по гръб.

Ала Бригам не беше мъртъв.

Лежеше на площадката жалък и неподвижен — в устата му бълбукаше кървава пяна, дясното му рамо беше усукано под странен ъгъл, лявата му ръка беше изпъната настрани.

Хаос отстъпи назад. Мефистофел се покатери отново на постамента при статуите, но остави кистена си.

Аристократичните гости — щастливо усмихнати — наблюдаваха със страхопочитание как Зайтан заобиколи преспokoйно Бригам, как взе кистена и опита тежестта му.

След това се обърна рязко и удари с двете топки лявата китка и дланта на Бригам.

Ръката стана на пихтия. Бригам изрева, кръвта в устата му забълбука. Когато Зайтан вдигна отново кистена, отдолу останаха само премазани пръсти и разкъсана плът.

— Няма да ти е лесно да победиш Петия воин, Бригам — прошепна Зайтан на майора, — ако си без ръце.

Фрас. Премаза и дясната длан на Бригам.

— Или без колене...

Фрас. Фрас.

Два бързи удара раздробиха коленете на Бригам. Той започна да вие и да се бори за въздух. Краката му се извиха под ужасни ъгли.

Зайтан се поклони на публиката и се усмихна жестоко, садистично.

Беше ликвидирал Грегъри Бригам. Майорът от британските САС лежеше зад него окървавен и безпомощен, човешка развалина.

* * *

Зайтан се наведе над окървавеното лице на Бригам така, че да го чува само той.

— Ти не си достоен, майоре — каза му. — И понеже не си достоен, сега ще получа всичко, което желаше за себе си, когато дойде тук — Игрите, главата на Петия воин... и твоя живот.

И след тези думи Зайтан небрежно изрита тялото на Бригам през отвора в средата.

Бригам полетя надолу в тъмнината. След малко мониторът на сърдечната му дейност започна да пици пронизително.

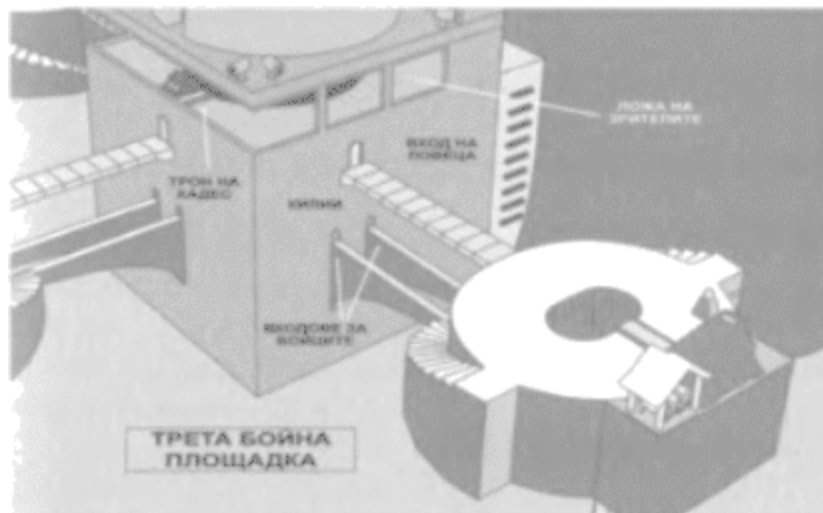
Аристократичните гости изригнаха в аплодисменти, а Зайтан, все така усмихнат, им се поклони пак.

Седмото изпитание бе приключило.

Отново механизмът, който придържаше сферата, се освободи и Зайтан я взе, за да я постави на мястото ѝ на трона на баща си.

Сега от започналите игрите бойци бяха останали само двама и те щяха да продължат към Осмото изпитание — Зайтан, синът на Хадес, и Джак Уест младши.

ОСМО ИЗПИТАНИЕ БЕЗСМЪРТНА БИТКА III

ПЛОЩАДКАТА НА ТРЕТИЯ ДВУБОЙ

Вторият подвиг на Херакъл бил да убие хидрата — многоглава змия, която живеела в блато близо до езерото Лерна. Когато обаче Херакъл отсичал някоя от главите на това същество, на нейно място израствали по две нови. Накрая Херакъл убил звяра така — след като режел поредната глава, неговият братовчед Йолай обгарял раната, за да не може от нея да изникнат други глави.

Гръцки митове, Грег Батман

Доктор Барнард дойде отново, за да се погрижи за раните на Джак.

Мушна тампон памук в носа му, за да спре кръвта, и каза:

— Трябва да изглеждаш възможно най-добре за двубоя със Зайтан.

— Той ли ще е противникът ми?

— Уф... — изпуктя Барнард. — Май не трябваше да го казвам. Е... все едно. Сега сте само двамата и скоро бездруго щеше да го научиш.

Затвори медицинската си чанта и каза:

— Искат да ти предам, че имаш право на час почивка преди следващото изпитание, ако искаш. Зайтан... искам да кажа, твоят противник... обяви, че е готов да се бие веднага.

— Ще се бием веднага — каза Джак. — И аз не искам да чакам.

— Добре. — Докторът кимна и стана. — Късмет, момче. Изненада мнозина, като стигна дотук, и залагам на теб.

Барнард се усмихна и излезе, а Джак отново остана сам в килията.

След няколко минути минотаврите от охраната дойдоха да го вземат.

Изведоха го на третата, последна бойна площадка.

Докато втората беше подобрен вариант на първата, третата се оказа подобрен вариант на втората.

И тук имаше постамент със златна сфера и заоблен отвор в средата, както и на предните две.

И тук имаше статуи на крави, както на втората. Джак ги държеше под око непрекъснато, за да се предпази от Мефистофел. Тези крави обаче имаха нещо допълнително — над тях имаше покрив, сякаш бяха в обор.

Тази площадка се различаваше по това, че имаше водно съоръжение близо до задния ръб — десетметрово копие на планината-дворец на Хадес, от чийто връх надолу се спускаше водопад, който минаваше през няколко каскади; водата се стичаше в канавка, прорязана в повърхността на площадката.

Канавката стигаше до облата дупка в средата, така че водата минаваше през нея и падаше триста метра надолу в кратера.

Джак видя опасността веднага. Ако паднеш... или те хвърлят... в канавката, водата ще те избута до дупката, към смъртта.

Погледът му се премести от кравите под покрива към течащата вода.

— Авгиевите обори — каза на глас. — Херакъл ги е изчистил, като е пуснал през тях близката река.

Зайтан вече го очакваше.

Гледаше го с убийствен поглед, стискаше и отпускаше юмруци.

Хаос стоеше малко встрани и чакаше търпеливо, стиснал меча си в готовност.

За изненада на Джак на сцената имаше още един воин на Хадес — Хидра, облечен със сива броня и стиснал смъртоносния камшик с остриета.

— Хайде стига бе... — измърмори Джак.

Още едно усложнение в условията за бой, още една опасност, която трябваше да избягва, докато Зайтан, основният му противник, опитва да го убие.

В нощта се разнесе гласът на Вахерон:

— Зайтан, син на Хадес, представител на Долния свят! Капитан Уест, от царството на Земята! След два дни и две нощи храбри усилия останахте само вие. Уви, само един от вас двамата ще стигне до последното изпитание и ще успее да запише името си в историята наред с Озирис, Гилгамеш и Херакъл. Другият ще умре в забрава, защото историята не се интересува от втория. Късмет и на двама ви.

Обърна се към Хадес.

Господарят на Долния свят впери поглед от трона си надолу към двамата бойци.

— Нека битката започне — каза тихо той. — До смърт.

ДЖАК СРЕЩУ ЗАЙТАН (СРЕЩУ ХАОС, СРЕЩУ ХИДРА)

Зайтан не помръдна.

Само гледаше Джак втренчено и на лицето му пропълзя дръзка усмивка. Джак се намръщи.

„Какво ли е намислил?“

След това видя ръцете на противника си и керамичните остриета, които стърчаха от пръстите му. По тях още имаше кръв.

Джак вдигна очи към лицето му.

— Мислех, че ще се бия с Бригам. Победи ли го?

— Да.

— С тези? — Джак кимна към остриетата.

— Тези остриета ще довършат и теб. Трябва да знаеш нещо, Пети воине. С брат ми Дион сме много близки. Планираме този ден от много отдавна. Баща ни Хадес е прекалено благороден за нашия вкус — наистина смята, че трябва да се управлява, без да се използват страх и привилегии!

— Е, ние не смятаме така. — Зайтан се засмя. — Ние обичаме страха. Веднага щом изпитанията приключат, нашият любим баща ще претърпи злощастен инцидент в покоите си. Ще умре и на трона ще се възкачи Дион, за да получи Мистериите във финалната церемония. Ще управляваме света като братя по оръжие. Ще споделяме всичко — власт, богатство... и невястата му. Да, чуй ме хубаво, Пети воине — след като умреш, с брат ми ще правим с твоята дъщеря каквото ни хрумне всяка нощ до края на дните й.

Джак стисна зъби.

— Време е да се биеш, задник.

— Не ме чу — изръмжа Зайтан. — Не съм казал, че ще се бия с теб. Казах, че ще те довърша. Тези двамата ще се бият с теб.

Зайтан кимна на Хаос и Хидра и двамата пристъпиха към Джак.

Дори не се преструваха на честни. Сега се биеха за сина на господаря си.

Един срещу трима.

Джак огледа двамата защитени от броня бойци, които пристъпваха към него. Мислено си представи боя, който щеше да последва, атаките, защитните реакции, видя изхода.

Нямаше начин да победи.

Погледна Хаос, после Хидра. Освен различните шлемове двамата убийци носеха еднакви брони от кевлар, само с различен цвят — на Хаос беше черна, на Хидра — сива. Пристъпваха към Джак, стиснали оръжията си. Хидра държеше опасния камшик с метални остриета и дървена дръжка.

И тогава Джак видя нещо.

Бронята на Хидра не беше съвсем същата като на Хаос. Различаваше се на шията.

Бронята на Хаос покриваше врата отзад. Тази на Хидра — не. Между шлема и раменните плочки вратът му беше незащитен.

„Само боец с класическо образование може да победи в игрите.“
Джак помнеше думите на Хадес.

Вече знаеше, че те се отнасят за подвизите на Херакъл. Ако знаеш как Херакъл е извършил подвизите си... ако притежаваш това класическо познание... имаш шанс да победиш в изпитанията.

Изведнъж Джак си спомни как Херакъл е победил Хидрата, Лернейската хидра.

Представи си различна битка срещу тримата врагове пред себе си и си даде сметка, че ако направи каквото трябва — и ако го направи бързо — все пак може да победи.

Двамата убийци почти бяха стигнали до него.

Джак неочаквано се обърна към Зайтан.

— Наистина ли искаш да го направиш по този начин?

Зайтан сви рамене.

— Това е краят, Пети воине.

— Тук си прав — каза Джак.

И направи нещо странно — удари се по носа и извади тампона, който доктор Барнард беше натикал в ноздрата му. По ръката му рукна кръв.

Всичко след това стана светкавично. Джак скочи.

Скочи мълниеносно към... Хаос.

Хаос замахна с меча и точно в този момент Джак протегна ръка и опръска обилно с кръвта визъора на шлема му.

Недостатък на шлемовете е, че всякакви капки непрозрачна течност могат временно да заслепят този, който ги носи.

Докато Хаос опитваше да избърше кръвта, Джак измъкна меча от ръката му, блъсна Хаос назад и замахна с меча към Хидра в момента, в който Хидра замахна с камшика си към него.

Оръжията се разминаха във въздуха.

Мечът на Джак изсвистя хоризонтално, а камшикът — вертикално, покрай ушите му. След това и двете оръжия спряха да се движат. И бавно, много бавно, главата на Хидра се отдели от все още изправеното му тяло.

Зрителите изпъшкаха. Зайтан се облеци.

Джак бе отрязал главата на Хидра с един чист удар.

Както бе направил Херакъл.

След хиляди години преразказване митът бе превърнал Хидра от мъж с камшик с много остриета в края в звяр с много глави, но начинът, по който трябваше да умре, бе останал същият — *отрязваш му главата*.

Заради това бронята на Хидра беше различна от бронята на Хаос. Позволяваше такава смърт. Обаче би го забелязал само боец с класическо образование.

Обезглавеният труп на Хидра се свлече, но преди това Джак взе нещо от него.

След това събитията се развиха още по-бързо.

От Хидра взе камшика със смъртоносните остриета в края на лентите.

И изплющя с него... към изпадналия в паника Зайтан.

Зайтан вдигна лявата си ръка, за да се предпази, и металните остриета се забиха дълбоко в нея.

Синът на Хадес изрева от болка.

Но Джак не бе приключил. Спусна се наляво, където беше Хаос, който все още бършеше визъора на шлема си, и мушна дръжката на камшика под колана му.

А после го изрита в пропастта... при което тежестта му дръпна камшика...

... който беше все така болезнено забит в ръката на Зайтан и го завлече в дупката заедно с Хаос!

Двамата полетяха надолу — паднаха от триста метра.

Пискливият вой на Зайтан отекна в кратера, после, когато се чу глухото тупване, спря.

Джак остана на сцената сам, нестабилен, но победител.

Изглежда гневно Хадес и зрителите.

Аристократите го гледаха мълчаливо, с широко отворени очи, стъписани. Някои поглеждаха тревожно към Хадес, но царят на Долния свят просто наведе за момент глава, заради смъртта на втория си син.

Само един човек сред зрителите се усмихваше — Лили.

* * *

На терасата потресеният Вахерон взе златния колан, предназначен за победителя в тази фаза на Игрите.

Разбира се, не го връчи на Джак. Връчи го на Орландо, царя на Земята, покровителя на Джак.

Орландо взе колана и кимна удовлетворено.

Лили погледна Дион, който стоеше до нея. Младият принц гледаше ужасено дупката, в която бе паднал обичният му брат.

Дион се обърна към Лили. В очите му светеше нескрита злост.

Джак се мъчеше да си поеме дъх. Гърдите му се издигаха и спадаха мъчително.

Беше успял. Той беше последният останал боец.

Когато най-послед дишането му се успокои, на сцената пред него застана Вахерон. Стъписаният церемониалмайстор на Игрите кимна към сферата върху постаментата. Джак я взе и му я даде и Вахерон я занесе на Хадес.

Веднага щом сферата беше поставена на мястото ѝ до другите, в настъпилата злокобна тишина Джак чу нещо.

Стъпки.

Тежки, целеустремени стъпки.

Откъм моста, който свързваше бойната площадка с Обсерваторията.

Появи се нов боец и сърцето на Джак се сви.

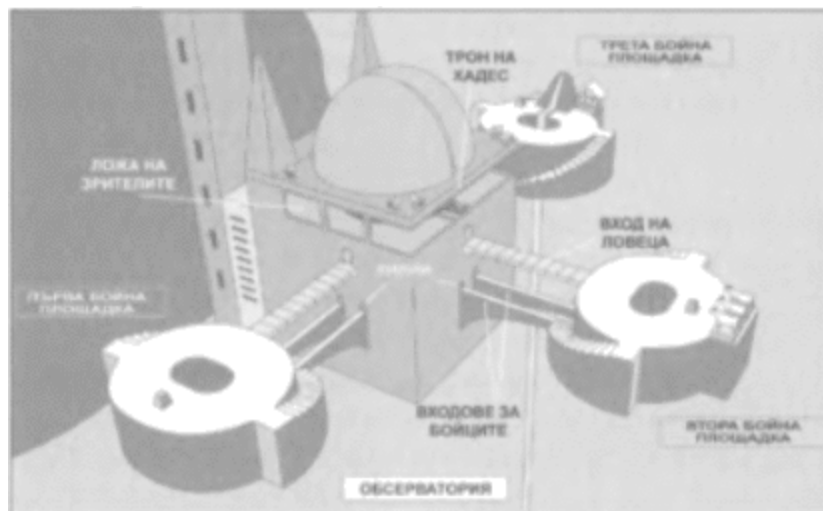
„Разбира се — помисли си. — Последният подвиг...“

Боецът се качи на сцената. Стискаше две оръжия, беше защитен от непробиваема броня и носеше страховита маска.

Беше личният телохранител на Хадес, най-едрият от всички, воинът с шлем като кучешка глава. Този, за когото всички говореха, че бил най-добрият от воините на Хадес.

Цербер.

ПОСЛЕДНО ИЗПИТАНИЕ ПЕСЪТ ОТ АДА

Последният подвиг на Херакъл бил най-трудният. Трябвало да се спусне в Долния свят и да хване Цербер, огромното триглаво куче на Хадес. Тук е важно да се отбележи, че за разлика от другите подвизи, свързани с ужасни зверове, тази задача била да се хване Цербер, а не да бъде убит. Херакъл трябвало да изнесе гигантското куче от Ада живо. Решението му било колкото хитро, толкова и изненадващо.

Гръцки митове, Грег Батман

ДЖАК СРЕЩУ ЦЕРБЕР

Джак не можеше да повярва.

Беше уморен, окървавен, ранен... а сега трябваше да се бие с професионален боец, който не бе изразходвал и капка енергия през последните два дни.

Погледна гигантската фигура на Цербер и забеляза нещо монтирано в гръдната област на бронята му — последната златна сфера.

Вахерон се усмихна.

— Последното изпитание от Големите игри е най-славното! Последният останал боец трябва да победи най-верния и уважаван пазач на Хадес, кучето от Ада, Цербер. Той трябва да го заведе — заедно със сферата — от бойната сцена пред Хадес, лично.

Джак не виждаше как би могъл да го направи.

По бронята на Цербер не се виждаха слаби места.

А човекът под тази броня беше огромен, поне един и деветдесет и пет, с крака като стволове на дървета и мускулести ръце.

И оръжията на големия воин отговаряха на ръста му — стискаше боздуган в едната си ръка и извит меч в другата.

Най-лошо от всичко беше, че беше отпочинал. Джак бе преминал през тежки изпитания в продължение на цели два дни, а този тип като че ли току-що ставаше от сън.

„Добре — каза си Джак. — Ще си спомниш ли как Херакъл се е измъкнал от това?“

* * *

На терасата за зрителите Лили мислеше същото — как Херакъл бе успял да се справи с Цербер?

И си спомни.

— Херакъл не е трябвало да *убие* Цербер — каза тя на глас. — Трябвало е да го изведе от Ада. Хайде, татко! *Мисли!*

Същото хрумна и на Джак, в същия момент.

— Подвигът е бил да изведе Цербер от Ада — каза той тихо. — Не да го убие. А как го е направил Херакъл? Не... няма да стане... О, по дяволите, Джак, какво има да губиш? Струва си да опиташ.

Цербер продължи да приближава към него, но Джак изведнъж се *обърна с гръб* към противника си и вдигна поглед към терасата със зрителите.

— Хадес! — извика. — Искам позволенията ти! Позволяваш ли да доведе кучето ти при теб?

По-младите сред гостите се спогледаха, някои се изкискаха. Какво беше това?

Само Лили се усмихваше доволно.

Йоланте, до нея, прошепна:

— О, Джак, отлично! Браво!

И тогава Лили забеляза, че по-възрастните зрители правят нещо.

Кимаха.

Хадес не откъсваше очи от Джак.

— Ти — каза след малко с дълбокия си баритон — си достоен победител в Големите игри. Както Херакъл преди теб, ти също осъзна, че последното изпитание не е за физическа сила, а за смиреност — смиреността на героя, който търси разрешение дори и след толкова много спечелени победи благодарение на сила и умения. Смиреността на човек, който с право може да смята, че не дължи нищо на никого.

Хадес вдигна ръка.

— Ти наистина си благородник, Пети воине. И след като поиска позволенията ми така смирено, да, можеш да доведеш кучето ми при мен и то няма да се съпротивлява.

Цербер пусна оръжията си и отиде при Джак — на практика се предаде.

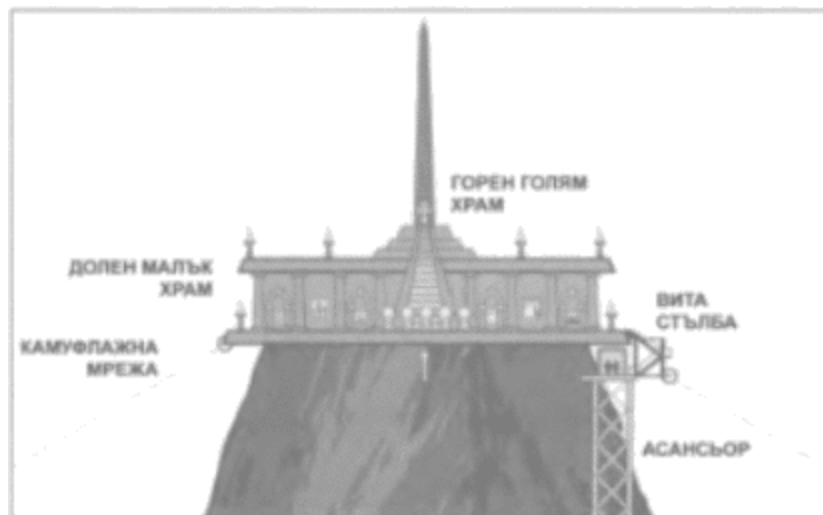
Отвориха вратите и разчистиха пътя на Джак да излезе от сцената, да мине по моста и коридорите, по стълбите, за да стигне до терасата със зрителите, където застана пред Хадес. Огромният Цербер застана до него.

Джак извади последната златна сфера от бронята му и я подаде на Хадес. Хадес я взе и я постави на последното свободно място на трона си.

— Братя, царствени родственици — каза той. — Един боец доказва, че сме достойни! Последните четири сфери вече могат да бъдат поставени в Големия храм на върха на моята планина. Да се качим там и да изпълним последната церемония.

Обърна се към Джак и добави:
— Поздравления, капитан Уест. Току-що спечели Големите игри
на Хидра.

ТАЙНА ИСТОРИЯ V ВТОРАТА ЦЕРЕМОНИЯ

След извършването на дванайсетте си подвига Херакъл бил посветен в Елевзинските мистерии, така че се възкачил на Олимп и станал бог.

Гръцки митове, Грег Батман

ЦЕРЕМОНИЯТА В ГОЛЕМИЯ ХРАМ

След това събитията се развиха бързо.

Зрителите напуснаха Обсерваторията и се качиха на групи с асансьора към върха на планината.

По пътя нагоре Джак стоеше до Лили, Йоланте и своя много горд покровител Орландо.

Аристократичните гости непрекъснато поздравяваха Орландо и го тупаха по гърба. Стискаха ръката му и го поздравяваха с победата в игрите.

„Чудесно шоу, Орландо!“

„Великолепно изпълнение, Ваше Величество!“

Като че ли Орландо лично бе оцелял след водната арена, вертикалния лабиринт, дивото състезание с коли и няколко двубоя лице в лице. Някой подхвърли:

— Гениален ход, Орландо! Да вземеш Петия воин за представител! В началото изглеждаше странно, признавам, обаче виж какво се оказа! Страхотен избор. Ти си умен, много умен.

Джак виждаше, че Йоланте се нервира заради похвалите, които би трябвало да са за нея, а не за брат ѝ. В края на краищата тя беше предложила да отвлечат Джак, за да се бие от името на тяхното царство.

Джак погледна крадешком часовника си. Бяха минали четиридесет и пет минути. Все още имаше шанс.

Асансьорът стигна до чудната конструкция на две нива на върха на планината.

Вече се бе стъмнило съвсем.

* * *

Небето беше ясно и обсипано със звезди. Съвършено плоската равнина на индийската пустиня се простираше една и съща във всички посоки, осветена от небесното сияние. На запад, в далечината, сияеха водите на Арабско море.

Камуфлажната мрежа над царството на Хадес приличаше на огромна палатка.

Само двата храма се издигаха над нея.

Когато Джак излезе от асансьора с Орландо, наследникът на Хадес, Дион, се спусна към тях.

Стисна ръката на Орландо и я раздруса енергично.

— Орландо, приятелю, толкова се радвам за теб, толкова се радвам! Поздравления!

— Благодаря, Дион — отвърна Орландо.

След това Дион се обърна към Джак и стисна и неговата ръка.

— Искрени поздравления и на теб, шампионе.

Но когато Орландо и останалите продължиха, Дион не пусна ръката на Джак, а го дръпна към себе си.

— Ти уби брат ми, *задник*. След като тази церемония свърши и гостите си тръгнат, ще те отведе в любимата си тъмница и там ще те изкормя и ще те удуша с червата ти пред хубавата ти дъщеря. След това ще се ожена за нея, обещавам ти, и ще превърна живота ѝ в кошмар.

Пусна ръката на Джак, както рокзвезда пуска микрофон, и се отдалечи.

Джак остана на място, загледан след принца. След всичко, което беше преживял, всичко, което бе преодолял, за да оцелее, изглежда, проблемите не бяха свършили.

Хадес отведе гостите си в по-високия от двата храма, Големия храм.

Четирима минотаври слуги влязоха след тях и внесоха последните четири златни сфери. Те светеха злокобно.

Огромният кръгъл обелиск се издигаше към небето от центъра на горния храм.

В основата му беше издялана ниша, голяма колкото човек, във формата на древния египетски символ *анкх*.

Поради Т-образната си форма и кръглата „глава“ *анкх* понякога се нарича и Коптски кръст. Сега, когато видя нишата с форма на този символ, Джак си даде сметка колко прилича на християнското разпятие. Ако човек застане вътре и разпери ръце, би приличал на Исус Христос на кръста.

Изведнъж му хрумна нещо и той се обърна към Йоланте:

— След първата церемония тази антена се появи от планината. Какво ще стане сега? Брат ти спомена нещо за някакви мистерии, в които ще бъде посветен победилият цар?

— Победилият цар, Орландо, брат ми, ще застане във вдлъбнатината в обелиска, а Хадес ще сложи златните сфери на постаментите около него — отговори Йоланте. — След като всичко е готово, антената ще изпрати сигнала към галактиката Хидра и тя ще промени траекторията си. Земята ще бъде спасена.

— А Орландо? Какво ще стане с него в нишата?

— Тази ниша е най-святото място в цялото царство. Може да се твърди, че в момента е най-важното място и в целия свят. Тази церемония е третата от поредица от пет премеждия, които Земята трябва да преодолее, за да спаси вселената.

— Повторното издигане на Пирамидиона на Великата пирамида е първото, възстановяването на Машината е второто — продължи тя. — Тази церемония е по-важна от онези, защото тук има придобиване на *познание*, което е нужно за оцеляването в другите две премеждия. Защото мъжът, който се намира в нишата, когато антената изпрати сигнала, ще бъде посветен в Мистериите — жизненоважно познание, което е необходимо, за да се преведе планетата през последните две древни премеждия.

Джак я гледаше и мълчеше.

— Тъй като боецът — ти — който спечели игрите, представляваше моя брат, този мъж ще е той. Това ще го направи най-силния, цар на царете, владетел на света, докато траят премеждията.

— Последният цар на царете е бил този, който е покровителствал Херакъл някъде около 1250 г. преди Христа. Това, разбира се, е Зевс, който в историята е известен като повелител на боговете — продължи Йоланте. — Зевс обаче успява само да отклони галактиката Хидра при едно от предишните ѝ преминавания. Не се е стигнало до събитие Омега. След смъртта му познанието за Мистериите умира с него, ненужно и неизползвано. Сегашният цар на царете обаче ще управлява в уникално историческо време. Това е причината всички царе толкова отчаяно да искат техните бойци да спечелят Игрите.

Джак премести поглед от нишата с форма на *анкх* към Орландо, който стоеше до Хадес.

И зададе най-важния въпрос:

— Хадес беше готов да остави земята и вселената да бъдат унищожени, ако сферите не бъдат взети и поставени където трябва. Какво обаче ще стане, ако те са на място, но *никой* не застане в нишата по време на церемонията? Какво ще стане тогава?

Йоланте го изгледа.

— Никой? Не мисля, че на някой му е минавало през ум подобно нещо.

— Какво би станало?

Йоланте се замисли за момент.

— Предполагам, в такъв скучай галактиката Хидра ще бъде отклонена, но *никой* няма да получи мистериите и оцеляването при последните две премеждия ще бъде безкрайно по-трудно. Тогава жизненоважното древно познание ще трябва да се преоткрива, до

голяма степен както ти преоткри Седемте древни чудеса и Шестте свещени камъка.

Джак се вгледа в нишата с форма на *анкх* в основата на огромната антена и се замисли какво означава тя, каква власт би могла да осигури.

Йоланте прекъсна мислите му:

— Джак, въпросът ти е чисто академичен. Сега вече нищо не може да спре противния ми брат. Ти спечели Игрите от негово име и сега той ще управлява света.

Церемонията — невероятно древна церемония — започна.

Като жрец от старо време, Хадес пристъпи бавно и почтително напред и една по една постави златните сфери в гнездата за тях в стената на антената, около нишата с форма на *анкх*.

Сложи една от сферите над „главата“ на символа.

Следващите две отидоха до разперените „ръце“. И четвъртата под „краката“.

Когато и четирите сфери бяха на местата си, сиянието им се усили и всичко наоколо се освети от неземна светлина.

И тогава големият черен обелиск оживя.

Започна да жужи заплашително, изпълнен с някаква вътрешна енергия.

Ж-ж-ж-ж-ж-ж-ж...

Шумът идваше дълбоко от недрата на планината и като че ли се *издигаше* през тялото на мощната антена, като при това набираше сила.

Хадес извика:

— Навлизаме в епохата на премеждията и с разкриването на Мистериите пред избрания от нас владетел ще преодолеем тези премеждия. Нека успеият цар дойде и заеме мястото си в свещената ниша!

Орландо, преизпълнен с гордост, пристъпи напред. Застана пред нишата, усмихна се на аристократичната публика, махна с ръка и...

... се разнесе експлозия, от която планината потрепери, а Орландо залитна. Гостите в Големия храм също едва не изпопадаха.

Някой в края на площадката посочи надолу, през камуфлажната мрежа, която покриваше кратера:

— Гледайте! Минотаврите!

Джак погледна надолу и видя нещо, което го накара да изтръпне.

Видя *цялата популация на минотаврите* — гъмжило от фигури, около четири хиляди — да излиза от портите на минотавърския град и да се спуска към голямата стълба в основата на планината-дворец.

Отгоре приличаха на армия мравки, които използват от подземния си мравуняк.

Джак присви очи.

Пред колоната от минотаври се движеше нещо.

Камион.

Черен камион, тайфун.

А след това ниско над храма на върха прелетя хеликоптер — освен чаткането на роторите се чуваше и стрелбата на бордовата картечница, която дупчеше склоновете на планината.

Куршумите разкъсаха кабелите, които държаха камуфлажната мрежа, тя пропадна надолу, раздута като парашут, и откри фантастичния кратер около планината.

Хеликоптерът се оказа бойна машина „Алигатор“ като онази, която Джак бе унищожил по-рано през деня, а когато наближи върха, Джак успя да види в нея трима души.

Управляваше Скай Монстър.

На мястото на мерача до него на една седалка се бяха сместили двама души, които Джак най-малко очакваше да види тук.

Стреч и Мечо Пух.

Сърцето му подскочи.

* * *

Разбира се, той нямаше представа какво се е случило на брега.

Когато настигна камиона, с който бягаха Алби и останалите, вторият алигатор увисна над тях и ги принуди да спрат.

По високоговорител дойде команда всички да слязат с вдигнати ръце.

Понеже нямаха избор, Алби, Майка, Скай Монстър, Е-147 и Томахаваката се подчиниха и слязоха от камиона.

Тежковъоръженият хеликоптер тъкмо щеше да открие огън по тях, когато — без предупреждение — го улучи реактивна граната...

... изстреляна от един от тримата, които приближаваха от север в открит джип — Стреч, Мечо Пух и Мей Мериуедър.

Бяха пристигнали с хидроплан край огромния пясъчен бряг в Северозападна Индия само преди час. Снабдиха се с джип в близкия град и тръгнаха по брега от север, с надеждата да открият входа на подземния свят.

Вместо това попаднаха на хеликоптер, който се канеше да разстреля приятелите им.

Разтресен от удара на гранатата, хеликоптерът се приземи тежко на пясъка, а пилотът и стрелецът бързо бяха изведени и завързани.

— Радваме се да ви видим — каза Скай Монстър, докато стискаше ръцете на Стреч и Мечо Пух.

Представи морските пехотинци на приятелите си, обясни набързо кой и какво е Е-147, а кучетата се зарадваха, че виждат познати хора. Алби разказа на Пух, Стреч и Мей какво се е случило през изминалите два дни. Каза им и как Джак се е жертвал, за да ги измъкне, и как Лили и американецът с прякор Плашилото все още са в Долния свят. Дали те... и Джак... са все още живи, никой не знаеше.

Мечо Пух огледа брега с присвити очи.

— Значи още са пленници, така ли? Има ли начин да ги измъкнем?

— Не и с шепа хора — отговори Майка. — За да превземем планината на Хадес ни е нужна цяла армия.

— Точно така — каза Алби и пристъпи напред. — И мисля, че знам откъде можем да я вземем.

След това се задействаха.

Скай Монстър успя да вдигне хеликоптера във въздуха със Стреч и Мечо Пух — най-свежите войници в групата — на борда.

Майка седна зад кормилото на тайфуна — Алби, Мей, Астро и Томахауката също се качиха — и подкара бързо назад по пясъчната ивица към входа за снабдяване, през който се бяха измъкнали.

Целта им бе градът на минотаврите и царят на минотаврите.

Когато пристигнаха в града, лучовете веднага ги наобиколиха.

Алби разказа на царя какво е чул от Дион в тъмницата — за намерението му със Зайтан да убият Хадес веднага след игрите и да лишат минотаврите от свободата, обещана им от Хадес.

Царят на минотаврите се ядоса и събра армия, която се спусна след камиона към планината на Хадес.

На върха настана суматоха.

Благородниците се разпищяха и хукнаха да търсят прикритие.

Гигантската каменна антена не преставаше да жужи. Жужеше все по-силно и звукът сякаш набираше енергия.

Хадес се обърна. Дори не трепна от стрелбата и боботенето на хеликоптера. Просто опитваше да разбере какво става.

До него Орландо гледаше ту хеликоптера, ту нишата в подножието на обелиска. Нишата, осветена от златните сфери и готова да предаде Мистериите на царя, който застане в нея, беше неговата съдба.

Без да обръща внимание на суматохата, той се спусна към символа *анкх*...

... и в този момент някой го блъсна и го събори на земята.

— Не! — изрева Орландо, когато с Джак паднаха на каменния под.

Започна да дере Джак с нокти.

— Глупак! — крещеше Орландо. — Трябва да съм в нишата, когато антената изпрати сигнала!

Джак го удари, счупи му носа и му разкървави устата.

— Не мисля, че точно ти трябва да управляваш света, задник!

— Всички ще умрат!

— По-добре да умрат като свободни хора, вместо да живеят като роби.

— Защо мислиш, че ти, обикновен човек, можеш да говориш от името на *целия свят*?

Орландо изплю кръвта от устата си и извади от вътрешния си джоб пистолет „Глок“.

Джак обаче скочи върху него и измъкна оръжието от ръката му. Погледна царя на Земята в очите и видя невъобразимата му надменност.

— По-добре аз, а не ти — каза просто и удари Орландо по главата с пистолета, при което го просна в безсъзнание, и го изрита настрана от нишата.

Жуженето стана пронизително, черната каменна антена се освети като гръмоотвод и със страхотен гърмеж изпрати нажежена до бяло мълния от енергия към обсипаното със звезди небе.

Гърмежът беше оглушителен.

Ударната вълна от трясъка запрати всички в храма на пода. Двама аристократи, които искаха да се спуснат в долния храм и бяха близо до асансьора, излетяха от ръба на площадката и намериха смъртта си на дъното на кратера.

Не беше трудно Джак да се досети, че това е сигналът, изпратен към приближаващата галактика Хидра, за да я отклони. Последва миг призрачна тишина, после всички започнаха да се изправят.

Единственият звук сега идваше от хеликоптера, който кръжеше около храма. Оръдията му затрещяха — стреляха по нещо долу, по склона на планината.

Гостите на Хадес бяха объркани и ужасени.

Джак ги огледа — и изведнъж видя Вахерон.

Церемониалмайсторът го гледаше с омраза. Усмихна се гадно, вдигна ръка и му показва...

... дистанционното управление.

Натисна бутона и кръвта на Джак замръзна.

Не се случи нищо.

Главата на Джак не експлодира.

Вахерон се намръщи и започна да натиска бутона трескаво. Нищо.

И тогава Джак видя как хеликоптерът се издига нагоре и си даде сметка по какво е стрелял преди малко — по антените на покрива на другия замък на склона на планината.

— Скай Монстър, говорил си с Алби — каза Джак на самия себе си.

Антените бяха счупени — което означаваше, че дистанционното в ръката на Вахерон няма връзка с експлозива в главата на Джак.

Вахерон видя, че е безполезно, захвърли го и се спусна към асансьора заедно с другите аристократи.

Джак забърза към Лили и я улови за ръка.

— Хайде, да се махаме оттук...

Видя Хадес и спря. Владетелят на Долния свят гледаше празната кухня в стената с пуст поглед и увиснала челюст.

— Мистериите не бяха разкрити — каза царят с недоумение. — Тайното познание *не беше* получено...

Впи поглед в Джак.

— Знаеш ли какво направи? Сега познанието трябва да бъде открито отново. Преди събитието Омега. Преди края на вселената. За да бъдат преодолени двете предстоящи премеждия, някой трябваше да *открие* трите тайни града и някак да отвори хранилищата им. Сега остава само тази възможност да се сдобием с нужното тайно познание, чрез което да отклоним събитието Омега. Разбираш ли?

Джак кимна мрачно, после каза сухо:

— Светът все още може да оцелее. Просто няма да го управлява някакъв си всевластен монарх. *Ние* с теб ще открием това тайно познание. Ние двамата.

Хадес се намръщи и го погледна объркано.

— Ние двамата? Искаш да ти помогна?

— Да — отговори Джак.

Хадес го изгледа с недоумение.

— И ще ме приемеш след всичко, на което те подложих?

— Беше длъжен да го направиш. Проведе игрите си без страх и без привилегии — каза Джак. — От четиримата царе само ти не си тук заради самия себе си. Не си лош човек, не си зъл като Дион. Той наистина е зъл. И Зайтан беше същият. Смятаха да те убият след Игрите.

— Ти обаче си умен — продължи Джак. — Упорит и непреклонен си, така е, но си почтен. Ако опитам да спася вселената, ще ми е нужно познанието ти. Ела с мен. Тук вече няма нищо за теб, само син, който желае смъртта ти. Помогни ми.

Хадес изглеждаше още по-объркан. Беше видял как всичко, което бе защитавал — древни ритуали, железни традиции, божествено монархическо управление — рухва.

— Можехме да спасим света — изпъшка той отчаяно.

— Но това беше *лош* начин — възрази Джак. — По-добре да загубим всичко веднага, вместо да спечелим по непочтен начин.

Хадес се вгледа в очите на Джак...

... и му подаде ръката си.

Джак я стисна.

— Ще го направим по твоя начин — каза Хадес тържествено.

Джак кимна.

— Благодаря ти.

— Джак — обади се Йоланте. — Минотаврите пъплят нагоре по планината. Когато стигнат тук, не мисля, че ще правят разлика между добри и лоши. Трябва да се махаме. Да слезем долу, до замъка с площадката за хеликоптери. Там има хангари с няколко машини.

Джак се обърна рязко. Лили беше до Йоланте и лекаря на Йоланте доктор Барнард.

Джак пак си погледна часовника.

— Добре. Преди това обаче трябва да се отбием до едно място.

— Какво? Къде? — попита Йоланте.

— Трябва да направя нещо — отговори Джак и грабна медицинската чанта на доктора. — Елате с мен! — извика и хукна.

В целия дворец цареше суматоха.

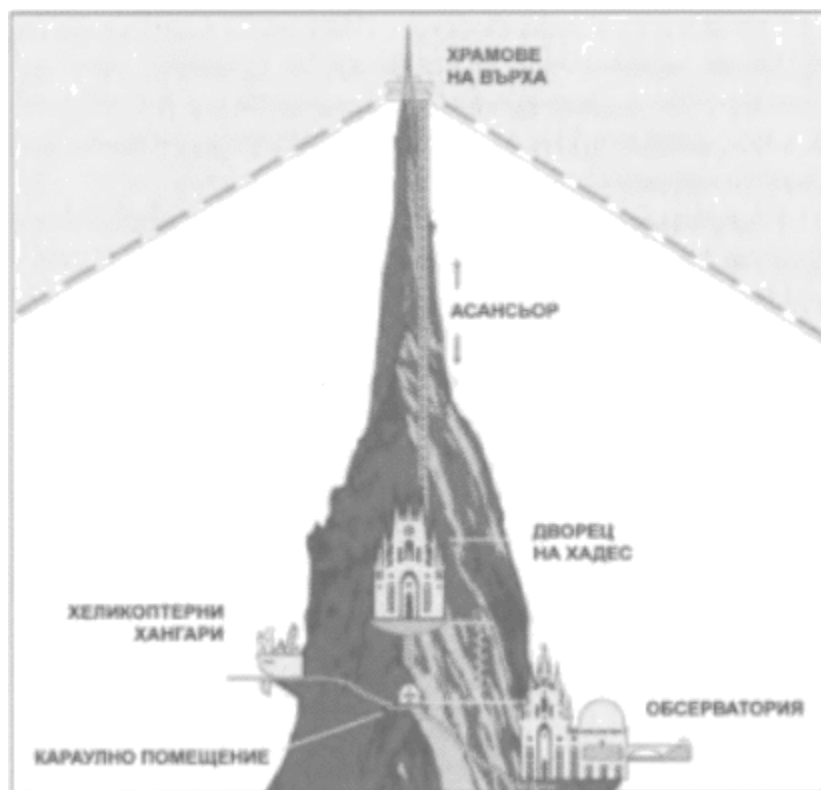
Гъмжилото от минотаври напредваше нагоре. Бяха стигнали до нивото с бойниците, което обикаляше цялото възвишение, и влизаха в стаите за гости там.

Ордата напредваше нагоре по каменните стълби и с асансьорите. Стигнаха до Обсерваторията и още нагоре, по каменната стълба, която водеше към втория по височина замък на Хадес — този, до който бяха хангарите и площадката за хеликоптери.

Докато минотаврите напредваха, знатните гости бягаха надолу, към замъка с хеликоптерите.

Първата група излезе от асансьора при личния дворец на Хадес. Кабината се върна нагоре, за да свали още хора, а първата група се

втурна надолу по стръмното стълбище към хеликоптерната площадка.

Предвождаха я трима от четиримата царе — зашеметеният Орландо, Гарет Колдуел, американският цар на Морето, и Кензо Депон, царят на Небето.

Стигнаха до замъка с хангарите — широката хеликоптерна площадка стърчеше от замъка, който пък стърчеше от склона на планината. В хангарите имаше няколко красиви дванадесетместни луксозни машини „Сикорски“ S-76.

Царят на Морето натисна един бутон на стената и механизъм под пода започна да тегли един от хеликоптерите навън, към площадката за излитане...

... и в този момент дойдоха минотаврите. Ревяха гневно.

В интерес на истината, минотаврите търсеха подлите синове на Хадес Дион и Зайтан, но в паниката си — класическата паника на заможния пред лицето на гневните маси — личната охрана на тримата царе направи нещо много глупаво.

Откри огън по минотаврите. Първата редица падна, покосена от куршуми.

Това само вбеси другите минотаври и те връхлетяха аристократите и ги разкъсаха на парчета.

Орландо успя да се скрие зад един от хеликоптерите и да избегне гневната тълпа, но царете на Морето и Небето, плюс свитите им от охранители и царедворци, загинаха.

След като избиха повечето аристократи, минотаврите се втурнаха нагоре по стълбите, гневни и решени да убият принцовете, пожелали смъртта на техния древен господар.

Асансьорът се върна на върха и втора група изплашени гости се наблъска вътре.

Вратата се затвори и кабината започна да се спуска.

На върха Джак попита Хадес:

— Има ли друг начин да се слезе?

— От другата страна има стари каменни стълби — отговори Хадес. — Правени са преди времето на асансьорите. Стръмни са, но стигат чак до подножието на планината.

— Покажи ни ги — каза Джак.

Хадес ги отведе до задната част на върха. Оттам наистина се спускаха стъпала.

„Стари“ беше слабо казано. Също и „стръмни“.

Изсечените в скалата стъпала се спускаха под страховит ъгъл и бяха изтъркани от безброй крака. Черният камък, в който бяха изсечени, беше лъснат до блясък след хиляди години стъпване по него.

Джак тръгна първи — почти се хлъзгаше надолу по стръмните стъпала.

Веднага щом тръгна, асансьорът от другата страна на върха проскърца силно.

И започна да се тресе.

Минотаврите бяха стигнали основата му и от изстрелите и суматохата долу можеше да се съди, че тълпата е почнала да кърти конструкцията на асансьора от скобите, които я фиксираха за скалата, докато кабината, пълна с аристократи, все още се спускаше надолу!

С болезнен металически стон конструкцията се откачи и като отсечено дърво падна настрани от склона заедно с кабината!

От кабината се разнесоха писъци и викове, докато конструкцията пропадаше в кратера на стотици метри по-долу.

Джак и групата му продължиха да слизат по опасното стълбище. Минаха покрай личния замък на Хадес.

— Не спирайте! — извика Джак.

Когато минаха покрай замъка, в който бяха хеликоптерните хангари, Йоланте извика:

— Къде отиваме?

— В Обсерваторията — отвърна Джак.

Стигнаха до килиите под площадките. Минотаврите бяха напуснали постовете си.

Джак отиде до килията, която търсеше, и отвори рязко вратата.

Надяваше се тялото да не е било изнесено, колкото и малки да бяха шансовете...

Не беше.

Той си погледна часовника. Петдесет и пет минути. Може би прекалено дълго.

— Боже! — изпъшка. — Дано не съм закъснял!

— За какво? — попита Лили, която също влезе в килията и видя трупа на пода.

Беше на Шейн Скофийлд, Плашилото.

* * *

Джак коленичи до тялото и бързо извади дефибрилатора от чантата на доктор Барнард.

Докторът каза нещо, което всички всъщност знаеха — че този човек е мъртъв.

— Мъртъв е, капитане. Сърцето му престана да бие преди час. Няма начин да го върнеш към живот.

Джак не го слушаше.

Мислеше само за едно.

Онова, което Плашилото му бе показал малко преди да започне двубоят им — онова нещо в ръката му.

Спринцовката с надпис: НУРОХ-G4-62.

Плашилото бе показал на Джак, че е взел препарат за свръхнасищане на кръвта с кислород. Този препарат осигуряваше на войниците допълнителна издръжливост в тежки условия и поддържаше високи нива на кислорода в кръвта дори и след като сърцето престане да бие, така че теоретично човек би могъл да бъде съживен по-късно.

Плашилото бе дал възможност на Джак до го удуши с надеждата след това да успее да го върне към живота. „Ще се видим от другата страна, капитане“ — така бе казал.

Джак захрани дефибрилаторните плочи.

Бам.

Тялото на Плашилото подскочи. Джак го изпържи пак. Тялото отново подскочи.

Бам!

Изведнъж Плашилото се надигна... закашля се... и... пое шумно въздух, при което пак се разкашля.

— Плашило! — Джак го шляпна по лицето. — Чуваш ли ме?

Още кашляне.

— Чувам те.

Плашилото вдигна очи и бавно фокусира Джак.

Джак се усмихна.

— Колко време бях умрял? — попита Плашилото.

— Петдесет и шест минути — отговори Джак.

— Радвам се, че не се забави още. След още няколко минути щях да стана зеленчук. Благодаря, че дойде.

— Това е най-малкото, което можех да направя — каза Джак. — Как така беше сигурен, че ще се получи?

— Някога се бих с ренегат от военновъздушните сили, генерал Сизър Ръсел, на място, наречено Обект 7. Той използва Хипокс, за да остане жив известно време след като го екзекутираха за предателство. Реших, че си струва да опитам...

Джак го изправи на крака и Плашилото видя странната група хора, събрали се в килията: Лили, Йоланте, доктор Барнард и... Хадес.

— Пази се! — извика Плашилото, бутна Джак настрана, измъкна пистолета от колана му и стреля над рамото му.

Джак чу изсвистяването на куршума покрай ухото си и се обърна, ужасен от мисълта, че Плашилото е застрелял Хадес...

... обаче видя, че на прага, зад Хадес, стои друг човек, който държеше пистолет.

Вахерон.

На гърдите на церемониалмайстора на Игрите цъфна алено петно. Вахерон напругаше сили, за да натисне спусъка на пистолета си. *Бам-бам-бам!* Плашилото изстреля още три куршума в него и Вахерон се свлече.

— Никога не съм харесвал този задник — отбеляза Плашилото и върна пистолета на Джак. — Какво пропуснах?

— Спечелих Игрите и спасих света... поне засега — каза Джак. — Хората ми дойдоха с хеликоптер точно навреме, но сега минотаврите са плъзнали по планината и опустошават всичко наред.

— Това ли е всичко? — Плашилото кимна към Хадес. — Ами той? Какво прави тук?

— Сега е с мен — отговори Джак. — Хайде, да се махаме! Лайното удари вентилатора и докато пръска навсякъде, трябва да се чупим оттук.

Преметна ръката на Плашилото през рамото си и излязоха заедно от килията.

В този момент вече цялата армия минотаври се катереше по планината по всички възможни начини — с асансьори, по вътрешните стълбища, по стълбите, по които се спускаха Джак и групата му.

След няколко минути бързана надолу Джак и приятелите му стигнаха до разклонение — на мястото имаше развалини от старо караулно.

Там се срещаха три пътя — стълбите нагоре, по които слизаше групата на Джак, стръмните стълби, по които Джак бе слязъл преди, и хоризонтална пътека към крепостта с хеликоптерната площадка.

Старинното караулно беше построено стратегически на стърчаща скала на южния склон на планината. Скалата беше издадена

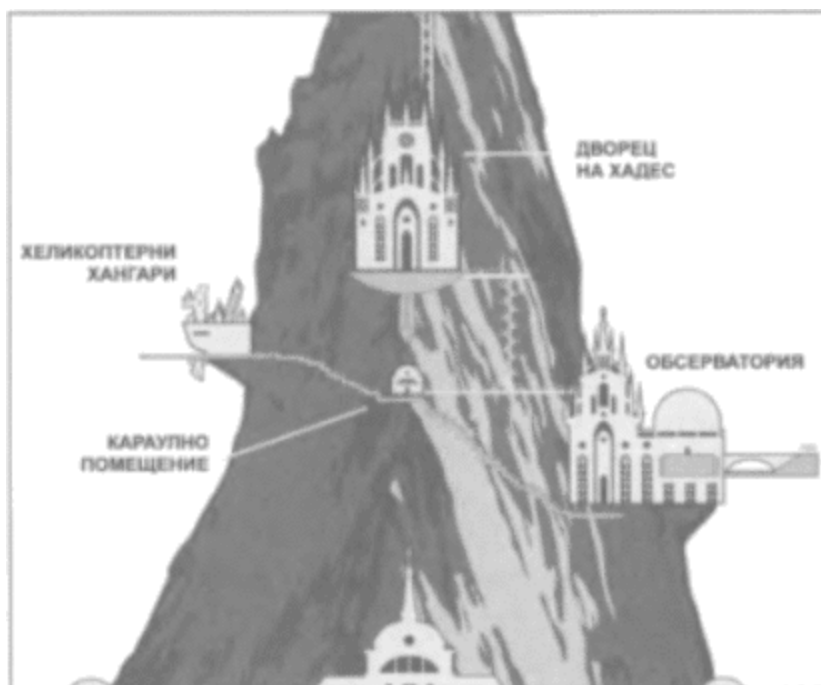
напред, над пропастта, така че караулът можеше да вижда във всички посоки — изток, запад, нагоре, надолу.

И беше наистина старо.

Покрива отдавна го нямаше, бяха останали само каменен под и ниска ограда. Колоните на липсващия покрив и мраморните стълбове на оградата бяха или изпочупени, или силно повредени от годините.

В средата на руините имаше статуя — три коня, изправени на задните си крака над трима паднали мъже.

Равна пътека водеше на запад, към крепостта с хеликоптерната площадка.

— Насам! Още малко! — извика Джак и в този момент от тъмно складово помещение, вкопано в скалата, се появи човек с пистолет, насочен към главата му.

Дион.

Беше бесен.

— Ти! — изкрещя Дион на Джак. — Развали всичко! Игрите! Церемонията! Мистериите! Това царство трябваше да е мое! *Светът трябваше да е мой!* Осъди всички ни на смърт!

Хадес пристъпи напред.

— Дионисий! Какви ги говориш? Защо правиш това?

Лицето на Дион се сгърчи от гняв и омраза.

— Ти стана слаб, татко! Владетелят на Долния свят трябва да буди *страх*! Дори мисълта за него трябва да кара всички да треперят! След като те убия, смятах да стане точно това.

Обърна се към Лили.

— Може и да не се ожения за теб, за да превърна живота ти в ад, но ще убия любимия ти баща, пред очите ти. После ще убия и моя.

И се прицели в Джак.

* * *

Джак не можеше да направи нищо. Дион беше на пет метра от него, а той придържаше Плашилото. Дори не можеше да скочи към принца.

Дион натисна спусъка и отекна изстрел.

Джак трепна в очакване на куршума — но куршум нямаше.

Вместо това от лицето на принца изригна фонтан кръв — от изстрел някъде отзад. Коленете му се огънаха, очите му се ококориха. Лявата му буза беше разкъсана. Пистолетът се изплъзна от ръката му и той падна на колене и после напред, по очи.

Щом падна, всички видяха идващите по пътеката към хеликоптерната площадка.

Бяха минотаври, десетина. Предвождаше ги царят на минотаврите, а до него, въоръжени с карабини, стояха Майка, Астро и Е-147. До тях пък стоеше млад мъж с димящ пистолет в ръка.

Алби.

Алби изтича до падналия Дион и изрита пистолета му настрана.

— Алби! — Лили скочи в прегръдките му и започна да го целува.

Алби я прегърна.

— Добре ли си? Не си ранена?

— Добре съм — каза Лили.

Алби погледна Джак.

— Дойдохме с асансьора с тези минотаври. Отидохме направо до хеликоптерната площадка, за да те открием. Стреч обаче те видя от

въздуха преди минута и ни се обади по радиостанцията къде си. Съжалявам, че се забавихме толкова.

Джак се усмихна.

— Недей да ми се извиняваш, хлапе. Ти си абсолютен герой.

* * *

Хадес пристъпи към царя на минотаврите и стисна ръката му.

— Минотус, приятелю. Както знаеш, след игрите смятах да ти дам това царство, защото повече няма да ми е нужно. Давам ти го сега. Прави с него каквото пожелаеш. Остани тук, а аз ще се погрижа да не идват никакви хора — за света тази земя е моя. Или излез навън, ако предпочиташ. Винаги съм оценявал лоялността ти към мен, но сега си свободен от всякакви задължения. Можеш да останеш, можеш да си тръгнеш. Зависи от теб.

Минотус кимна към Алби.

— Този млад човек ми каза, че синовете ти, Дионисий и Зайтан, искат да те убият, да узурпират трона ти и да ни превърнат в жалки роби. Трябваше да предприемем нещо.

— Радвам се, че го направихте — каза Хадес. — Вземи това царство. Направи го свое и го пази, докато пак има нужда от него. Най-вече обаче, грижи се за народа си и живей праведно.

Двамата се прегърнаха.

Когато се разделиха, Минотус погледна Е-147 и каза:

— Минотавър.

— Да, царю. — Е-147 сведе почитателно глава.

— По време на тези игри ти придоби нещо, което малцина придобиват за цял живот. — Кимна към Джак. — Истински благороден приятел. Ако желаеш, напусни царството и върви с приятеля си.

Е-147 погледна Минотус, после Джак.

Джак кимна.

— Ако искаш да дойдеш с нас, ще си повече от добре дошъл, приятелю.

— Ще ида с тях, Ваше Величество — каза Е-147 на царя си.

Минотус стисна ръката на Е-147 и я разтърси.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — обади се Джак, — но трябва да се махаме отгук. Трябва да намерим хеликоптер и да се измъкнем.

Придружен от царя на минотаврите — Майка и Астро помагаха на Плашилото — Джак поведе групата от развалините на древното караулно помещение по пътеката към замъка с хеликоптерната площадка.

След последния завой видяха площадката и Джак изпъшка:

— Боже!

Видяха как два хеликоптера — скъпи модели „Сикорски“, с въртящи се ротори, секунди преди излитане — са нападнати от тълпа минотаври, стигнали там по друг път.

Минотаврите хвърлиха стоманено въже в задния ротор на едната машина и роторът изчатка и спря.

Тълпата се хвърли напред и избута хеликоптера през ръба на площадката заедно с аристократите, които се бяха качили вътре.

Вратите на втората машина бяха отворени, така че ордата минотаври измъкна царските особи и пилотите и ги посече. Потехоха вади кръв. Нещастниците пищяха. След това този хеликоптер също полетя — с въртящ се ротор — в пропастта.

— Ще ви намеря хеликоптер — каза Минотус.

Мина през площадката и нареди на минотаврите, които вече бутаха следващия хеликоптер, да спрат.

Те вече бяха успели да изтикат предното колело през ръба, но се подчиниха веднага и машината остана наклонена напред, с увиснал над пропастта нос.

Минотус махна на Джак.

— Качвай се!

Джак седна на пилотската седалка. Другите се настаниха отзад. Плашилото седна до Джак.

— Можеш ли да управляваш хеликоптер?

— Скай Монстър ми е дал няколко урока.

— Виж... Премести се от другата страна — каза Плашилото. — Преди да стана товарно животно, бях във въздушната част на морската пехота. Не съм преживял всичките тези идиотщини, за да умра в хеликоптер, разбит от новобранец.

Джак се премести и остави Плашилото да поеме управлението.

Плашилото запали двигателя и голямата машина се издигна над площадката.

Увисна за момент пред високата тъмна планина, като насекомо.

— Да се махаме оттук — настоя Джак. — Дърпай лоста.

Плашилото форсира двигателя и машината се отдалечи от крепостта и планината. Спря за момент в подножието, за да вземе Мей, Томаховката и кучетата, после отново се издигна и отлетя в нощта.

Алигаторът на Скай Монстър веднага зае позиция зад тях и двата хеликоптера отлетяха далеч от превзетата от минотаврите планина-дворец.

След трийсет секунди летяха високо под звездното небе. Далече долу беше плоската пустинна равнина, в която зееше огромният кръгъл катер. От тази височина планината-дворец на Хадес, която се издигаше в средата на кратера, изглеждаше малка като играчка.

На различни места по планината се виждаха огньове. Големият обелиск от черен камък също изглеждаше малък и незначителен.

Огряна от звездите, пустинята се простираше безмилостно плоска и гола. Никъде не се виждаше и следа от живот. Далече на запад беше Арабско море.

— Лети на изток — каза Хадес на Плашилото. — Към сушата. Скоро ще стигнем до една от мините ми. Там има летище и самолети. Самолетът на капитан Уест също е там.

Летяха ниско над нощната пустиня.

Групата седеше мълчаливо в луксозната кабина отзад.

Лили се бе сгушила в Алби, Е-147 седеше до тях.

Йоланте гледаше през прозореца и мислеше за пълното с неизвестни бъдеще.

Хадес също бе потънал в мисли.

Плашилото се взираше в тъмнината напред и мълчеше. Джак също не говореше, защото всъщност нямаше какво да каже.

След около половин час се появи открит рудник — огромна дупка в пустинната равнина.

До дупката имаше самолетна писта.

На пистата чакаха три частни самолета — „Гълфстрийм“ и „Бомбардиър“. Най-доброто от доброто в частната авиация.

Малко по-далеч от тях беше самолетът на Джак — подобната на „Конкорд“ машина, наречена „Небесният воин“.

— Започвам спускане — каза Плашилото и насочи хеликоптера към пистата.

Джак влезе в кабината отзад и седна до Хадес.

— Така. Мистериите не ни бяха разкрити. Това означава, че трябва да ги открием. С колко време разполагаме?

— Имаме време — отговори Хадес. — Не е много, но все пак имаме. Мистериите — познанието, което е нужно, за да бъде предотвратено събитието Омега — се пазят в хранилищата на три тайни града: Туле, Атлас и Ра. Трябва да открием тези градове — и трисмагите, които ги охраняват — и да отключим хранилищата преди да настъпи краят на вселената.

Кацнаха на пистата.

Освен двамата дежурни охранители наоколо нямаше жива душа, цареше пълна тишина.

Двамата охранители определено се стъписаха, като видяха шефа си, мистър Антони Десакс, който слезе от хеликоптера и тръгна към тях с енергична крачка.

— Кой друг мина оттук през последния час? — попита Хадес.

По-възрастният пазач отговори:

— Мистър Комптън-Джоунс, сър, и трима от хората му, включително един кардинал.

Хадес се обърна към Джак.

— Орландо и кардинал Мендоса. Те също ще търсят трите града. Джак поклати глава.

— Забрави за това засега. Ще участваме в това състезание друг ден. В момента просто искам да се прибера у дома.

Джак Уест застана пред Шейн Скофийлд на пустата писта.

Тримата морски пехотинци зад Плашилото — Майка, Астро и Томахавката — подготвиха един от самолетите за полет.

— Наистина съжалявам, че се наложи да те удуша — каза Джак.

— Нямахме как иначе — отговори Плашилото.

Стисна ръката на Джак.

— За мен беше чест да те срещна, Джак Уест. Струва ми се, вече знаеш какво трябва да направиш. Ако някога ти потрябва помощ, обади се.

— Да. Благодаря. Благодаря, че беше единственият честен участник в тези игри.

— Удоволствието е мое — каза Плашилото.

— Ей, Плашило! — извика Майка от самолета. — Стига дрънканици! Път ни чака. Чао, Ловецо.

Плашилото кимна на Джак.

— Успех.

— И на теб — отвърна Джак.

С тези думи двамата герои се разделиха и тръгнаха към самолетите си.

Когато стигна до „Небесният воин“, Джак завари дребничката си майка да го чака до стълбата на самолета. Стреч и Мечо Пух бяха до нея.

— Здравей, мамо — каза Джак. — Нямаше как да ти кажа „здравей“ както трябва. Здравсти, момчета.

— Как си, Джак? — попита Мей. — Забъркал си се в същинска каша през последните дни, нали?

— Може да се каже. Нямате представа колко се радвам, че ви виждам, момчета. Не знам как сте ни намерили, но е чудесно, че сте се справили. Благодаря.

Мечо Пух се засмя.

— Няма защо.

— И ти би направил същото за нас — каза Стреч. — И... веднъж вече го направи.

— Може би — каза Джак и си спомни нещо. — Боже! Хор! Беше в Пайн Гап...

— Няма проблем — каза Меч Пух. — При ветеринаря е. Беше малко умърлушен, заради стрелбата по него. Преди да тръгнем за Карачи го оставихме при ветеринар в Брум. Казахме, че е било ловен инцидент. Можем да го приберем на връщане.

— Тогава да тръгваме — каза Джак и се изкачи по стъпалата към самолета.

— Знаеш ли — изпъшка Мей, която го последва. — Винаги казвам, че искам да ви виждам по-често с Лили и че трябва да ми се обаждате. Не мога да повярвам, че трябваше да се случи нещо такова, за да се видим.

— Не говори прибързано, мамо. Предвид знанията ти, мисля, че през следващите месеци и години ще се виждаме много често — отвърна Джак.

НЕБЕТО НАД ИНДИЙСКИЯ ОКЕАН, ЧЕТИРИ ЧАСА ПО КЪСНО

„Небесният воин“ се издигна над Индийския океан и се понесе в нощното небе.

Джак заспа в частното си отделение в задната част на кабината. С бърза операция с местна упойка Стреч бе извадил древния жълт скъпоценен камък и модерния заряд, имплантирани в тила му.

След като взе жълтия камък в ръце, Джак се вгледа в него. Беше шлифован и излъчваше странна сила. Щеше да го изследва допълнително. След това Стреч заши раната му и Джак, уморен до смърт, потъна в дълбок сън.

Мей, Лили, Алби, Е-147 и кучетата бяха в кабината, налягали където могат, и също спяха. Мечо Пух, Стреч, Хадес и Йоланте дремеха на седалките.

Само Скай Монстър не спеше — трябваше да пилотира любимия си самолет.

Джак сънува сън.

За Долния свят и неговите смъртни изпитания. За войните със странни шлемове — Хаос, Страх, Хидра, Цербер. За мъжете, които се бяха удавили или бяха умрели по друг начин, за двубоите и побеснялата армия минотаври.

И по странните механизми на сънищата в съня му се появи Мефистофел и Джак започна да се пита насън — къде се бе дянал Мефистофел в целия хаос?

Умът му започна да възстановява събитията — къде последно бе видял шута убиец? Не беше ли на втората сцена в двубоите? Не беше сигурен.

Мисълта за Мефистофел докара лицето на шута точно пред очите му. Видя как дребният демон се хили и показва подострените си зъби, как държи нож и казва с тънък глас:

— Няма да ме забравиш, нали? Казах ти, че аз няма да те забравя.

Джак отвори очи.

Мефистофел се бе навел над него, бе приближил злото си червено лице до неговото и държеше нож почти до носа му!

Не беше сънувал гласа и думите. Мефистофел ги бе казал наяве.

Умът на Джак запрепуска.

Мефистофел вероятно се бе измъкнал от кратера с първия хеликоптер и се бе скрил в „Небесният воин“, преди те да стигнат до самолета.

Мефистофел замахна с ножа, но Джак сграбчи ръката му и запрата джуджето настрани.

Грабна пистолета, който държеше до леглото си, вкара патрон в цевта...

... но Мефистофел скочи към него и със съскане бутна ръката му с пистолета настрани, към илюминатора зад него.

Джак напрегна сили, а Мефистофел го възседна. С дясното си коляно притисна ръката с пистолета към илюминатора и отново вдигна острия нож.

Джак беше в лоша ситуация.

След всички изпитания и битки този дребен плъх, това копеле, щеше да му пререже гърлото.

— Бай-бай! — изписука Мефистофел и вдигна ножа, за да нанесе фаталния удар.

— Точно така — каза Джак...

... и натисна спусъка на притиснатия към леглото пистолет.

Изтреця изстрел, оглушителен в тясното пространство, и куршумът проби стъклото на илюминатора.

Резултатът беше мигновен.

Налягането в кабината спадна и вихрушката свистящ навън въздух отнесе илюминатора изцяло. Всичко, което не беше закрепено, излетя през отвора — книжа, одеяла, дрехи.

При този внезапен ураган Джак премести тежестта си, праметна Мефистофел над себе си и провря главата му през илюминатора!

Злото дребно човече изпищя, когато тялото му за момент запуши отвора, после... *фшишит*, стихията го засмука и го изхвърли навън изцяло, при което стърчащите парчета стъкло срязаха тялото му ужасно.

Повече никой не го видя.

Задъхан, Джак излезе от помещението и влезе в голямата кабина при Лили, Алби, Мей, Йоланте и Хадес, които бяха скочили на крака, събудени от изстрела и писъка на сигнала за дехерметизация.

По интеркома се чу гласът на Скай Монстър:

— Джак! Какво става? Загубихме налягане в стаята ти.

Джак натисна един бутон.

— Затворена е, Монстър. Възстанови налягането в останалата част от самолета.

— Какво стана?

— Имахме неканен гост — отговори Джак. — Шутът. Няма да идва повече.

ФЕРМАТА НА ДЖАК, НЯКЪДЕ В АВСТРАЛИЯ

След девет часа „Небесният воин“ кацна на друга отдалечена писта в друга отдалечена пустиня — пистата във фермата на Джак в безкрайната австралийска пустош.

Еlegantният черен самолет започна да рулира и стигна до малка постройка до пистата.

Пред постройката ги чакаше Зоуи, жената на Джак. Самата тя се бе върнала от Марианската падина само преди няколко часа.

Когато видя от самолета да слизат Джак, с Хор на ръце, следван от двете кучета, Лили и Алби, се усмихна широко и каза:

— Само почакайте да чуете какво видях...

А после видя ранената птица и обръснатата глава на Джак и усмивката ѝ изчезна.

Видя и Мей, Йоланте, Хадес и Е-147, които слязоха от самолета след Джак.

— Исусе! Майко мила! — възкликна Зоуи. — Заминавам само за седмица и виж на какво си заприличал! Какво е станало? Като че ли си ходил до ада и си се върнал.

— Почти позна, скъпа — каза Джак. — Да влезем и да седнем.
Имам да ти разказвам много.

ЕПИЛОГ

ГОЛЕМИЯТ КРЪГ, ДОЛНИЯТ СВЯТ, ИНДИЯ

В най-вътрешното кътче на Долния свят, в най-далечната точка на огромната състезателна писта, на която се бе провело Петото изпитание, всичко беше замряло.

Огромната пирамида, която осветяваше голямата кухня по време на изпитанието, сега не светеше. Единственото осветление бяха аварийните лампи, захранвани с акумулатори, от двете страни на пистата без мантинели.

Разбитите машини и мъртвите тела на бойците, намерили края си по време на изпитанието, все още бяха там, където бяха паднали, и чакаха да дойдат минотаврите, за да ги изнесат.

Камион тайфун лежеше обърнат на една страна в основата на пирамидата.

Трупът на морския тюлен Дешон Мънро лежеше на земята пред него.

От челото му стърчеше стрела от арбалет, на сантиметър над безжизнените му очи. Бяха широко отворени, втренчени в нищото. До Мънро беше трупът на придружителя му, също морски тюлен, също умрял от стрела на арбалет.

Трупове им бяха близо до горната част на масивната постройка, която висеше над пропастта, около която обикаляше Големият кръг на пистата.

Сградата изглеждаше колосална на слабата светлина — както беше от хиляди години.

Дълбоки сенки прорязваха стотиците правоъгълни ниши, подредени в правилни редове, и скриваха многото сребърни ковчези, оставени в тях, в още по-голям мрак.

От всички бойци, минали оттук през Петото изпитание, само Джак Уест младши бе забелязал, че в тези странни кухни има ковчези със странни гравюри на хора с глави на птици с дълги човки.

Цареше пълна тишина. И покой. Нищо не помръдваше.
И тогава, много бавно, един от сребърните ковчези започна да се отваря...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.